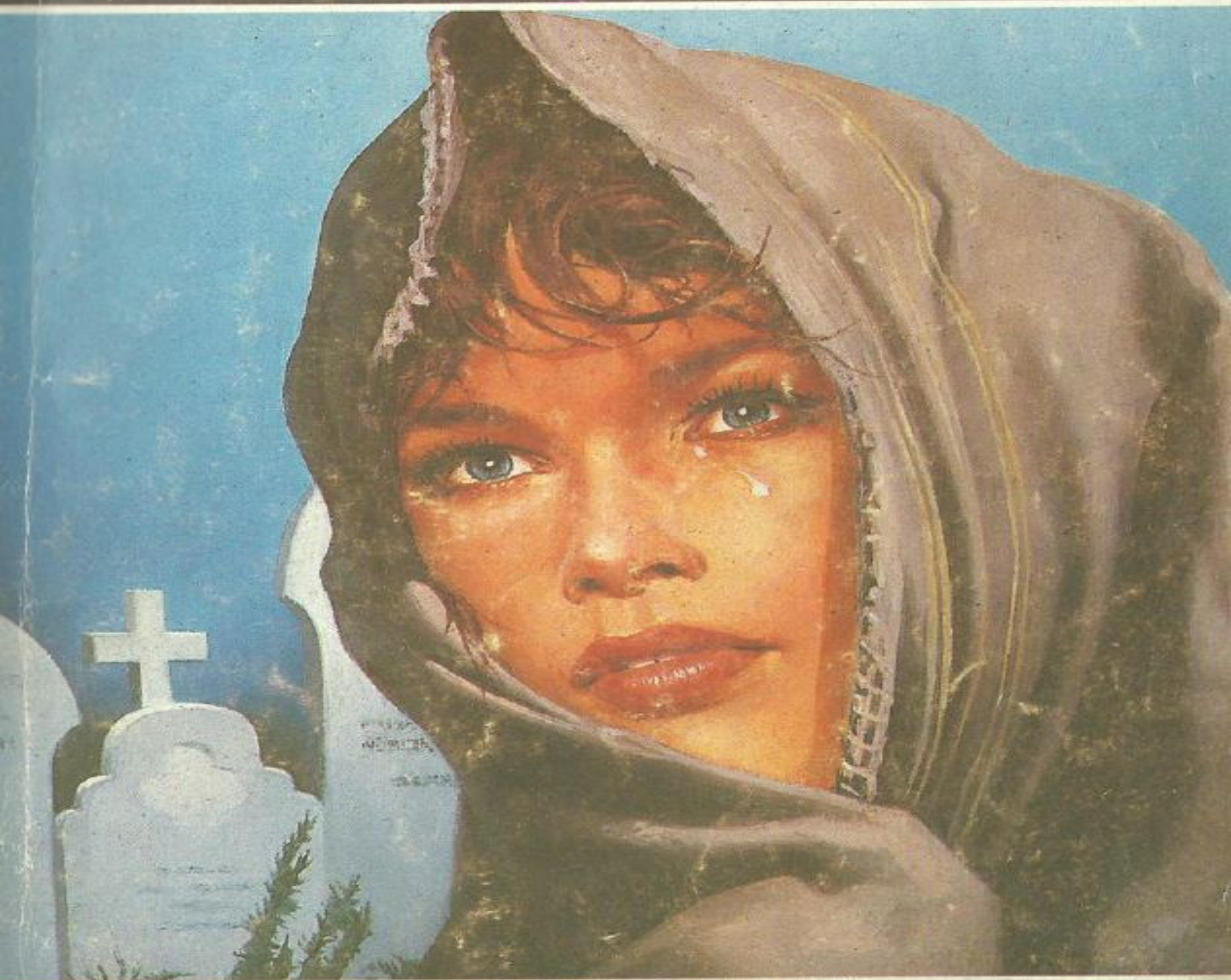

ГРАДИНЯ ПРОСЯКИНЯ

часть
Вторая

ГРАФИНЯ ПРОСЯКИНЯ ЧАСТ ВТОРА

chitanka.info

„Графиня просякиня“ — книга, в която контрастът между доброто и злото ни вдъхва утехата от тяхната преходност... Страданията на прелъстената и изоставена, прогонена заедно с детето си от бащиния дом и преследвана от своя демоничен съпруг — прелъстител, крадец и убиец — графиня, като че ли никога няма да имат край... Четири сюжетно свързани помежду си книги, които читателят ще чете със затаен дъх, ще преживява заедно с героинята и ще бърза към развързката...

„— Стой! Стой! — извика някой след барона и един човек препречи пътя му.

— В името на закона, вие сте арестуван!

Изтрещя изстрел от револвер и полицаят падна на земята. Последваха гърмежи от всички страни. Куршумите свиреха покрай зидовете на парка...

Горе, в добре осветената стая, намериха мъртвото тяло на Мануелита. Наведени над нея, напрегнато следяха усилията на лекаря да възвърне живота ѝ...

— Вече няма смисъл.

Един от полицаите извади бележника си.

— Причини за смъртта? — попита той.

— Била е удушена — отвърна лекарят.“

МИЛОСТИВИТЕ ХОРА

Конете препускаха бързо. На изток вече се зазоряваше. Едва сега хората от файтона можаха да разгледат спътницата си. Ирма, увита в шала, който ѝ бяха дали, се беше сгушила в едно ъгълче. Слънчевите лъчи огряваха лицето ѝ.

— Добро утро, мисис, как се чувствате? — попита мъжът и неговите открити очи се възряха в бледото, красиво лице на Ирма.

— Благодаря! — отговори тя. — Главата ми гори като в огън. Иначе се чувствам добре.

— Една глътка уиски ще Ви помогне.

— Не — намеси се другата жена, — това питие не е за жени. Не бихте ли пийнали малко мляко?

Ирма благодари. Пресъхналите ѝ устни с удоволствие вкусиха хладното мляко.

От дума на дума Ирма разбра с какви хора си имаше работа. Покровителите ѝ бяха богати чифликчии, които отиваха в града на пазар. Ирма им разказа с няколко думи нерадостната си съдба. Разказът ѝ направи силно впечатление на тези добродушни хора.

— Само да ми паднеше в ръцете вашият мъж — каза гневно мъжът, — с удоволствие бих му извил врата!

Жената не каза нищо. Тя само хвана ръката на Ирма и усети колко силно бие пулсът ѝ.

— Горката жена, вие сте замръзнали в мокрите си дрехи. Дано не ви е хванала треска — каза тя загрижено. — Имате ли роднини в града?

Ирма поклати глава.

— Не. Не познавам никого — отговори кротко тя.

— Тогава ние ще се погрижим за вас — каза мъжът. — С удоволствие бих ви взел във фермата, за да ви покажа всичките ѝ прелести. Но виждам, че няколко дни трябва да се лекувате. При това трябва да чакате завръщането на господина, който ви придружаваше.

Но вие трябва да ми обещаете, че когато оздравеете и намерите детето си, ще ни дойдете на гости!

— Благодаря ви, ще дойда на драго сърце — отвърна Ирма с изтръпнали устни.

Файтонът вече беше навлязъл в града и скоро спря на площада пред една многоетажна сграда.

— Хайде, мисис — каза мъжът, като подкрепяше Ирма. — В клиниката на доктор Стивънс ще намерите подслон и лекарска помощ.

Чифликчията дръпна звънеца, остави Ирма и се върна до файтона, за да вземе нещо. Желязната врата се отвори.

— Какво има? — изгърмя срещу Ирма гласът на вратаря.

— Моля да бъда приета в клиниката — аз съм болна — каза Ирма.

Вратарят я изгледа презрително. Нейното окаляно, парцаливо облекло не му вдъхваше доверие.

— Върви си по пътя! Мястото на такива като тебе е в приюта за бедни.

Ирма, недоумяваща, продължаваше да го гледа с умоляващ поглед.

— На тебе говоря, не разбираш ли? Върви си или ще ти покажа пътя — извика вратарят и хвана Ирма грубо за рамото.

В този момент една силна ръка го раздруса и като го блъсна, го запрати чак в другия край на коридора.

— Чакай, мерзавец такъв! Ще те науча аз как да се отнасяш към нещастните болни. Само една дума и ще ти извия врата.

Ненадейно се беше появил чифликчията.

— Елате с мене, мисис — обърна се той към Ирма и като я подкрепяше, я заведе в чакалнята.

— Така. А сега ви пожелавам скорошно оздравяване, за да можете да удържите на обещанието си. Ето нещо, което ще ви потрябва — добави той, като сложи едно пакетче в ръката ѝ.

Ирма леко отблъсна ръката му.

— Представете си, че съм ваш стар познат, комуто не можете да откажете.

С просълзени очи Ирма сложи пакетчето в джоба си и с трескавата си ръка стисна ръката на великодушния човек, който след това се отдалечи. В коридора той срещна една болногледачка.

— Моля ви, погрижете се по-скоро за онази лейди там и нека докторът веднага се заеме с нея — каза той, като пусна една монета в ръката ѝ.

Вратарят му отвори, промърморвайки нещо неразбрано. Чифликчията спря.

— Ще се върна след осем дни. Ако разбере, че си се отнасял зле с дамата, ще ти строша кокалите.

И той тръшна силно вратата след себе си.

В БОЛНИЦАТА

Ирма седеше в канапето. Тя усещаше пулса в слепите си очи, които сякаш щяха да се пръснат.

— Един момент, мисис — каза влизащата болногледачка. — Доктор Кастър веднага ще дойде.

Ирма вдигна уморените си клепачи.

— Кой е този господин? — попита тя.

— Доктор в нашата клиника — отвърна разговорливата жена. — Болните много го обичат и сигурно вие скоро също ще се сприятелите с него.

Ирма не отговори.

— Да, той има добро сърце — продължаваше да бърбри жената. — От бедните не взема нищо. Дори когато оздравеят, им дава по няколко долара да имат на първо време. Златен човек е нашият доктор, но затова пък...

Тя не довърши. Вратата на съседната стая се отвори и един строен мъж каза с приятелски глас:

— Заповядайте, мисис.

Ирма рязко стана, но веднага се наложи да потърси подкрепа. Услужливата жена ѝ помогна да влезе в кабинета на доктора.

Само един поглед беше достатъчен за доктора, за да разбере, че Ирма е обхваната от силна треска. При това нейната красива фигура донякъде го озадачи.

— Разполагате ли със средства, за да си платите престоя в болницата? — попита той съчувствено, като видя бедното облекло на Ирма.

— Да — отговори тя, тъй като беше намерила една банкнота в пакетчето, което и беше оставил чифликчията.

— Добре, веднага ще ви дам легло, защото трябва да хвърлите тези мокри дрехи.

Някой почука. Младият доктор отиде до вратата.

— Вие ли сте, господин директоре? — попита той изненадано.

— Съобщиха ми, че е пристигнала нова пациентка — каза той, като търсеше с очи Ирма.

— Мисис има силна треска. Веднага ще й намеря легло.

— Къде, в салона ли?

— А къде другаде? — попита учудено доктор Кастър.

Директорът мълчеше. Той сякаш бе омагьосан от красотата на Ирма.

— Бихте ли ми отговорили на няколко въпроса, мисис? — директорът се приближи до нея.

— Но, господин директор, това може да стане и по-късно. Мисис има спешна нужда от помощ и почивка.

Директорът го изгледа сърдито.

— Мисис няма нищо против. Само за няколко минути. Впрочем аз вече наредих да й приготвят стая на първия етаж.

Доктор Кастър се обърна рязко. По лицето му беше изписана изненада.

Директорът седна на писалищната маса.

— Вашето име, ако позволите?

— Ирма Норт.

— Омъжена ли сте?

Ирма не отговори веднага.

— Бях омъжена.

Очите на директора светнаха.

— Още един въпрос. Как е бащиното ви име?

— Графиня Хоенщайн.

Директорът трепна, но замълча. Мълчеше и доктор Кастър. Болногледачката чакаше в съседната стая.

— Всичко е готово, мисис, елате — каза младият доктор и с помощта на болногледачката отведе Ирма по стълбите до първия етаж.

Като я настаняха в кревата, докторът се обърна към помощничката си:

— Погрижи се веднага за лекарства. Днес ти ще обслужваш мисис.

Той хвърли продължителен поглед към Ирма и излезе мълчаливо, като тихо затвори вратата след себе си.

Директорът стоеше сам в стаята на младия доктор. Очите му все още бяха обърнати към вратата, зад която изчезна Ирма.

— Това се казва щастие — промълви той, — никога не съм виждал по-красива жена.

Една цинична усмивка заигра по устните му и от това лицето му придоби отвратително изражение.

Някой почука. Беше болногледачката. Тя влезе, като огледа внимателно коридора.

— Какво прави болната? — попита директорът.

— Спи.

Мъжът направи няколко крачки из стаята.

— Опасна ли е болестта ѝ?

— Има силна треска, но не е опасно.

— Бълнува ли?

— Да. Говори разни неща. Често произнася името на някакво дете, понякога си мисли, че я преследва мечка, а от време на време пита дали вратата е заключена.

— Вратата ли? — попита директорът.

— Да — каза жената, като се мъчеше да срещне очите на директора. — Изглежда, че се бои от вас.

— Съобщи ми веднага щом жената бъде в състояние да става от леглото.

Тя кимна.

— Тогава аз ще ѝ отделя стая до моя апартамент. Мисля, че тази жена е малко разстроена душевно. Одеве тя каза пред мен и доктор Кастър, че била дъщеря на някакъв граф. Трябва да я наблюдаваме непрекъснато. Разбираш, нали?

— Напълно, господин директоре — отговори жената фамилиарно. — Младата жена е страдала много и вашите бащински грижи са крайно необходими, за да не се усложни психичното ѝ състояние.

Последните думи жената произнесе иронично, но директорът не обърна внимание на това, а веднага добави:

— Точно така! Точно така! А после?

— После — продължи болногледачката, като гледаше директора право в лицето, — после ще постъпим по стария изпитан метод за третиране на душевно разстроени. Понякога болните буйстват, но облицованите стени и врати не пропускат виковете навън. Що се

отнася до решетките на прозореца, може да ѝ се обясни, че това е предпазна мярка срещу крадците, които изобилстват в този град.

— Мисля, че се разбрахме — прекъсна я директорът. — Ако си гледаш добре работата, няма да имаш основания да се оплакваш от мене.

Той тръгна към вратата, жената го последва.

— Но вие не включихте в сметката д-р Кастър — злорадо каза жената.

— Бъди сигурна, че скоро няма да го виждаш вече тук.

Ирма изгаряше в треска. Тя не подозираше, че двама души чертаят бъдещата ѝ съдба.

Малкото същество, което Ирма често викаше насън, беше на сигурно място, при добри хора. Простите чифликчии се грижеха за него като за свое дете. Милтън се отказа дори от лулата си, защото жена му забеляза, че тютюнът, който пуши, е много лош и че пушекът вреди на малката Лидия.

Отначало жената и дума не даваше да се каже за раздяла с детето, но постепенно в нея настъпи промяна.

Един ден тя заговори на мъжа си:

— Привързах се към това момиченце, струва ми се, че няма да мога да живея без него. Въпреки това не съм щастлива. Напоследък горката му майка нито денем, нито нощем не ми излиза от ума. Иди в града и съобщи, че малкото ангелче се намира вкъщи.

ПРЕСЛЕДВАНЕТО

Когато Норт, преследван от Роджър и Сам, видя насочените към него оръжия, той се опита да се скрие зад дънера на едно голямо дърво, но преди да стигне до него, прозвучаха два изстрела и остра болка преряза ръката му.

Негърът се спусна към Норт, но той като светкавица изчезна в близкия храсталак.

Преследвачите се спуснаха след него. Кръвта струеше от раната на Норт и той усещаше, че силите му го напускат. Знаеше, че не може да избяга, защото след него оставаха кървави следи. Още няколко минути и той щеше да падне в ръцете на онези, които го гонеха. Норт извади бързо кърпата си и със здравата си ръка превърза раната си. Кръвта вече не капеше по земята. Затова пък краката се огъваха от слабост.

Изведнъж Норт долови тропот от копитата на конете, дори му се стори, че чува гласа на един от преследвачите. Той събра последни сили и се скри в един гъсталак.

— Не се ли виждат повече следи, Сам? — чу преследваният гласът на полковник Роджър.

— Не, сър, следите прекъсват изведнъж. Останете на място, аз ще обиколя и няма съмнение, че ще открия скривалището на злодея.

Не мина много време и негърът се върна.

— Той трябва да се е скрил някъде тук — чу Норт. — Да претърсим този храсталак!

Стъпките приближаваха. Норт напрегна сили — искаше да стане, за да си потърси друго скривалище, но изведнъж трепна и замръзна на мястото си. Една малка зеленикава змия, която лежеше навита до него, беше вдигнала глава. Норт я позна. Това беше една от най-отровните змии на американския юг. Според местните хора нейната отрова действала толкова бързо, че ухапаният едва имал време да си прочете молитвата, преди да му излезе душата.

Норт се намираше в ужасно положение. От една страна, той трябваше да бяга от преследвачите, а от друга, не смееше да мръдне от змията. В решителния миг, когато от напрежение пред очите му играеха разноцветни петна, Норт усети под пръстите си един сух клон. Той го хвана здраво, светкавично замахна и го стовари върху главата на змията. Опасната гадина се сгърчи и след малко умря. Норт моментално скочи на крака и се измъкна от храсталака. Твърде късно обаче, защото полковникът го видя.

— Бързо, Сам, тук е! — извика Роджър.

За нещастие в това време смелият Сам правеше отчаяни усилия да се откачи от бодилите на един храст. Когато най-сетне успя, моментът беше отминал.

— Там е! — извика негърът, като зърна фигурата на Норт, промъкващ се като пантера из високата трева.

Револверът на полковника блесна, куршумът удари едно дърво. Преследваният напрегна силите си до краен предел, но разбра, че е загубен. Той беше изтощен и след малко щеше да бъде принуден да се предаде на своите гонители.

Изведнъж до слуха му достигна пръхтене и тропот от копита. Искра на надежда блесна в съзнанието му. Норт мярна конете на полковника и Сам, които, оставени под дърветата, нетърпеливо потропваха с крака. До този момент той не ги беше забелязал.

Норт се промъкна предпазливо до конете, отвърза единия, събра последни сили и се метна на седлото. Той беше добър ездач, животното с непогрешим инстинкт усети това и само при един лек удар полетя като стрела.

Вик на изненада се изтръгна от устата на преследвачите. Те изпразниха револверите и карабината, но нито един кур шум не засегна беглеца, който се беше навел и здраво стискаше шията на коня.

Роджър се метна на другия кон.

— Преследвайте го! — извика Сам. — Аз ще ви догоня пеша.

Положението на Норт беше сериозно. Полковникът почти го беше наближил, тъй като препускаха по един открит горски път. Но точно когато той понечи да накара животното да прескочи един трап, конят се препъна и падна. Роджър не можа да се удържи на седлото. Конят трепереше, беше си навехнал крака.

Сам пристигна задъхан. Полковникът му подаде юздата.

— Този човек сякаш е продал душата си на дявола и той му помага в най-трудните минути. Не трябва да му губим следите. Има ли още много до края на гората, Сам?

— Не, маса, още половин час и ще излезем от нея. Оттам до града има около час път.

Полковникът помисли малко.

— Ще стигнем там в полунощ. Престъпникът е тежко ранен и ние ще го намерим.

Двамата решително поеха напред, водейки накуцващия кон.

Норт излезе от гората. Той разбра, че конят на противника му е пострадал. Това го успокои. Скоро първите къщи на града се показаха. Той на всяка цена трябваше да намери някой лекар, ръката го болеше ужасно.

В двора на една от първите къщи Норт мярна силуета на един мъж, който цепеше дърва.

— Слушай, приятелю, не би ли се погрижил за коня ми до утре, ще ти бъда благодарен — попита Норт.

— За един долар можеш да го подслониш там в яхъра — последва отговорът в тъмнината.

Норт отведе коня към посоченото място и машинално бръкна в джоба си, където бяха парите му. Обзе го ужас. Изглежда, че по време на преследването той беше загубил портфейла, в който бяха всичките му пари. В джоба си намери само няколко долара.

— Какво ви е, господине — попита мъжът, — не изглеждате добре?

— Да, не ми е добре — отговори Норт.

— Тогава идете при доктор Кенеди там, в онази къща, която се вижда оттук. На десет мили наоколо няма да намерите по-добър лекар от него, пък и лекарите са рядкост тук.

— Добре, добре — отговори Норт. — Погрижи се за коня ми, защото утре сутринта ще си тръгна.

Загърнат с шинела на Сам, който беше привързан към седлото на коня, Норт тръгна към центъра на града.

ДОКТОРЪТ

Доктор Кенеди очакваше пациенти. Жителите на града обаче нямаха нужда от него и през целия ден не се появи никой.

— Други времена бяха, когато дойдох тук — говореше си докторът, — работата цъфтеше. Наистина хората бяха здрави, но побоищата бяха нещо обикновено. Не минаваше нито ден, без да превързвам двама-трима ранени от ножове или револвери. И жените не падаха по-долу от мъжете.

Докторът отиде при един шкаф и го отвори. Голям брой шишета и няколко чаши показваха с какво той се утешаваше за загубата на многобройната си клиентела.

Стресна го звънецът.

— Аха, иде някой — каза докторът и затвори шкафа.

Веднага чу провлечените стъпки на прислужницата, която отиваше да отвори.

Долу се чу оживен разговор, подобен на скарване, по стълбите отекнаха твърди стъпки, вратата се отвори и един човек, облечен в черен шинел, нахълта в стаята.

— Вие хирург ли сте? — попита влезлият.

— Добър вечер — хладно отговори докторът.

— Можете ли да ми превържете ранената ръка?

— Сигурно ще мога — отговори весело докторът.

— По-бързо, защото нямам време!

— Щом е така, не мога да ви превържа.

Норт тропна с крак и измърмори нещо неразбрано. Докторът обаче отиде спокойно до вратата и извика:

— Берта, донеси лампата!

Прислужницата донесе лампата и я сложи на масата. Докторът приближи до пациента.

— Сега да видим къде е раната.

— Тук, на лявата ръка — каза бързо Норт и свали шинела.

— Така, така, съблечете дрехата, за да видим какво ще направя.

— Нали ви казах, че нямам време. Не може ли да ме превържете, колкото да спре кръвта.

— Да не искате да ви превържа през ръкава на дрехата — отвърна докторът тихо. — Съблечете си дрехата, господине, иначе не може!

Норт закричи из стаята като звяр в клетка.

— Ако тичате така, няма да свършим и до утре.

Норт се тръшна с такава сила на един стол, че той изпраця.

Доктор Кенеди спокойно освети стола.

— Добре, че остана цял. Иначе щеше да ви струва двадесет долара.

— Човече, докарваш ме до отчаяние с твоето хладнокръвие — извика Норт.

Докторът не отговори.

Най-сетне, като разбра, че не може да излезе на глава с този чудак, Норт престана да упорства. От изтеклата кръв ръкавите на ризата и дрехата бяха залепнали за ръката, така че докторът трябваше да ги изреже с ножици, за да може да стигне до раната. Той я изчисти внимателно.

— Отървал си се. Ако куршумът беше попаднал няколко сантиметра по-надясно, сега нямаше да бъдеш тук.

— Колко струва?

— Четири долара.

— Вземи — каза Норт, — това са последните ми пари.

— Благодаря ви. Ако някога имате нужда от мене, аз съм на вашите услуги.

Норт беше стигнал вече до вратата, но спря.

— Има ли тук наблизо някакъв хан?

— Точно на пътя. Ханджията го нарича хотел. Ханът е добре уреден.

Норт не чу последните думи, защото вече слизаше по стълбите.

Беше късно, когато двамата чужденци влязоха в града, водейки уморения и накуцващ кон.

— Как мислиш, Сам, ще го намерим ли тук?

— Сигурно, маса, наоколо няма никаква ферма, където може да се скрие.

— Ще разпитаме — каза Роджър, — градецът е малък и идването на чужденец не остава незабелязано.

Хората, които срещнаха, обаче не можаха да им дадат никакви сведения относно беглеца. Роджър почти се беше отказал от по-нататъшни разпитвания, когато видя един хлапак, който си подсвиркуваше.

— Хей — извика Роджър, ела тук!

Момчето спря и пхна ръце в джобовете си.

— Не е ли идвал тази вечер в града някакъв чужденец, облечен в шинел?

— Какво ще ми дадете, ако ви кажа? — попита момчето с хитра усмивка.

Роджър му даде монета от петдесет цента.

— Не обичам половинки — момчето започна да се смее, като продължаваше да държи ръката си протегната.

— Добре, ето ти още петдесет цента, хитрецо.

— Човекът, когото търсите — каза момчето, — пристигна скоро в града и като се движеше предпазливо покрай стените и оградите, влезе в къщата на доктор Кенеди. Това съобщение струва петдесет цента, нали? А там, на ъгъла, е къщата на доктора — това пък е за другите петдесет цента.

След тези думи хлапакът се отдалечи.

— Да побързаме, Сам — каза полковникът. — Ти ще останеш до вратата, а аз ще вляза в къщата.

На позвъняването се отзова старата прислужница.

— Мога ли да говоря с доктор Кенеди? — попита учтиво Роджър.

Берта отведе полковника горе.

— Аз съм полицейският полковник Роджър от Ню Йорк — каза той на доктора — и ви моля да ми помогнете да хвана един опасен престъпник.

— На драго сърце — отговори доктор Кенеди, — само да знам как.

— Не е ли идвал за помощ при вас един човек, загърнат в голям шинел?

— Идва — отговори докторът — и при това много бързаше.

— Този човек търсим ние. Можете ли да ни кажете накъде тръгна?

— Попита за някакъв хан и аз му посочих този, който се намира на пътя.

— Каква беше раната му?

— Рана в лявата ръка, която ще оздравее за четиринадесет дена.

— Благодаря ви, докторе, и довиждане — каза Роджър и тръгна към вратата.

— Един момент, полковник — извика доктор Кенеди и тръгна към шкафа, от който извади едно шише, което със сигурност не би го посрамило. Той напълни две чаши, но когато вдигна главата си, полковникът беше изчезнал.

— Ама че бързат хората днес! — промълви старецът и за утеха изпразни и двете чаши.

ХИЛЯДИ ГРИЖИ

Норт излезе от къщата на д-р Кенеди и се огледа предпазливо. В съзнанието му се бореха различни предположения. В същото време в душата на този смел авантюрист отново се вля неизчерпаемата му енергия.

„Непременно трябва да отида в хана — каза той на себе си. — Собственикът на един хан винаги е в услуга на полицията. Роджър никога няма да допусне, че съм толкова глупав да вляза в устата на лъва.“

След малко той влезе в двора на хана, без да възбуди подозрение у никого. Келнерът го заведе в една стая, донесе му вечеря и се оттегли. Норт заключи вратата след него.

Изведнъж в съседната стая, където дотогава цареше пълна тишина, започна оживен разговор, придружен от силен смях. До ушите на Норт достигнаха следните думи:

— Както се вижда, направил си добра сделка, приятелю.

— Е, да, успях да продам житото.

— Не е кой знае колко: осемдесет хиляди.

— Браво!

— Утре ще ида в банката. Днес вече е късно.

Норт веднага замисли как да присвои тези пари. В този миг той забрави дори своите преследвачи.

Минаха няколко часа. Вместо разговор от съседната стая сега се чуваше силно хъркане.

В същото това време високата фигура на Роджър застана пред човека, който се грижеше за конюшната.

— Искам да поговоря с притежателя на хана по една много важна работа.

— Кой е долу? — долетя гласът на ханджията.

— Вас търсят — извика конярят.

Ханджията заслиза по стълбата, а Роджър тръгна насреща му.

— С какво мога да ви бъда полезен — попита ханджията след поздрава.

— Аз съм полковник Роджър, началник на нюйоркската полиция. В хана ви ношува опасен престъпник, когото аз преследвам.

— Как се казва? — попита ханджията.

— Норт.

Ханджията повика прислужника.

— Има ли при нас човек с име Норт? — попита той.

Прислужникът се смути.

— Тази вечер пристигна един пътник. Поиска една стая и каза, че не иска да го безпокоят. Оттогава не е излизал.

— Не се ли е записал в книгата?

— Забравих да го запиша — отговори виновно прислужникът.

— Как изглежда този пътник? — попита Роджър.

— Носи тъмен шинел, има къса черна брада и остър поглед. Хубав човек.

— Без съмнение това е той — каза радостно Роджър.

— Какво смятате да правите сега? — попита ханджията.

— Ще арестувам престъпника още сега.

— Съжалявам, но не мога да ви позволя подобно нещо.

Роджър го погледна учудено.

— Защо, моля?

— Не ми е приятно в моя хотел нощем да стават скандали.

— Но вие знаете, че аз съм началник на полицията — каза Роджър остро. — Ето значката ми.

— Която ви дава право да арестувате в Ню Йорк, но не и в Колумбия — каза ханджията усмихнат.

Роджър прехапа устни.

— Ще поискам нареждане от правителството по телеграфа — каза той студено, като тръгна към вратата.

— Почакайте! — извика ханджията. — Нямам никакъв интерес да прикривам един престъпник. Позволявате ли да ви направя едно предложение?

— Говорете!

— Останете тази нощ в салона за хранене. Ако искате, оставете и стража пред вратата. Утре, когато човекът, когото преследвате, си

тръгне, можете да го арестувате. Ханът има само един изход, така че той не може да избяга.

Роджър помисли малко. После отиде до вратата и повика Сам.

Норт се вслушваше в шумното хъркане на съседа. Болките в ръката му бяха позатихнали. Той събу ботушите, съблече жилетката и излезе от стаята. В коридора нямаше никой. Норт се промъкна като сянка в съседната стая. Тя не беше заключена. Пердетата на прозореца бяха спуснати и в помещението цареше пълен мрак. Една мисъл премина бързо през главата на Норт: ако в този момент някой дойдеше, той щеше да се окаже в много неудобно положение. Ето защо той се върна до вратата и заключи. Пипнешком Норт започна да претърсва стаята. Скоро ръцете му напипаха самото и палтото на земевладелеца. В този момент обаче той се препъна в някакъв ботуш.

Спящият се размърда. Норт се скри бързо зад палтото. Хъркането престана.

Изведнъж от леглото се обади силен глас:

— Кой е там?

Никакъв шум.

Земевладелецът драсна клечка кибрит и запали свещта на масата.

— Дявол да го вземе, да не се е промъкнал някой в стаята ми? Чух ясно шум.

Норт погледна крадешком иззад палтото и видя в ръката на човека револвер. Той най-напред освети пространството под кревата, после огледа стаята. Тъкмо се канеше да иде до закачалката, когато погледът му се спря на вратата.

— Ама че съм глупак — каза той, — заключвам вратата и после си въобразявам, че някой се промъква при мене.

Успокоен от това откритие, той се върна при леглото, изгаси свещта и си легна. След малко хъркането му се поднови.

На слабата светлина от свещта Норт беше забелязал, че земевладелецът има еднакъв с неговия ръст. В главата му се роди една смела мисъл. Той се промъкна до масата, където беше видял портфейла с парите, взе го, после откачи дрехите от закачалката и съвсем предпазливо напусна стаята.

Човекът в леглото спеше спокойно.

ХИТРОСТТА ПОБЕЖДАВА

Роджър беше взел всички мерки, за да хване Норт. Самият той, облечен в шинела на вратаря, остана в салона за хранене, а Сам зае място на капрата на един файтон близо до хана.

Беше седем часът сутринта, когато някой заслиза по стълбата от втория етаж. Прислужникът, който се навърташе из салона, изглежда учудено слизашия.

— Добро утро, мистър Кадуел, много рано сте станали. В града ли отивате?

Човекът само кимна с глава. Той беше вдигнал яката на връхната дреха и беше нахлупил шапката си чак до ушите.

— Ще се върнете ли за закуска?

Човекът поклати отрицателно глава.

— Кой е този господин? — попита Роджър прислужника.

— Мистър Кадуел, един от най-големите земевладелци в околността — каза с подчертано уважение прислужникът.

Не мина и половин час, когато горе се чу ужасна глъчка. Прислужникът, конярят и млекарят затичаха по стълбите нагоре. Кадуел стоеше на прага на стаята си по долни дрехи.

— Къде са ми дрехите, дяволи проклети? Искам да си тръгвам.

— Вашите дрехи ли? — отговори смаяният прислужник. — Не съм ги вземал.

— Тогава къде са?

— Не зная.

— Чакай тогава, ще те науча аз! — извика ядосаният земевладелец и един ботуш полетя към тримата мъже.

Изведнъж Кадуел си спомни нещо и влезе в стаята. В същия миг оттам долетя вик, подобен на вик на диво животно.

— Ограбен съм, пропаднах!

Той изтича към тримата, като продължаваше да вика:

— Мерзавци, крадци, вие сте ме ограбили! Дайте ми парите или ще ви застрелям.

Разгневеният човек се спусна към масата си, за да вземе револвера, но за негово най-голямо учудване и той беше изчезнал.

Тримата хукнаха по стълбите, Кадуел се спусна след тях, като не преставаше да вика:

— Ще ви удуша, главите ви ще откъсна!

В това време пристигна ханджията.

— Успокойте се, господин Кадуел. Вие знаете, че аз поемам гаранция за изгубените вещи.

— А за парите?

— За тях съжалявам, ако ги бяхте поверили на мене, това нямаше да се случи.

Роджър приближи.

— Кой е този човек? Защо вдига такъв ужасен шум? — попита той прислужника.

— Господин Кадуел, той е тук от два дни.

— Но струва ми се, че Кадуел излезе преди малко. Нали ти поздрави мистър Кадуел.

При тези думи келнерът трепна. Той затича към стаята, в която беше нощувал Норт, отвори я и спря смаян на прага.

Стаята беше празна. На един стол беше праметната изпокъсана и кървава моряшка дреха, в ъгъла се мъдреха чифт прости ботуши.

— Отишъл си е! — извика келнерът с треперещ глас. — Той е ограбил мистър Кадуел.

— Кой? — попита ханджията, приближавайки се заедно с Роджър. — Чужденецът ли?

— Да — отговори прислужникът.

— Тази сутрин той си отиде, облечен с дрехите на господин Кадуел.

В това време Кадуел отново изкрещя:

— Осемдесет хиляди долара... Опропастен съм!

Роджър слезе бързо, като кимна на ханджията, и затича към файтона, на чиято капра седеше Сам.

— Видя ли накъде тръгна човекът, който преди малко излезе от двора на хана?

Сам мълчаливо показва посоката.

— Тогава бързо след него! Това беше Норт.

Роджър се качи на файтона. Сам удари конете и те като стрела се понесоха след беглеца.

Норт знаеше, че кражбата му ще бъде разкрита. Затова той се отклони от главния път, като свърна в една странична уличка, която скоро щеше да го изведе на края на града. Там той срещна една стара жена.

— Коя е най-близката гара? — попита той.

— Гарсън Сити — отговори старата. — Само че вие вървите в обратна посока. Трябва да се върнете назад. От тук до станцията има четири мили.

— Не мога ли да ида до друга станция? — попита Норт объркан.

— До Монтгомъри, но дотам има най-малко седем мили.

Норт благодари и тръгна напред. По обед той стигна на гарата. Влакът щеше да пристигне след половин час. За да не събуди подозрение, Норт поиска билет до Уиксбърг.

Като пристигна там, той се качи на парахода, който плаваше надолу по Мисисипи.

ЧУЖДЕНЕЦЪТ

В един дъждовен ден в едно от най-модерните кафенета на Нови Орлеан се бяха събрали младежи от висшето общество на южната столица. Новините за резултата от избора на президент на Съединените щати предизвикваха разпалени разисквания и спорове.

На една маса близо до бара седяха трима души и пиеха разхладителна лимонада. Видът им издаваше, че те не познават житейските бури и неволи.

— Къде ли остана Уорънс? — попита единият от тях, в чието смугло лице и черни живи очи човек веднага разпознаваше креола.

— Ще дойде, Бауригърд, часът е едва три — отговори човекът, който стоеше срещу него, като погледна украсения си с диаманти часовник. Той беше пълна противоположност на своя събеседник. Един типичен янки.

— Любопитен съм да се запозная с него, Луис — каза третият, рус, флегматичен младеж.

— Можеш да бъдеш сигурен, че ще се запознаеш с него навреме, Макдонъл — отговори спокойно Луис.

— Вие, Бауригърд, го познавате много отдавна, струва ми се. Какво впечатление ви прави той като човек?

— Ето го и него — отговори Бауригърд усмихнат.

Залата прекосяваше висок човек, с темпераментна походка и с железни мускули, които дрехите не можеха да скрият. Високото му правилно чело беше наполовина закрито от черна коса, къса брада красеше бледото му, но красиво и благородно лице; малки, добре гледани ръце допълваха удивителното впечатление, което правеше неговата външност. Но онова, което най-вече привличаше вниманието на другите, бяха големите му черни очи.

Капитан Джордж Уорънс беше в Нови Орлеан от няколко седмици. За него се знаеше само, че е богат и че се е оттеглил от войската, за да се пресели в южните щати. Капитанът беше добре приеман в средите на младежите от висшето общество. Той минаваше

за най-добрия ездач, най-сигурния стрелец и смел играч, който и при загуба, и при печалба неизменно запазваше спокойствие.

Уорънс се приближи до масата на тримата младежи.

— Добър ден, господа — каза той, като се ръкува с Луис и Бауригърд и се поклони на Макдонъл.

Бауригърд побърза да представи двамата един на друг.

— Чакаме ви с нетърпение — каза той. — Представете си, капитане, баловете на Сейнт Артай започват.

— Така, така — отвърна лениво капитанът.

— Имаш чудесен пръстен — закачи го отново Бауригърд. — Позволи ми да го разгледам.

Уорънс с безразличие измъкна пръстена от пръста си.

— Каква прелест! — извикаха едновременно Бауригърд и Макдонъл.

Единствено Луис остана спокоен. След малко каза невъзмутимо:

— Оценявам го за три хиляди долара.

— Ще ти се! — изсмя се Бауригърд. — Представи си, капитане, Луис е оценил скъпоценностите на всички дами, с които е танцувал напоследък. Когато го попитах с колко се е запознал досега, отговорът му беше: с брилянти за сто осемдесет и две хиляди шестстотин и петдесет долара.

Младежите се разсмяха. Уорънс остана сериозен.

— Значи дамите тук са богати и носят много скъпоценности — каза той.

— Това е нищо — отвърна Бауригърд. — Почакай само да посетим бала у Сейнт Артай. Ще видиш какво се нарича богатство в Нови Орлеан.

— Толкова ли е богат Сейнт Артай? — попита Макдонъл.

— Оценявам имота му на десет милиона — каза Луис хладнокръвно.

— Най-голямото му съкровище обаче е дъщеря му Луиза Сейнт Артай, най-красивата девойка в Нови Орлеан — добави Бауригърд.

В това време покрай тях мина един младеж.

— Заповядай, Дъблай, тук има още място — повика го Бауригърд.

— Благодаря, бързам — отговори младежът със студена учтивост.

— Не знам какво става с Дъблай напоследък — продължи Бауригърд. — Изглежда ми променен. Избягва ни. А по-рано не се отделяше от нас.

— Изглежда, че аз съм причината — каза усмихнат Уорънс.

— Но какво може да има той против вас? Не, това е изключено — каза поривисто Бауригърд. — Дъблай по-скоро е влюбен, защото само когато човек е влюбен, забравя добрите си приятели.

— Влюбен ли? В коя? — попита Макдонъл с любопитство.

— И слепите виждат: в Луиза Сейнт Артай — отвърна Бауригърд, като се смееше.

— Има ли някакви шансове?

— Шансове ли? Кой може да знае това? Тя се смее и шегува с него, както с целия свят. Родителите ѝ биха били доволни, ако този Дъблай я вземе. Той е един от най-богатите и най-почтените младежи в Нови Орлеан.

Уорънс погледна часовника си.

— Трябва да вървя — каза той, като стана.

— Няма ли да дойдеш с нас утре у Сейнт Артай? — попита Бауригърд.

— Ще се радвам, ако ме представите на това семейство — отговори Уорънс учтиво.

— Разбира се. Ще се срещнем тук в шест часа.

Уорънс кимна и се отдалечи.

БАЛЪТ

Домът на Сейнт Артай беше приказно осветен. Това беше първият бал, който те даваха след завръщането си от вилата. В салона, чиито стени бяха покрити с огледала, се беше събрало най-отбраното общество на Нови Орлеан.

Луиза Сейнт Артай, седемнадесетгодишна девойка, елегантно облечена, беше в центъра на група младежи, които се надпреварваха да я ухажват.

Баща ѝ произлизаше от стар френски род, а майка ѝ — от Нормандия. Момичето имаше буйна, черна коса и сини, подобни на две бистри езера очи. Тя беше наследила най-хубавото от родителите си, съчетано у нея в една прекрасна хармония.

— Задължението ми днес е да посрещам гостите, затова не ме задържайте повече — каза Луиза, като се смееше, след което тръгна към вратата на салона, през която тъкмо влизаше друга група младежи.

Дъблай се приближи с щастливо изражение към Луиза. Тя го поздрави любезно. Бяха приятели от детинство. Израснаха заедно, тъй като Сейнт Артай отгледа Дъблай, чиито родители отдавна бяха умрели. Той управляваше имота му до неговото пълнолетие.

Дъблай и Луиза размениха само няколко думи, защото девойката трябваше да посрещне други гости. В мига, в който тя се обърна, погледът ѝ срещна този на Уорънс, който тъкмо се изправяше след почтителния си поклон. Бауригърд представи приятелите си. Луиза напразно търсеше някаква любезна дума за тях. Тайнствените и мечтателни очи на капитана я бяха смутили и объркали. Тя се върна при Дъблай, който поздравяваше родителите ѝ, които отидоха до групата на Бауригърд. Представиха им Уорънс. Гордата му и благородна осанка ги впечатли, както и всички в Нови Орлеан, където доста се говореше за този интересен чужденец. Домакинът стисна ръката му с любезна усмивка.

— Заповядайте, капитане! Позволете ми да ви представя племенницата си.

Уорънс се поклони.

— Съпругът ѝ почина преди две години — продължи Сейнт Артай. — Тя живее уединена в едно от именията си.

Една дама стана от креслото. Черните ѝ очи измериха новодошлия.

— Племенницата ми, мисис Боушъмп. Капитан Уорънс — каза домакинят, като ги представяше един на друг.

— Не бихте ли седнали, капитане?

— За мен е особена чест — каза Уорънс, като притегли един стол и седна.

В това време Луиза дойде и седна до братовчедката си.

Сейнт Артай се отдалечи.

— Вашият полк в северните щати ли е? — попита вдовицата.

— Аз служех на границата — отговори капитанът. — Имах доста работа там, индианците ми създаваха много неприятности заради една спорна територия, която те смятаха, че им принадлежи.

— Участвали ли сте често в сражения? Раняван ли сте? — продължаваше да разпитва младата мисис Боушъмп.

— Ако обикновените разпавии наречете сражения, тогава аз често съм водил войниците си срещу тези хитри противници, индианците. Но освен една малка драскотина в лявата ръка нищо по-сериозно не ми се е случвало.

— А сега в отпуск ли сте?

— Не. Подадох си оставката, защото едно наследство изисква продългото ми отсъствие от полка. Веднага щом уредя работите си, ще се установя някъде.

— Тук при нас ли? — попита младата вдовица.

— Зависи от обстоятелствата — отговори капитанът спокойно.

— Сигурна съм, че при нас ще намерите нещо, което да ви привлича — продължи младата жена с кокетство в погледа.

Луиза забеляза това и изпита необяснимо чувство на болка.

Бауригърд напразно беше търсил Дъблай и най-сетне го намери, скрит зад една колона.

— Кажи ми честно, Дъблай, какво имаш против мене, защо избягваш нашата компания?

Дъблай обърна глава.

— Нямам нищо против тебе и не зная как тази мисъл е дошла в главата ти.

Бауригърд се почувства обиден.

— Виждам, че приятелството ми вече не е желано от теб. Желая ти всичко най-хубаво.

В мига, в който той се обърна, за да си тръгне, ръката на Дъблай го задържа.

— Бауригърд, не си отивай засегнат! Ако непременно искаш да знаеш причината за моето странно отношение към тебе, ще ти обясня нещо, което досега криех в себе си. Виждаш ли онзи господин, който седи до дамите?

— Това е Уорънс — отговори Бауригърд учудено.

— Да, твойт нов приятел! — каза Дъблай с горчива усмивка.

— Не разбирам защо приятелството ми с капитана те огорчава.

— Не е там въпросът. Този човек ми е неприятен.

— Защо, ако смея да попитам? — каза Бауригърд учуден. — Направил ли ти е нещо лошо?

— Не, но не мога да променя чувствата си към него. Смятам, че той е един авантюрист.

— Но как така? — попита озадачен Бауригърд.

— Струва ми се, че съм го виждал някъде из северните щати.

— Нищо чудно.

— Да, но онзи човек не се казваше Уорънс — каза Дъблай, като въздъхна дълбоко.

— Така!... И как се казваше?

— Забравих. Във всеки случай приликата е много голяма и... — Дъблай млъкна.

— Може би се лъжеш? — каза младият креол.

Дъблай вдигна рамене и хвърли зъл поглед към Уорънс.

„Прави го от ревност“ — каза си Бауригърд, като се отдалечаваше...

Балът скоро щеше да приключи. Гостите започнаха да се разотиват.

— Надявам се, че скоро пак ще имам удоволствието си да ви поздравя в дома си! — каза Сейнт Артай на Уорънс, който му благодари с почтителен поклон.

Луиза отново изпита някакво необяснимо чувство, когато погледът на капитана срещна нейния. Нещо я привличаше към този тайнствен човек. Тя не можеше да си обясни какво е то, но знаеше, че сърцето ѝ му принадлежи.

НОВИЯТ СЛУГА

Уорънс беше успял да се измъкне от бала незабелязано от приятелите си. Той искаше да бъде сам.

— Ще успея, трябва да успея! — промълви тихо той.

Месецът позлатяваше къщите и градините.

— Ще ида още няколко пъти у краля на памука, докато девойката се увлече напълно — продължи монолога си Уорънс. — После няма да представлява никаква трудност да я направя моя и да прехвърля бащините й имоти като моя собственост... Но сега трябва да търся нови средства. Докато пипна парите на Сейнт Артай, ще мине време... Трудна работа. Ако отида при лихварите, утре ще знае целият град. Ако си продам брилянтите, ще се посрамя сред приятелите си.

Той не довърши. Една сянка се мярна зад съседния храст и някаква ръка грубо хвана рамото му.

— Давай парите или...

Нападателят не можа да довърши изречението си. Желязната ръка на Уорънс го стисна за гърлото и в следващия момент ножът бе изтръгнат от ръката му. Изведнъж някаква мисъл осени Уорънс.

— Животът ти е в мои ръце — каза той на разбойника. — Сега ще ми кажеш истината, иначе животът ти не струва пукната пара.

Разбойникът направи знак, че е съгласен. Уорънс охлаби ръката си, за да може непознатият да говори.

— Как се казваш?

— Хосе Карера.

— От каква народност си?

— Метис съм, от Тексас.

— Спадаш ли към някоя банда?

— Не, сър.

— Значи обираш хората за своя сметка. Толкова по-добре. Сега слушай добре какво ще ти кажа!

— Слушам, сър.

— Утре в хотел „Лондон“ ще попиташ за капитан Уорънс. Останалото ще уредим после. Наистина аз мога да те убия, но имам други намерения относно тебе.

— Благодаря, хиляди пъти благодаря, сър!

— Не искам никакви благодарности! Ето ти десет долара, за да си купиш приличен костюм, защото ще се представиш като мой слуга. Внимавай да не ти хрумне да се скриеш, защото ще те намеря и тогава — горко ти!

— Ще дойда, сър, непременно ще дойда!

— Добре — каза Уорънс и тръгна, без да погледне нападателя си.

Разбойникът стоеше като закован на мястото си и гледаше с отворена уста след Уорънс.

Когато келнерът влезе в стаята, капитанът пиеше кафето си.

— Един човек иска да говори с вас, капитане.

— Нека влезе!

Уорънс се усмихна, той не се беше излъгал.

— Седни, Хосе! — каза той на влезлия, като му показва един стол.

— Сега слушай: искаш ли да спечелиш много пари?

Очите на метиса светнаха, но той не каза нито дума.

Уорънс изложи пред разбойника своя план, който го прие с възторг.

Вечерта в клуба се беше събрало отбрано общество, там се намираше и Уорънс с приятелите си. Читателят вероятно вече е разбрал, че човекът, който се криеше под името Уорънс, не беше друг, а самият Норт.

Четиримата приятели бяха в игралната зала, недалече от тях се намираше Дъблай. Макдонъл и Луис седяха пред ролетката, а зад столовете им стояха прави Бауригърд и Уорънс.

— Червено! — каза Макдонъл, който спечели.

Бауригърд се засмя високо.

— Не ми се сърди, приятелю, но играеш като дете. Заложи по-добре на каре!

Макдонъл послуша приятеля си и понеже тази вечер му вървеше, купчината банкноти пред него скоро порасна.

В продължение на един час младежът спечели около шестнадесет хиляди долара.

— Това се казва късмет! — каза той, като събираше парите и ставаше.

— Защо не играеш тази вечер, капитане? — попита Бауригърд Уорънс.

— Днешният ми ден не е щастлив — отговори той.

— Значи си суеверен?

— Като всички играчи — засмя се Уорънс.

Беше вече късно. Приятелите излязоха от клуба и взеха да се сбогуват.

— Сам ли си тръгваш, Макдонъл? — попита Луис.

— Да, аз съм в друга посока, а и не искам да вземам файтон. Малко ме боли главата и искам да повървя пеша.

Той се обърна и тръгна, но Уорънс го догони.

— Мистър Макдонъл, забравих да ви върна табакерата!

— Нямаше нужда да тичате. Можеше да почака до утре.

— Лека нощ.

Младият човек не забеляза, че от сянката на една къща се отдели един мъж, който тръгна след него...

Уорънс Завари метиса в хотела. Той го изгледа, без да каже нещо. Хосе извади от джоба си куп златни монети и банкноти и ги сложи пред Уорънс. Той ги преброи: бяха осемнадесет хиляди долара.

— Като начало не е лошо!... Видя ли ти лицето?

Хосе извади една маска от джоба си.

— Добре, добре, виждам, че разбираш от този занаят. Вземи!

И той му даде три хиляди долара.

— Това е твоята част. Скоро ще ти възложи по-голяма работа.

Метисът изръмжа някаква благодарност.

— Сега си върви!

Хосе излезе, а Уорънс остана буден още дълго време, като обмисляше бъдещите си планове.

ЕДНО СЪКРУШЕНО СЪРЦЕ

От известно време жителите на Нови Орлеан бяха разтревожени от многобройните обири, които ставаха в града. Много господа от висшето общество вече бяха ограбени. Нападението ставаше по един и същ начин: някакъв човек с маска на лицето ги поваляше на земята и със заплаха за смърт ги принуждаваше да му дадат всичко по-ценно, което имаха у себе си. При това нападателят действаше толкова бързо, че те не успяваха да се защитят.

Най-странното беше, че жертвите бяха само тези, които се връщаха от клуба и които същата вечер бяха имали късмет в играта. Целият град се мъчеше да си обясни загадката: откъде можеше разбойникът да знае кой е спечелил. Стигна се до убеждението, че някой вътрешен човек го осведомява.

Обирите бяха станали централна тема на всички разговори, но изведнъж те престанаха. Хората се успокоиха.

Капитан Уорънс беше желан гост у дома на Сейнт Артай. Старият господин се стараеше да направи пребиваването му в дома си колкото може по-приятно. Той като че ли се досещаше, че дъщеря му проявява особен интерес към Уорънс.

Луиза напълно се промени. Тя забрави веселия си смях. По цели часове прекарваше на едно място, потънала в блянове и мечти. При това младото момиче ревнуваше капитана от братовчедка си мисис Боушъмп. Вдовицата кокетка използваше всички средства, за да завладее Уорънс. С нея той беше прекалено любезен, докато държането му спрямо Луиза бе повече от резервирано. Всичко това понякога причиняваше страшна мъка на девойката и под нейната тежест тя клюмваше като цвете, жадно за вода.

Изминаха няколко седмици. Междувременно посещенията на Дъблай ставаха все по-редки. Той страстно обичаше Луиза и

единствено вродената му гордост го възпираше да не се обясни на младото момиче.

Беше хубава пролетна вечер. Капитан Уорънс с още няколко приятели се намираха в дома на Сейнт Артай.

Пръв наруши мълчанието домакинят, като се обърна към Уорънс:

— Чух, че сте имали намерение да купите тук имоти?

— Имах — отговори Уорънс, — но се отказах, понеже не намерих нищо подходящо. Освен това делата ми ме зоват отново на север.

Той запали цигара и хвърли поглед към Луиза. Тя беше пребледняла като восък.

— Какво ще кажете да се поразходим малко из градината — предложи Бауригърд.

Всички одобриха предложението.

Дъблай се спусна към Луиза, същото направиха и други от гостите. Стана нещо неочаквано. Капитанът се приближи до нея и спокойно ѝ предложи ръка. Дъблай усети прилив на гняв в сърцето си, който се усили още повече, когато мисис Боушъмп хвана самия него под ръка. Той се огледа на всички страни, за да види капитана и Луиза, но напразно. Двойката беше тръгнала по една тъмна алея.

Луиза беше отчаяна, но трябваше да прикрива отчаянието си с някакъв повърхностен разговор. Човекът, когото тя обичаше с цялата страст на южнячка, беше заявил преди малко, че ще напуска Нови Орлеан и нищо не беше в състояние да го задържи.

Уорънс усети, че младата девойка трепери. Той я отведе до една беседка.

— Не желаете ли да си починем за минута?

Луиза се отпусна на един плетен стол.

— Преди малко чух, че искате да ни напуснете? — каза тя почти шепнешком.

— Да, госпожице, смятам да кажа сбогом на Нови Орлеан.

— Няма ли нещо, което би могло да ви задържи? — попита Луиза с треперещ глас.

— Твърде важни работи ме викат на север — каза капитанът спокойно. — Възможно е да се върна пак...

— Но преди да си тръгнете, ще ни посещавате по-често, надявам се? — попита тя със затихващ глас.

— За мое най-голямо съжаление това е невъзможно, мис. Това е последното ми посещение. Трябва да ви изразя горещата си признателност, защото часовете, които прекарах тук, са най-приятните от цялото ми пребиваване на юг. Впрочем аз трябва да се сбогувам с вашите родители. Да идем да ги потърсим.

В нощната тишина изведнъж се разнесе един вик — викът на същество, изтерзано до смърт. Луиза застана на входа на беседката, очите ѝ искряха.

— Няма да си идете! — извика тя страстно, като даде воля на дълго скриваната мъка. — Няма да си идете, защото аз няма да ви пусна.

Уорънс тръгна към нея.

— Останете, заклевам ви! Или ме вземете с вас!... Нали не бихте искали да се борите с едно слабо същество, капитан Уорънс?

— За Бога, мис, какво правите? — извика Уорънс, уплашен от неудържимата страст на девойката, пред която беше отстъпила дори и вродената ѝ гордост.

— Обикнах ви още от първия миг, в който ви видях. Вие ме доведохте до отчаяние със своята студенина, а сега искате да заминете.

Силите я напуснаха, тя се олюля. Капитанът я подхвана и я сложи внимателно на стола. После коленичи пред нея и покри лицето ѝ с пламенни целувки.

— Луиза, любима — зашепна той на девойката, която помисли, че сънува, — изслушай ме! Винаги съм те обичал, но избягвах да ти открия тайната си, защото мислех, че сърцето ти не е свободно. Само затова исках да напусна Нови Орлеан.

Луиза придърпа Уорънс към себе си.

— И кой мислиш, че е завладял сърцето ми?

— Дъблай — прошепна Уорънс.

— Той ми е приятел от детинство. Аз го обичам като брат.

— Наистина ли ме обичаш?

В черните очи на Уорънс лумнаха диви пламъчета.

— Луиза, любов моя, щастие мое! — шепнеше Уорънс, като притискаше до гърдите си упоеното от щастие момиче.

— Прости ми, любими, прости ми! — молеше Луиза и гласът ѝ звучеше трогателно и по детски наивно. — Ако само знаеше колко те обичам, ако знаеше, че образът ти не ме оставяше нито денем, нито

нощем, нямаше да ми се сърдиш. Закълни ми се, любими, че ще ме любиш вечно, че ще бъдеш мой завинаги! — добави развълнувано Луиза.

— Заклевам ти се, ангел мой! — каза Уорънс тържествено. — Никога няма да те напусна, дори смъртта не ще може да ни раздели.

Девојката се притисна към Уорънс и тихо заплака от щастие.

— Не бих могла да живея без тебе — каза тя. — Любовта ми е толкова голяма, че ще умра, ако ме оставиш.

Уорънс я притисна и целуна мокрите ѝ очи.

— Не говори така, божествена, не говори за смърт! Нас ни чака живот и щастие!

— Какви прекрасни очи имаш! — каза внезапно Луиза.

Уорънс тихо се засмя.

— Значи ти се влюби в очите ми? Но и мене ме плениха твоите очи. Никога не съм виждал нещо по-прекрасно от черната ти коса и сините ти очи.

Те се прегърнаха и тръгнаха из тъмните алеи на парка, упоени от щастие.

Уви! Ако невинната девојка можеше само за миг да надзърне в душата на своя любим, небето на нейното щастие щеше да се продъни.

Мислите гъмжаха в главата на Уорънс. Най-трудната част от плана му беше изпълнена: Луиза му принадлежеше. За този подлец нямаше нищо свято. Той не признаваше нищо друго, освен жълтия метал на парите.

Сега пред него се откриваха нови възможности за бъдещето и той трябваше да помисли за него...

Както крачеше редом с красивата девојка, в съзнанието му се пробуди споменът за един друг парк, из чиито алеи той беше бродил със също така красиво, мило същество, което му нашепваше любовни думи. Но тогава влюбената двойка не гледаха смълчани палми, а елхи и дъбове си шепнеха за любовта на графската дъщеря Ирма.

Уорънс се опита да пропъди този спомен. Луиза му помогна, като го върна към действителността със страстните си признания.

ИНТРИГАТА

След няколко дни истинска сензация сред висшето общество на Нови Орлеан предизвика следното известие:

„Луиза Сейнт Артай и капитан Джордж Уорънс — сгодени.“

Приятелите на капитана бяха много изненадани, защото той нито с една дума не беше издал любовта си към Луиза. Тримата приятели тъкмо влизаха в парка на богатия плантатор, когато Бауригърд се обърна и забеляза една фигура, скрита сред дърветата. Той я позна и се приближи към нея.

— Дъблай — каза той съчувствено, — онова, което се е случило, вече не може да се поправи, затова бъди мъж!

— Имаш право, Бауригърд — отговори Дъблай след малка пауза, — но мисълта, че тъкмо капитанът ми отнема любимата, ме довежда до лудост. Ако тя беше избрала тебе или Луис, или който и да е от нашите приятели, аз бих се оттеглил, макар и със съкрушено сърце.

— Но, за Бога, какво имаш против капитана? — попита Бауригърд изненадано.

— Не знам, един вътрешен глас ми казва, че той ще направи Луиза нещастна. В очите му има нещо страшно. Само смъртта гледа така жертвите си.

Бауригърд не отговори, но когато вдигна глава, Дъблай беше изчезнал.

Приятелите поднесоха поздравленията си на годениците и на щастливите родители на Луиза.

— Ето за такъв зет си мечтаех — каза старият Сейнт Артай: — млад, хубав офицер, притежаващ огромно богатство.

— Значи капитанът е много богат! — каза Макдонъл учуден.

— Богатството му е почти колкото моето — отговори щастливият баща.

— Казват, че имал намерение да купи имението Клинтън — подхвана отново Макдонъл.

— Вярно е — потвърди Бауригърд.

— А то е едно от най-евтините — обади се Луис, — оценяват го на триста хиляди долара.

Луиза беше заета с приятелките си. Уорънс отиде при мисис Боушъмп, която седеше уединена в единия ъгъл на салона. Капитанът беше мълчалив, сякаш черен облак беше надвиснал над главата му.

— Какво му е на щастливия годеник? — попита младата жена, като го удари леко с ветрилото си.

— Малка неприятност — отговори Уорънс.

— Надявам се, че не с Луиза.

— О, не — отговори бързо Уорънс.

— Мога ли да попитам какво ви измъчва? Знаете, че съм ви най-добрата приятелка.

— Понеже проявявате такъв жив интерес към моите работи, ще ви поверя тайната си. Знаете, че съм в преговори за закупуване на имението Клинтън. Договорът е почти готов, но днес получих писмо от моя нотариус от Ню Йорк, с което ми съобщава, че уреждането на наследството ми ще се забави няколко седмици и че след това трябва да мине най-малко още месец, докато имотът се превърне в пари. Просто не зная какво да правя!

Младата вдовица помисли няколко мига.

— Колко ви трябва, капитане? — попита тя.

— Петстотин хиляди.

— Преди известно време продадох чифлика си. След два дни ще ми изплатят сумата и аз ще се радвам много, ако приеме те да ви услужа с нея.

— Не, не, госпожо, невъзможно ми е да приема. Помислете си, ако някой узнае за това.

— Вие ме обиждате, пък и кой може да узнае, ако нещата останат между нас двамата. Щом получите наследството, ще ми върнете парите.

Уорънс помисли. После каза:

— Единствено фактът, че договорът е готов, ме принуждава да злоупотребя с вашата добрина.

И той целуна ръката на младата жена с гореща признателност.

Уорънс напусна вилата на Сейнт Артай. Тръгна пеша. Както след първото си посещение, той вървеше из тихите паркове и си говореше полугласно:

— Може да се каже, че успях. Вдовицата ми дава половин милион. Трябва да пипна касата на стария още преди или веднага след венчавката, в зависимост от обстоятелствата. И тогава светът отново ще бъде отворен пред мен. С милионите си аз ще смажа враговете си като жалки нищожества.

ТАЙНСТВЕНИЯТ ГЛАС

Ще оставим за известно време капитан Уорънс, за да се върнем в болницата, в която лежеше Ирма.

Здравата физика на младата жена бе победила болестта, след осем дни треската премина.

Надзирателката влезе в стаята ѝ.

— Как се чувствате? — попита тя.

— Много добре — отговори Ирма. — Надявам се, че след няколко дни ще напусна клиниката.

Болногледачката отвори една специална врата в стената и каза:

— Директорът ви моли да разполагате с тази стая, докато стоите при нас.

Ирма се смая. Тя видя едно комфортно обзаведено салонче.

— Тази стая за мене ли е?

— Разбира се — отговори болногледачката. — Всички болни жени от първия етаж я заемат, докато възстановят напълно здравето си.

Ирма влезе в салончето.

— А защо има железни решетки на прозореца?

— За сигурност — отговори жената с любезна усмивка. — В града ни станаха доста кражби и ние решихме да се осигурим срещу неочаквани посетители.

Надзирателката се измъкна безшумно от стаята.

Изведнъж Ирма трепна. Стори и се, че до слуха ѝ достигна тих плач. Тя стана и се приближи до прозорчето. Очевидно, че гласът не идваше отвън. Миг след това той замлъкна и почти веднага се поднови. Сега Ирма ясно различи откъслечни думи: „Милост!“... „Смилете се!“... „... прошка“...

После тайнственият плач спря.

В същото време болногледачката донесе закуската. Ирма понечи да я пита за тайнствените викове, но обзета от внезапно породило се съмнение, се въздържа.

Когато жената напусна стаята, Ирма обходи внимателно цялото салонче. Тя се намираше близо до камината, когато внезапно гласът прозвуча съвсем близо до нея. Загадката беше разрешена. Нямаше никакво съмнение, че звукът идваше от отвора на камината. Понякога се чуваха тъпи удари. Биеха ли някого? Ирма беше озадачена и смутена.

Към единадесет часа дойде директорът.

— Как е уважаемата пациентка? — осведоми се той за здравето на Ирма.

— Благодаря ви, господин директор, чувствам се много добре.

Този човек още от самото начало беше антипатичен на Ирма. Подпухналото му лице и чувствената му уста, скрита под остри мустаци, носеха явни следи от низки страсти.

— Сега ще ви взема под мой надзор — каза мазно той и малките му очички се впиха в Ирма.

— Как — извика Ирма, — значи вие смятате, че още не съм напълно здрава?

— Наистина болестта премина, но останаха някои опасни последици, които се нуждаят от продължително клинично лечение.

— Какви са тези последици?

— Не се безпокойте, нищо опасно. Малко допълнителни грижи няма да са излишни, за да се избегне опасността да получите мозъчно разстройство.

Като каза това, директорът стана и излезе от стаята. Часовете минаваха един след друг. Ирма седеше недоумяваща в креслото си. Гласът отново достигна до ушите ѝ. Този път тя чу не само отделни думи, но и цели изречения: „Боже... Боже!... Няма ли да свърши този проклет живот?... Не го искам повече, щом всеки ден ми носи нови мъки!...“

Ирма стана.

— Кой е там горе? — извика тя в отвора на камината.

Не последва отговор.

— Има ли някой горе? — попита отново Ирма.

Тогава тя чу лек шепот: „Кой вика?“

— Една жена, която чу гласа ви — отговори Ирма. — Стаята ми е на първия етаж. Защо плачете, много ли сте болна?

— Не съм болна, но искам да умра, защото злочестият ми живот не струва нищо — отговори непознатата.

— Нещастна ли сте?

— Да — отговори непознатата, — и вас ви очаква същата участ.

— Не разбирам — извика Ирма изплашена.

— Ще ви разкажа всичко... но сега тихо, защото идва някой.

Ирма се питаше дали не е говорила с някоя луда. Обзе я неописуем страх. Тя тръгна към вратата, за да види дали няма някой в коридора, но бързо отстъпи назад: вратата на стаята беше заключена. Ирма се озова пред нова загадка.

Надзирателката влезе усмихната.

— Защо е заключена вратата на стаята ми? — попита веднага Ирма.

— Такъв е редът тук. Нали ще се уплашите, ако някой ненадейно се промъкне при вас.

— Даже и така да е — отговори Ирма, — аз мога да заключа отвътре.

— Разбира се, че можете — каза жената, като се извиняваше. — Ако желаете, ще оставя вратата отворена.

— Да, да, моля ви — отговори Ирма успокоено.

Беше се мръкнало. Ирма си легна, но не можеше да заспи. В ушите ѝ непрекъснато звучеше онзи тайнствен плачещ глас.

НОВ УЖАС

На следващия ден Ирма закуси набързо и изтича при камината.

— Там ли сте?

— Да — отговори тихият глас.

— Какво искахте да ми кажете вчера?

Жената от горния етаж не отговори веднага.

— Млада ли сте?

Ирма се изчерви.

— Казват, че съм.

— Тогава сте изгубена.

— За Бога, заклевам ви, говорете! Какво означават тези думи? — извика Ирма ужасена.

— Някога и аз бях млада и хубава и това беше моето нещастие. Тук чезна от дълги години и чакам смъртта да ме избави от моите мъки и страдания.

— Насила ли ви държат?

— Да, пленница съм. Изложена на най-грозните мъки, които може да си представи човек... Но сега мълчи, моля ти се, мъчителите ми идват...

Сърцето на Ирма биеше силно. Дали и тя самата не беше пленница? Обзета от смъртен ужас, тя изтича до вратата и като я намери отворена, се поуспокои малко. Може би тя беше взела бълнуванията на една луда за чиста истина... В главата на Ирма беше хаос.

Вратата се отвори и влезе директорът.

— Вие сте много бледа и изглеждате уморена днес — каза той приятелски. — Мога ли да видя пулса ви?

Той хвана ръката ѝ.

— Боли ме главата — отговори Ирма, учудена, че директорът не пуска ръката ѝ. С женския си инстинкт тя предсещаше опасността, която я заплашваше в негово лице.

— Смятам да напусна клиниката след няколко дни. Дотогава ще се възстановя напълно.

Директорът се усмихна.

— Не се предверявайте на силите си — каза той шеговито. — Ако ви пусна и болестта се повтори, клиниката ми ще си спечели лошо име, а тя е известна като образцова във всяко едно отношение и аз трябва да внимавам да не навредя с нищо на реномето ѝ. Надявам се, че някога ще си спомняте с удоволствие за мене.

Последните думи той произнесе с мазен глас. После стана, приближи се до Ирма и погали хубавата ѝ коса. Тя отстъпи изненадана, но директорът се направи, че не забелязва това нейно движение.

— Искам да подишам малко чист въздух — каза младата жена.

— Защо не, моята частна градина е на ваше разположение. Болногледачката веднага ще изпълни желанието ви.

След тези думи директорът излезе. В коридора той срещна болногледачката.

— Заведи жената в градината и бъди внимателна с нея! — каза той.

Жената се изсмя.

— Мишките се ловят със сланинка — каза тя цинично, — но не ѝ давайте голяма свобода, защото след това ще ви бъде трудно да ѝ я отнемете.

Жената отведе Ирма в една малка градина, подредена с вкус и очевидно грижливо гледана. Високи мрачни зидове я пазеха от всички страни като малко съкровище.

Очите на Ирма се плъзнаха по прозорците на етажите. Изведнъж тя трепна. От един прозорец я гледаха въпросително две уморени очи. Това трая само миг, след което главата се скри.

Ирма тръгна към малката зелена беседка, в която остана надзирателката.

— Има ли и други болни там? — попита Ирма.

— Разбира се, че има — отговори жената. — Там е отделението за нервно болни. Нашият директор е голям специалист в тази област. Горките! Сърцето ми се къса, като видя някоя от тези нещастници.

— Видях една млада и хубава жена — продължи Ирма. — Тя тежко болна ли е?

— Да, неизлечимо болна — отговори болногледачката. — Тези пациентки остават понякога през целия си живот тук.

Ирма изтръпна.

— Да се върнем горе — помоли тя. — Съдбата на младата жена ме разстрои.

Ирма си легна рано, но сънят не идваше. Дали не беше попаднала в ръцете на някакви злодеи, или всичко беше плод на разстроеното ѝ въображение?

Наближи полунощ. Ирма все още не можеше да заспи. Изведнъж вратата полека и безшумно се отвори и бледата светлина на кандило освети фигурата на една жена.

— Мълчете и не се страхувайте от мен — пошушна непознатата.

Ирма едва сподави своя вик на ужас.

— Коя сте вие? — попита предпазливо тя.

— Аз съм онази нещастница, с която говорихте през камината. Дойдох да ви предупредя.

Жената беше облечена в дълга бяла дреха, русата ѝ коса падаше в безпорядък по раменете ѝ, а в сините ѝ очи блестеше страшен пламък.

— Отдавна ли сте в клиниката? — попита Ирма.

— Вече осем години, откакто прекрачих нейния праг.

— Нима сте толкова тежко болна?

— Болна ли? — каза непознатата с горчива усмивка. — Когато дойдох, бях болна, но за кратко време болестта ми мина.

— И защо не напусна клиниката?

— О, само да можех!

— Какво ти пречи?

— Аз съм жертва на този, който се нарича доктор Стивънс, директора. Всъщност той е един зъл демон, комуто би завидял и дяволът. Жертвите му са безбройни и тяхната вина се състои единствено в това, че са млади и красиви.

— О, ако бях сигурна, че говориш истината... — простена Ирма.

— Ти ме развълнува още от самото начало. В мен се появи мисълта да те спася от този хищник в човешки образ. Но по-добре да ти разкажа историята на моето нещастие от самото начало, за да видиш каква незавидна участ те очаква.

Жената беше коленичила до леглото на Ирма и целуваше пламенно ръцете ѝ. Ирма сложи ръка на главата ѝ, непознатата се

поуспокои и заразказва:

— Името ми е Мод Алън. Останах сираче от малка и бях отгледана от роднини. Погледите, които ми изпращаха младежите, ме убедиха, че съм хубава. Проклета хубост! Презирам я, защото тя стана източник на моето нещастие. Йохан, синът на нашите съседи, ме обичаше, обичах го и аз. О, къде остана моят Йохан!... Той често ми казваше: „Ти ще бъдеш моята малка женичка“... После замина по море и оттогава нищо не съм чувала за него...

Непознатата произнесе следните думи толкова трогателно, че Ирма едва задържа бликналите си сълзи.

— Разболях се, може би от мъка... И ме доведоха тук. Оттогава не съм напускала тази омразна къща! Светът за мене е ограничен между четирите стени на стаята, в която прекарах цели осем години. Очите ми отдавна отвикнаха да плачат и ето... аз примирено очаквам смъртта като избавление...

Горещи сълзи рукохнаха от очите на Ирма. Тя обгърна с ръце главата на непознатата, притисна я до гърдите си и я целуна. В този миг пресъхналият извор на сълзите у Ирма се събуди и двете жени, свързали се по толкова необикновен начин, заплакаха заедно.

Най-сетне Мод се успокои и продължи разказа си:

— Когато дойдох тук, всички се отнасяха любезно с мене. Учуди ме единствено обстоятелството, че бях преместена в отделна стая, подобна на тази. Вече бях оздравяла. Помолих директора да ме освободи, но той ми отказа любезно под предлог, че болестта можела да се отрази зле на нервите ми...

— Същото, което каза и на мене — каза Ирма и усети, че цялото ѝ тяло настръхва.

— Аз се чувствах напълно здрава. Междувременно директорът ставаше все по-любезен с мене, но аз започнах да се страхувам от него... Един ден той понечи да ме прегърне, но аз го ударих по ръката. Макар че се засмя, очите му блеснаха заплашително и оттогава аз бях постоянно нащрек.

Жената замълча. Тя сякаш събираше сили, за да продължи да разказва.

— Какво можеше да се направи обаче срещу такъв демон като него, имащ за помощница една отвратителна развратница.

— Болногледачката ли? — попита Ирма уплашено.

— Да, тя — потвърди Мод.

— Всички свои мръсотии той върши с помощта на тази хиена в човешки образ... Има още пет-шест нещастници, които изнемогват в този затвор.

— Но няма ли кой да се поинтересува от тях и да ги освободи?
— попита живо Ирма, зарадвана, че ѝ беше хрумнала тази мисъл.

— Д-р Стивънс е обявил всички ни за душевноболни, за опасни луди, които не бива да бъдат пускани на свобода.

Ужасът отново притисна сърцето на Ирма. Тя си спомни за хубавото лице, което видя на прозореца от градината, и цялата потрепери.

— Една вечер — продължи Мод — забелязах, че чаят ми има особен вкус. Тогава не обърнах внимание на това, но няколко часа след изпиването на чая усетих странна умора. Едва успях да се довлека до леглото и заспах дълбоко... Когато се събудих — каза Мод, като закри лицето си с ръце, — мерзавецът стоеше пред мене. Тържествуващото изражение на лицето му показваше, че е постигнал целта си. Аз се хвърлих като тигрица върху него, но той избяга от стаята ми с ироничен смях...

Ирма повдигна главата на нещастницата и целуна изтръпналите ѝ устни.

— Оттогава той не успя да се доближи до мен. Като се увери, че всичките му опити са безрезултатни, той прибягна до нови средства. Надянаха ми усмирителна риза и ми отнеха храната. Като видя, че и тези варварски действия не могат да ме пречупят, започна да ме бие жестоко, докато тялото ми се покри с рани и синини... Нищо обаче не можа да сломи съпротивата ми. След това не го видях дълго време. Единствено болногледачката се мяркаше пред очите ми. Трябваше да напусна хубавата стая, която те замениха с една мрачна дупка, лишена от въздух. Отслабнах много. Един поглед в счупеното огледало беше достатъчен, за да се убедя, че от моята хубости младост не беше останало нищо... Нямах вече никакво желание, освен да умра. Но те се страхуваха и затова ме хранеха насила с оскъдна храна.

Развълнувана, Ирма още веднъж притисна нещастната жена до гърдите си. Двете нещастници започнаха горещо да се целуват...

Изведнъж те трепнаха уплашени. Откъм коридора се чува бързи стъпки и тих разговор.

НЕСПОЛУЧЛИВ ОПИТ ЗА БЯГСТВО

— Струва ми се, че са забелязали отсъствието ми и ме търсят — тихо каза Мод.

Ирма скочи от леглото.

— Ако те намерят тук, изгубени сме! — промълви тя изплашено.

Някой натисна бравата на вратата, но Мод я беше заключила. Човекът отвън направи още няколко опита и после стъпките се отдалечиха.

— Сега бързо! — каза Ирма. — Не трябва да губим нито минута!

Ирма се спря и послуша. Всичко беше утихнало. Тя отвори тихо вратата и Мод излезе.

Ирма остана сама. Легна отново, но не беше в състояние да заспи. Това, което ѝ разказа нещастната Мод, я хвърли в неистова тревога. Пред погледа ѝ непрекъснато се мяркаха подлото лице на директора и хищните очи на пазачката ѝ... Нямаше друго спасение, освен бягството, защото всеки прекаран час тук я приближаваше към нейната гибел.

Към единадесет часа директорът влезе в стаята на Ирма.

— Господин директоре, аз съм много неспокойна, защото нямам никаква вест от човека, който ме доведе тук. Ето защо ви моля да ме пуснете да си тръгна още днес.

Директорът изслуша внимателно Ирма, но тя не забеляза, че при думите ѝ лицето му трепна.

— Не, не, в никой случай — извика той привидно загрижен. — Точно сега вие се нуждаете от най-големи грижи.

— Въпреки това аз ви моля да ме пуснете! Повтарям ви, че съм съвършено здрава и че трябва да си отида.

— Според вас, но не и според лекаря, който е отговорен за вашето здраве — каза д-р Стивънс, като щипна Ирма по брадичката.

Младата жена се дръпна като ужилена. Директорът започна да се смее.

— Не трябва да се боите от мене, защото аз съм на такава възраст, че бих могъл да бъда ваш баща!... Довиждане, утре ще дойда пак...

Сега Ирма беше напълно убедена, че единственият изход от нейното положение беше бягството. След дълго обмисляне тя си изработи план за действие. Привечер тя щеше да се промъкне до вратата и там, скрита в някой ъгъл, щеше да издебне първия удобен случай, когато вратата се отвори, за да се измъкне навън.

Часовете течаха бавно. Мръкна. Когато реши, че е настъпил моментът, Ирма излезе предпазливо в коридора, който беше осветен. След дълги лутания и като се оглеждаше на всички страни, тя стигна до най-външния коридор. Изведнъж зад една от вратите Ирма чу някакъв разговор и се прилепи до нея. Тя се заслуша внимателно, защото разпозна гласовете на вратаря и болногледачката, които говореха за нея. Всеки, който би разбрал съдържанието на този разговор, можеше да си обясни ужаса, който тя изпита.

От думите на вратаря тя разбра, че са идвали да я търсят чифликчията и Шелер и че той ги е излъгал, че тя е напуснала клиниката преди три дни.

Изведнъж се чу звънецът. Вратарят изтича към вратата. Ирма втренчи очи в нея, но нещата съвсем не протекоха така, както тя си представяше. Още при първия звън болногледачката тръгна назад по коридора. Минавайки покрай Ирма, тя я забеляза и очите ѝ засвяткаха.

— Вие какво правите тук? — попита тя учудено и пристъпи към нея.

Отчаянието вдъхна кураж на младата жена. Тя се виждаше вече почти спасена, когато тази жена се изпречи на пътя ѝ. Ирма се канеше да блъсне болногледачката, но в този миг се появи директорът, който тази вечер очакваше гости.

— С кого говориш? — попита той болногледачката.

— Тук е една от нашите болни. Не мога да си обясня как е стигнала дотук.

Като позна Ирма, директорът я изгледа учудено.

— Искан да изляза за малко в градината — обясни Ирма. — Въздухът в стаята ме задушава.

Директорът направи знак на болногледачката, тя приближи до Ирма и я хвана за ръката.

— Елате с мене горе.

Гласът ѝ, привидно спокоен, прикриваше едва сдържана ярост.

— Пуснете ме и не се приближавайте до мене! — извика Ирма гневно.

— Както виждате, милейди, имали сме право — каза усмихнат директорът. — Сега и вие ще се съгласите, че не сте напълно здрава и че се нуждаете от моите грижи. Тези среднощни разходки са най-доброто доказателство за разстроената ви нервна система.

Ирма не отговори нищо. Тя гордо вдигна глава и тръгна по стълбата, последвана от доктора и болногледачката, които си размениха многозначителни погледи.

Младата жена отвори вратата на стаята си, отблъсна ръката на надзирателката, после се затвори и заключи от вътре. В същия миг вратата беше залостена отвън, така че Ирма сега беше пленница.

Тя се отпусна на канапето с горчива въздишка. Имаше чувството, че полудява. Изведнъж скочи решително. Спокойно отиде до нощното шкафче и извади от чекмеджето му нож за книги, който беше много остър. Ирма дълго стоя с ножа в ръка, наблюдавайки светлинните отблясъци по него, и най-сетне го скри в пазвата си.

— Ти си ми последната надежда! — промълви тя със сълзи на очи.

ЩАСТЛИВАТА ДВОЙКА

Ще оставим за известно време нещастната Ирма и ще отведем читателя отново в Нови Орлеан, където ставаха удивителни неща.

Във вилата на Сейнт Артай празненствата следваха едно след друго. Сватбата трябваше да бъде след няколко дни.

Една вечер Уорънс беше сам във вилата. Луиза го гледаше със светнали от щастие очи, макар че понякога се измъчваше от тайна ревност. Напоследък годеникът ѝ често оставаше насаме с хубавата ѝ братовчедка. Уорънс имаше причини за това: той съвсем наскоро беше получил обещаните от младата вдовица пари. Тази вечер мисис Боушъмп се чувстваше малко неразположена и остана в стаята си, нещо, на което никой не се радваше повече от Уорънс.

Луиза дръпна годеника за ръката и му пошепна:

— Не искате ли да слезем за малко в парка?

Уорънс веднага стана.

— Знаете ли, че съм ви много сърдита, Джордж? — каза девойката, когато те бяха вече в парка.

— Но защо, любов моя? — попита учудено Уорънс.

— Затова, че понякога не ми обръщате внимание и непрекъснато се занимавате с братовчедката ми.

В очите ѝ блеснаха сълзи.

— Охо, ревността говори! — каза, смеейки се, Уорънс.

Двамата приближиха до беседката.

— Елате, любов моя! Облегнете главата си на гърдите ми и ми се скарайте!

— Обичам ви! — каза девойката. — Обичам ви с такава страст, че когато не ви видя, ходя като болна през целия ден. Знаете ли какви странни мисли ме спохождат тогава! Те не ме оставят и нощем и се въплъщават в ужасни сънища. Снощи например сънувах, че си ме напуснал и си се оженил за друга. Скочих от леглото и нададох ужасен вик. Веднага си спомних за горката Мейбъл, която бе сполетяна от такова нещо.

— Коя е Мейбъл? — попита капитанът.

— Една от най-добрите ми приятелки. Тя се запозна с един човек, който се намирал тук случайно, и се влюби в него. Той поиска ръката ѝ и двамата скоро се венчаха. Представи си, Джордж, този човек се оказа мошеник! Малко след сватбата изчезна, като задигна всичките ѝ скъпоценности. По-късно се узна, че той не е никакъв мексиканец, за какъвто се представяше, и че бил почти женен. Женен бил този подлец, който прелъсти приятелката ми! Можеш ли да си представиш подобно нещо, Джордж?

— Негодник! — шепнеха устните на Уорънс. — И какво стана с приятелката ви?

— След този позор родителите ѝ се изселиха от Нови Орлеан. Нещастната Мейбъл преживя остатък от живота си в един приют за душевноболни.

Настъпи продължителна пауза. Изведнъж Луиза попита:

— Любими, ще ми отговорите ли на един въпрос, който отдавна ме измъчва?

— Бъдете сигурна, че ще ви отговоря, слънце мое.

— Кажете ми честно: обичали ли сте някога?

Тайнствена усмивка заигра по устните на Уорънс.

— Но, мила моя, как може да ме питате за подобно нещо! Сега, когато имам вас, ми се струва, че по-рано любовта е била чужда за мене.

— Кое то ще рече, че аз съм ви първата любов? — каза свенливо девойката.

— Да, вие сте първата ми любов — отговори Уорънс и я накара да замълчи с една продължителна целувка.

После мълчаливо тръгнаха към вилата.

Сейнт Артай беше на верандата.

— Майка ти те чака да ѝ помогнеш, дете мое — каза той на дъщеря си. Момичето изтича вкъщи.

— Докато жените свършат, можем да изпушим по една цигара и да си поприказваме малко — каза бащата, като седна до Уорънс.

Настъпи кратка пауза.

— Днес една нюйоркска банка ми предложи да купя значителен брой акции — подхвана разговор Сейнт Артай. — Знаеш ли нещо за стойността на тези книжа, любезни ми сине?

Уорънс изтърси пепелта от цигарата си.

— Мисля, че разбирам малко от акции и други подобни — отговори, смеейки се, капитанът.

— Тогава да отидем в кабинета ми да ти ги покажа.

Сейнт Артай се приближи до задната стена на кабинета си и дръпна една завеса, която закриваше голяма желязна каса.

— Ето къде съхранявам съкровищата си — каза той, като извади от джоба си връзка ключове с различна големина и форма.

Уорънс гледаше равнодушно. Под маската на безразличие обаче очите му с най-голямо внимание следяха всяко движение на стария господин.

— Чудесна каса — каза най-сетне той лениво. — И аз ще си купя подобна, защото след няколко дни ще трябва да съхранявам големи суми.

— Трябва да го направиш! — отговори старият плантатор. — Но приближи се, моля ти се, и сам се увери в чудесния механизъм на касата. Един касоразбивач, колкото и изкусен да бъде той, може с часове да търси секретите сред безбройните орнаменти, с които е украсена външната част на касата. В четирите ъгъла виждаш женски фигури, около тях — венци от рози. Женската фигура в горния ляв ъгъл е богинята пазителка на съкровището. Преброявам розите от нейната страна: една, две, три... пет, стой! Сега натискам шестия към ръката на жената, вдигната към главата... Така!

Чу се лек шум, няколко рози се раздвижиха и под тях се показаха ключалките.

— Великолепно! — извика Уорънс, чиито очи бяха проследили и най-малкото движение на Сейнт Артай.

— Но това още не е всичко — каза словоохотливият плантатор. — Това бяха вторите секрети. Сега натискам това копче.

Една плоча се отвори и откри огромна ключалка, заобиколена с множество букви.

— Сега буквите са в безпорядък. Само онзи, който знае определената дума, може да отвори последния секрет... Доставя ми удоволствие — продължи Сейнт Артай — да измислям интересни думи.

Той започна да размества буквите, от които състави думата „крадец“. После пхна ключа в ключалката и дебелия стоманен врата

се отвори безшумно.

— Това наистина е оригинално — каза Уорънс.

В касата на Сейнт Артай имаше дебели пачки с банкноти, цели пакети с акции и торбички със злато. Това беше едно несметно богатство. Уорънс го наблюдаваше алчно.

Сейнт Артай показва новите акции на бъдещия си зет, който потвърди тяхната ценност, затвори касата и двамата мъже напуснаха кабинета.

На верандата ги очакваха мисис Сейнт Артай и Луиза. Уорънс постоя още един час, след което се сбогува със семейството.

По пътя за града той се отдаде на мислите си. Не можеше да се освободи от чувството, че го грози голяма опасност. Неговата неудържима страст към картите и разсипничесвото бяха стопили парите на мисис Боушъмп. Надеждата му сега беше в бъдещия му тъст, от когото се надяваше да получи преди или след венчавката една значителна сума. Но ако не получеше нищо? Тогава не му оставаше друго, освен да бяга колкото може по-бързо.

Потънал в мислите си, той незабелязано стигна до града. Изпита необходимост да се поразсее и тъй като за клуба беше късно, тръгна към кафенето.

На една маса стояха Бауригърд, Луис, Макдонъл и Дъблай.

Тримата младежи поздравиха радостно Уорънс, единствено Дъблай кимна студено. Капитанът се направи, че не забеляза това.

— Ето и нашия щастлив годеник — пошегува се Бауригърд.

— Другият петък капитанът ще надене брачния хомот — продължи той в същия дух. — Целият град говори само за тази сватба.

Приятелите се засмяха. Само Дъблай гледаше втренчено пред себе си. Лицето му беше бледо като восък.

Неочаквано той се обърна към Уорънс.

— Позволявате ли да ви попитам нещо?

Уорънс се поклони с ледена учтивост.

— Не сте ли живели по-продължително време в Ню Йорк? — попита Дъблай с леко треперещ глас.

— Не, в Ню Йорк съм бил само за кратко време — отговори Уорънс небрежно.

— Имате ли там някой роднина, който много да прилича на вас и да се нарича Гулд?

Капитанът поглаждаше брадата си.

— Това име ми е свършено непознато — изрече бавно той.

— Извинете ме тогава!

— Моля!

След това кратко обяснение между двамата разговорът на масата не можа да потръгне. Капитанът стана и си взе сбогом.

Когато се качваше по стълбата на хотела, той си помисли: „Няма съмнение, че той ме е видял някъде и че ме позна. Сега трябва да действам максимално бързо, иначе планът ми може да се провали в последния миг. Трябва да оберa Сейнт Артай и да унищожа Дъблай. Хосе трябва да го наблюдава и да ме отърве от този опасен човек“.

Уорънс остана буден до късно през нощта и заедно с Хосе обмисляше пъкления си план.

ЧОВЕКЪТ

Досега ние проследявахме живота на Артур Норт, погълнат изцяло от борбата си с Ирма и с полицията, която го преследва. Време е да надникнем в тайните кътчета на неговата душа, където бяха пружините на тази зловеща борба.

Човек се ражда добър и само при изключителни случаи и при психическа обремененост той проявява склонност към отклонение от общия порядък на едно мирно съжителство с подобните нему, с ближните му.

Може би при раждането на Норт са действали много негативни обстоятелства. Много отрицателни качества са се вплели в неговия темперамент и характер, много ненавист към хората и жажда да се ползва от живота повече, отколкото е прието в рамките на обществото, са били унаследени от прадедите му.

При израстването на детето в определена среда, обстановка и отношение между обкръжаващите го хора обаче важна роля играят вече не унаследени, а лежащи извън неговия характер обстоятелства. Отношенията ни към много хора оказват влияние върху тяхното отношение към нас. Внушението е мощен фактор, чието въздействие в много случаи още нито възпитателите, нито мислителите са могли точно да предвидят.

Артур се роди и израсна като извънредно здрав и физически силен човек. Той беше надарен с една рядко срещана красота на тялото и лицето.

Възпитанието ни е такова, че ние често оценяваме хората не по тяхната душевна доброта, а по физическата им красота. Навсякъде във физически хубавия човек хората виждат благородния и добър човек и винаги са готови предварително да допуснат само отрицателни нравствени качества у скромния, некрасив, слаб, съсухрен, с грозно лице човек. На красивия мъж и красивата жена всичко е простено, а на грозните всичко е забранено от раждането им до смъртта. Отрича им се дори най-святото право — на любов, което всъщност е правото на

продължение на човешкия род. Всички книги и песни славословят единствено красотата и само тя се смята за добродетел. Когато някъде искат да изобразят подлеца, и писателите, и художниците избират като негов образ външно — грозен човек, без да се съобразяват с факта, че двете неща рядко съвпадат в действителността.

На Артур прощаваха всичко, защото беше красив. „Маминият хубавец“ — го наричаше често майка му. Така тя първа заложи у него покварата.

Хубавите хора — мъже и жени, навсякъде биват приети по-ласкаво и по-доброжелателно. Оказва им се особено внимание и благоразположеност. Така те привикват към определени привилегии и предимства, които те се стараят да изтъкнат навсякъде, подчертавайки своята изключителност. Ако жената е красива, тя свиква да изисква от всички да я ухажват, да я желаят и да ѝ служат. Красивият мъж смята, че има права и може да си играе с всяка жена.

Подобен светоглед бе възпитан и у Артур и точно той определи по-нататъшната му съдба. Още от дете Артур неосъзнато се ръководеше от поговорката „Човек бива посрещан по дрехите и изпращан по ума“. Ето защо още като юноша той се обличаше изискано, спретнато, дори елегантно. Когато порасна, той обръщаше още по-голямо внимание на облеклото си. Що се отнася до ума, той покоряваше с изтънченото лицемерие на осанката си, с хипнотичната сила на очите си, а така също с външното безразличие към всяка добре звучаща фраза всички свои събеседници, особено не кой знае колко склонните към разсъждения и критичен подход към нещата жени.

Артур добре опозна жените и знаеше, че те схващат и възприемат света изцяло през призмата на своите чувства, пориви, страсти, а не чрез разума, и тъкмо тази тяхна особеност той използваше най-умело в своя изгода. Той знаеше, че жената не харесва в мъжа нито разума, нито знанията, изобщо неговия интелект, а се увлича по неговата външност, по външния героически жест, който в много случаи беше всъщност неискрен и фалшив. Когато беше още ученик в Дармщат, един от учителите му беше казал, че е далечен роднина на големия, световноизвестен немски философ Емануил Кант. Учителят често говореше за Кант и го описваше многостранно. Артур обаче скоро разбра, че този философ е бил нехармонично устроен именно защото е бил само разсъждаваща личност, която е

пренебрегвала чувствата, влеченията. Така Артур се убеди, че великите хора са мисловни натури, които не са били приемани благосклонно от жените. Последните обикновено се влюбват в артисти, тореадори, циркови жонгльори, борци, певци, физически силни работници и в никакъв случай в хора от рода на Кант, колкото и вечна да е неговата слава.

Ето защо един ден, когато неговият учител започна отново да разказва за великия философ, Артур извика:

— Кант е бил глупак!

Така малкият Артур се опълчи срещу Кант, срещу света и по-късно стана герой в очите на жените. Ако той бе надникнал повнимателно в душевния свят на някои по-умни, по-грозни по външност жени, на които природата в замяна на красотата е дала по-голяма разсъдителност, то той би видял по-различен свят.

Но Артур не се интересуваше от некрасиви жени. Те просто не съществуваха за него. Смяташе, че светът се състои само от красавици и самата природа го беше предупредила, че те трябва да бъдат завладявани с един замах.

Той беше един от най-големите и рядко срещани сред човешкия род щастливци. Всичко му се удаваше. Във всяка работа той проявяваше сръчност, умение, пресметливост и следователно успехът му бе предварително осигурен. Той ловко избягваше всички препятствия и пречки, които съдбата поставяше на пътя му. Беше майстор в постигането на пари, жени, удоволствие, в преодоляването на всякакви трудности, в убиването и измъчването на хора. Той знаеше, че и доброто, и злото са еднакво нужни на хората. Доброто и злото са равностойни, нещо повече: няма зло, всяко нещо е добро, стига да носи полза на човека, без значение дали вреди на други.

Артур беше вярващ. Сляпо вярваше в своята звезда и усещаше, че една могъща ръка, ръката на съдбата, го защитава.

Веднъж Астрела си позволи да забележи, че той върши прекалено много злини, и го попита докога ще причинява на Ирма и на други хора нещастия.

— Докогато е необходимо — й отговори той със зловеща усмивка и твърда убеденост.

Само едно нещо не притежаваше Артур — власт. Ако я имаше, той щеше да потопи земята в кърви...

МЪКИТЕ НА РЕВНОСТТА

Ужасна мъка разкъсваше сърцето на Дъблай. Той не можеше да се помири с мисълта, че неговата обична Луиза щеше да се омъжи за един човек, когото той инстинктивно мразеше. Получи покана, на която отказа под предлог, че трябва да замине по спешна работа. Той съзнаваше, че не е по силите му да присъства на брачната церемония и да бъде свидетел на щастието на своя съперник.

Два дни преди церемонията Дъблай се качи на парахода, който го отведе в северните щати. Привечер той пристигна в Уиксбърг, но не се задържа в този град, защото мъката не му даваше покой. В Атланта живееха негови добри приятели и той реши да замине за там и да излее пред тях насъбралата се в сърцето му мъка, още повече че те неведнъж го бяха канили да ги посети.

Мръкваше, когато влакът пристигна на станция Джексън. Тук Дъблай трябваше да чака половин час връзката с Атланта. Той влезе в чакалнята, седна на една маса и си поръча някакво питие. В същия миг вратата се отвори и някакъв човек със синя риза и с голям куп книжа под мишница влезе в залата.

— Какво искаш? — попита келнерът.

— Искam да залепя една обява.

Келнерът му показа специално определеното за това място.

Скоро, подтиквани от любопитство, няколко пътника наобиколиха обявата. Дъблай остана спокойно на мястото си.

Изведнъж няколко откъслечни думи стигнаха до ушите му и го накараха да излезе от мрачния си унес:

— Убиец!... Двубрачие... Гулд...

Това име накара Дъблай да скочи от мястото си. Той бързо се приближи към обявата. В мига, в който я погледна, той трепна като от токов удар. Не вярваше на очите си. Върху обявата имаше снимка на

човек, в когото той разпозна Уорънс. Дъблай едва се удържа на краката си. Най-сетне той се съвзе и можа да прочете целия текст.

„Заповед за арестуване

Настоящата заповед се издава във връзка с деянията на Артур Норт, немец, преименувал се на Йохан Гулд, обвинен в следните престъпления: двубрачие, убийство и грабеж над тъста му, рентiera Шмит от Ню Йорк. Призовават се всички полицейски власти, както и всички частни лица да арестуват или веднага да съобщят за местонахождението на гореспоменатия Норт в най-близкия полицейски участък.

Правителствата на Мисисипи, Алабама, Джорджия“.

Следваха отличителни белези на търсения, придружени от следния обяснителен текст:

„Съществуват неопровержими доказателства, че престъпникът, който се е специализирал в присвояването на зестри, е заминал за южните щати, където благодарение на изисканите си маниери вероятно е успял да влезе във висшите кръгове и има опасност да оплете в мрежите си нови жертви“.

За Дъблай вече не подлежеше на каквото и да е съмнение фактът, че Уорънс, Гулд и Норт са едно и също лице. Една-единствена мисъл го занимаваше в този момент: да се върне колкото е възможно по-бързо в Нови Орлеан и да спаси Луиза.

Той се втурна към касата, разбута пътниците, някои от които учудено поклатаха глави.

— Кога тръгва влакът за Нови Орлеан?

— Утре в девет и тридесет — отговори служителят. — Днешният отпътува преди малко.

— Няма ли друг?

— Не, мистър, по линията за Нови Орлеан пътуват малко хора.

— А кога тръгва последният влак за Уиксбърг?

— Тази вечер в единадесет.

Дъблай се замисли. Ако успееше за парахода, в най-добрия случай той щеше да пристигне в Нови Орлеан едва на втория ден вечерта. Ако тръгнеше със сутрешния влак, щеше да пристигне един час по-рано. А венчавката беше определена за десет сутринта. Веднага след нея Уорънс възнамеряваше да тръгне заедно с младата си жена на сватбено пътешествие.

Дъблай беше отчаян. Той закрачи напред-назад, без да може да вземе определено решение.

Изведнъж му хрумна някаква мисъл, той се качи на една кола и се отправи към града, който беше на няколко мили от станцията. Искаше да потърси помощта на полицията, защото се сети, че заповедта за арестуването на Норт щеше да пристигне в Нови Орлеан едва след няколко дни, така че дори ако Дъблай пристигнеше навреме там, той не би могъл да предприеме нищо против него.

Колата спря пред някакъв полицейски пост.

В коридора Дъблай срещна един полицай.

— Идвам по една много важна работа. Има ли някой от началниците ви тук?

— Не — отговори полицаят. — Това е малък пост, където има само един полицай, така че трябва да идете в Уиксбърг.

Дъблай понечи да си тръгне, но изведнъж в главата му възникна нова идея.

— Бихте ли ми казали кой е наредил да се разлепи заповедта за арестуването на Гулд?

— Мистър Роджър, шефът на нюйоркската полиция.

Дъблай погледна учудено полицая.

— Да, той се е договорил с трите правителства, но работата произтича от него.

— Къде се намира сега мистър Роджър? Искам да говоря с него.

— Замина за Раймънд, защото смяташе, че там може да открие следите на престъпника.

— Какво е разстоянието оттук до Раймънд?

— Около двадесет мили, но трябва да имате добра кола, тъй като пътищата са лоши.

— Ще тръгна на кон. Надявам се, че мога да намеря подходящ тук?

— Толкова ли е важно?

— Въпрос на живот и смърт! — отговори раздразнено младият креол.

— Елате с мене тогава! Тук наблизо има един кон, който можете да вземете, разбира се, срещу заплащане.

Половин час по-късно Дъблай потегли за Раймънд.

Той не се придвижваше много бързо, тъй като в тъмнината конят стъпваше предпазливо по осеяния с препятствия път. На всичко отгоре Дъблай изгуби и пътя и когато изведнъж се озова сред откритото поле, той беше принуден да спре и да изчака настъпването на деня.

Така Дъблай изгуби в напразни лутания скъпоценното си време и когато на следващия ден видя първите къщи на Раймънд, часът беше вече осем. В десет трябваше да се извърши венчалният обред на Луиза с мнимия капитан Уорънс.

Ужасно безпокойство обзе младежа. Сега всичките му надежди бяха в Роджър, шефа на нюйоркската полиция. Може би той имаше начин да попречи на плановете на престъпника и да спаси нищо неподозиращата Луиза.

Дъблай насочи коня си към градския площад.

— Не знаете ли къде се намира мистър Роджър, шефът на нюйоркската полиция?

— При градския съдия, малко по-нагоре по улицата.

Дъблай забърза пеша нататък, като остави изморения кон на произвола на съдбата. Едно дете го хвана за поводите и последва с него тичащия мъж.

Дъблай изкачи стъпалата с два-три скока и влетя в стаята, където стояха Роджър и градският съдия.

Съдията тъкмо казваше:

— Няма съмнение, че човекът, когото търсите, е заминал надалече. Тръгнали сте по грешни следи.

Роджър погледна замислено настрани и видя задъханият креол.

КЪМ НОВИ ОРЛЕАН

— С мистър Роджър, шефа на нюйоркската полиция, ли имам честта да говоря? — попита спокойно Дъблай.

Роджър леко се поклони.

— О, тогава ви моля да ме изслушате! Става дума за престъпника, когото търсите. Аз зная къде се намира.

— Знаете къде се намира? — извикаха едновременно Роджър и съдията.

— Да, и в този миг той извършва онова престъпление, което може би ще бъде връх на всичките му досегашни деяния.

— Тогава трябва незабавно да тръгнем — каза Роджър. — Колата ми е готова.

— Това е невъзможно! — извика отчаяно Дъблай.

— Всъщност къде е Норт?

— В Нови Орлеан.

— Откога? — попита Роджър.

— От около три месеца.

— Да не би да се заблуждавате? Може би сте се припознали?

— Не, не, не вярвам. Само веднъж в живота си мога да видя образ, подобен на неговия, и никога вече няма да го забравя.

— Виждали ли сте го преди?

— Да. В Ню Йорк. Като Йохан Гулд.

— В такъв случай няма съмнение, че е той. Какви са му намеренията сега?

— Той смята да се ожени отново.

При спомена за това Дъблай се намръщи.

— Няма да се учудя, ако чуя, че пак сключва един много изгоден за него брак.

Дъблай кимна.

— И кога ще бъде венчавката?

Младият креол извади нервно часовника си.

— След час и половина — промълви той отчаяно.

Роджър не отместваше поглед от младия мъж.

— Че търсим Гулд, узнахте от моята заповед за арестуване, нали?
Кога я четохте?

— Снощи в Джексън.

— Защо, когато разбрахте, че съм тук, не ми телеграфирахте?

Дъблай се удари по челото.

— За това изобщо не помислих! — ядоса се той.

— Тогава да вървим! Все още има време — извика полковникът.

Той хвана младежа за ръка и го повлече след себе си.

Като отминаха няколко къщи, двамата се вмъкнаха през една врата.

— Тук — каза полковникът.

Едва вътре Дъблай разбра, че се намират в пощата.

— Ще телеграфирам — каза Роджър, — но ви предупреждавам, че вие ще носите отговорност, ако направим грешка.

— Не, не — отговори Дъблай, — невъзможно е да греша. Той е! Чакайте, дойде ми нещо наум. Норт не е ли раняван някога?

— Защо питате? — учуди се Роджър.

— Защото, когато дойде в Нови Орлеан, ръката му беше превързана. Той обясняваше, че е получил раната си в едно сражение край границата.

— В коя ръка беше ранен? — попита живо полковникът.

— В лявата.

— Сега и аз съм напълно сигурен, че това е той. Да не губим повече време! Дайте адреса, моля!

Роджър взе една бланка.

„Сейнт Артай, Нови Орлеан, Бътлър авеню

(Да се предаде лично!!!)

Отложете бракосъчетанието. Капитан Уорънс женен два пъти. Авантюрист убиец. Преследван със заповед за арестуване. Арестувайте го веднага. Идвам лично. Останалото устно.

Роджър — полицейски полковник“.

— Една светкавица — каза Роджър на чиновника. — Кога ще пристигне в Нови Орлеан?

— Не мога да ви кажа, тъй като линията не е права, но мисля, че към десет ще бъде там.

Двамата излязоха от пощата. Дъблай даде на файтонджията една монета, за да кара по-бързо към станцията.

— Ще се върнем ли в Джексън? — попита Дъблай.

— Не, най-близката станция е на не повече от четвърт миля. Ще вземем влака за Нови Орлеан, който тръгва в 9,30 ч. Сега, понеже имаме време, може да ми разкажете всичко подред. От вашите думи досега узнах само отделни неща.

Докато файтонът се движеше през полето, Дъблай разказа на Роджър всичко, което беше се случило в Нови Орлеан.

— Ето станцията! — извика коларят, като посочи с камшика си няколко сгради в края на полето.

— Но ето че идва и влакът — каза Роджър.

Действително една черна змия пълзеше към станцията.

Дъблай се надигна от мястото си. Той измери с очи разстоянието, което ги делеше от станцията. Цялото му щастие зависеше от това разстояние.

— Ако влакът спре, ще пристигнем навреме — каза Роджър.

— Сто долара, ако караш бързо — извика Дъблай и пхна банкнотата в ръцете на файтонджията. Последният зашиба конете и колата се понесе с бясна скорост през полето.

Къщите вече се виждаха ясно. Няколкостотин крачки ги делиха от тях. Влакът влизаше в станцията. В продължение на няколко минути пътниците го следяха с огромно напрежение и със затаен дъх. Той намали хода си, но след малко те видяха, че парата се вдига отново и че той се понася напред с предишната си скорост. Дъблай се отпусна на мястото си почти безчувствен.

След малко пристигнаха на станцията. Полковникът скочи долу и помогна на креола да слезе.

— Преследва ни лошият шанс — каза Роджър.

Дъблай въздъхна с болка.

— И до довечера няма друг влак! — простена той. — Но кажете ми, за Бога, няма ли друго средство да се измъкнем колкото може по-бързо оттук, колкото и да струва това?

Полковникът се замисли.

— Има — каза той след малко, — само че трябва да жертвате една малко по-големичка сума.

— Парите ми са на ваше разположение — извика Дъблай, у когото отново се пробуди надеждата. — Аз съм самостоятелен човек. Направете каквото е нужно, за да стигнем по-скоро в Нови Орлеан.

— Почакайте една минута — отвърна Роджър и тръгна към жилището на началника на гарата.

— Трябва да замина по много бърза работа за Нови Орлеан. Можете ли да ми предоставите един извънреден влак? — попита Роджър.

Началникът се замисли.

— Втората линия е свободна — каза той, — но нямаме вагони. Ако ви устройва само локомотив?

— Какво ще кажете? — попита полковникът Дъблай, който се беше приближил.

— Бих седнал дори и на парния котел, само да тръгнем по-скоро! Началникът повика един машинист.

— Господата желаят да пътуват за Нови Орлеан — каза той. — Вземете „Пасифик“ — тя е най-бързата машина — и тръгнете по втора линия.

— Нямаме вагони — отговори машинистът.

— Господата са съгласни да пътуват с локомотива. Побързайте!

След няколко минути машината пристигна. Дъблай плати за пътуването и те потеглиха.

Вече бяха изминали известно разстояние, когато изгубилият търпение Дъблай попита:

— Кога смятате, че ще пристигнем в Нови Орлеан?

— Ако не се случи нещо непредвидено, в три часа.

— Петстотин долара за вас и двеста за помощника ви, ако стигнем един час по-рано.

— Ще направим всичко възможно — отговори машинистът, като направи знак на огняря.

След малко желязното чудовище полетя с пълна пара. Къщите и дърветата се мяркаха край тях като сенки. Полковникът и Дъблай трябваше да се държат здраво, за да не залитат в едната или другата посока. Влакът, който пътуваше за същия град, остана далече зад тях.

Локомотивът пухтеше, хвърляше искри, сякаш искаше да надбяга вятъра.

Изведнъж скоростта му започна да намалява. Беше два часът и пет минути.

— Какво става? — попита изненаданият Дъблай.

— Спечелихме парите — отговори спокойно машинистът. — Пристигнахме в Нови Орлеан.

РЕВИЗИЯТА

Оставихме Ирма в момента, когато тя падна съкрушена на едно кресло в стаята си, която този път беше заключена отвън.

Единственият ѝ приятел Шелер беше заблуден. Цели пет дни той скиташе, търсейки детенцето ѝ, и като не го намери, той реши, че вероятно малката Лидия е разкъсана от дивите зверове. След това печално заключение той беше дошъл да търси майката.

След като попита в болницата на д-р Стивънс и получи отрицателен отговор, Шелер почти се отчая. Той помисли, че Ирма е попаднала в лоши ръце. Все още не губеше напълно надежда, че ще я намери. За да бъде наблизко, той започна работа, за да си изкарва хляба в една от бръснарниците на някакъв малък град. Цялото си свободно време Шелер използваше, за да разпитва за Ирма.

Д-р Стивънс се намираше в кабинета си, когато му съобщиха, че го търсят някакви господа. Той беше изненадан и недоволен.

— Покани ги да влязат! — каза той на слугата, който отиде да отвори вратата.

— А — каза директорът, — не очаквах вашето посещение. Заповядайте!

— Не може и да бъде иначе, уважаеми колега — отговори усмихнат един възрастен господин. — Ние трябва да идваме колкото може по-неочаквано. Позволете да Ви представя д-р Ууд, д-р Гринфийлд, директора д-р Стивънс.

Д-р Стивънс се обърна към онзи, който говореше.

— Предполагам, мистър Бригтън, че идвате, за да направите годишната си инспекция. Веднага ще разпоредя да се отворят стаите на болните. Дотогава позволете ми да ви предложа нещо за пиене.

Господата седнаха.

— Имате ли много болни? — попита професор Бригтън.

— Клиниката ми е почти пълна.

— А как стои въпросът с вашата стара специалност, искам да кажа с нервно болните?

— Сега при нас е спокойно, нямаме подобни нещастници в клиниката.

— Толкова по-добре — отговори професор Бригтън.

Слугата се върна и съобщи, че всичко е готово. Лекарите станаха и обходиха една по една всички стаи, като от време на време задаваха някой въпрос на болните.

След час ревизията беше завършена. Господата, напълно удовлетворени, защото не намериха никакво нарушение на предписанията, тръгнаха обратно към кабинета на директора, където той ги беше поканил на чаша чай. Те тъкмо пресичаха двора, разговаряйки, когато Бригтън вдигна глава. Очите му се спряха на един от прозорците на горния етаж.

— Одеве ми казахте, че нямате умствено увредени в клиниката. Не е ли такава онази дама, която видях току-що на прозореца?

Д-р Стивънс трепна, но бързо се овладя.

— Боже мой — извика той, като се удари по челото, — какво да помня по-напред! Защо не ми напомни, че имаме една психически разстроена? — очевидно разсърден извика той на болногледачката, която в този момент излизаше от клиниката.

Надзирателката измърмори нещо за оправдание.

— Знаеш, че главата ми е заета с толкова неща — продължи д-р Стивънс със същия тон. — Нима за всичко трябва да мисля аз! Ако още веднъж се случи подобно нещо, ще те уволня... А сега, господа, моля да ме последвате!

Стивънс привидно беше спокоен, но всъщност изпитваше смъртен страх. Ако комисията откриеше, че Ирма е здрава, с него беше свършено. На всичко отгоре щеше да изгуби и желаната жена.

Когато стигнаха до стаята на Ирма, професор Бригтън попита:

— Толкова ли е зле болната, че трябва да я заключвате?

— Моля, убедете се сам — отвърна директорът.

Ирма стоеше наред стаята. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тя приличаше на изплашена сърна и беше толкова хубава в безкрайната си мъка, че членовете на комисията се спряха и я загледаха с израз на възхищение и удивление.

Директорът пръв наруши мълчанието.

— Извинете, ако ви безпокоим, но господа инспекторите желаят лично от вас да узнаят дали имате нужда от нещо и дали сте доволни от порядките.

— Не мога да се оплача от режима в клиниката — започна Ирма, — но...

В стаята беше толкова тихо, че би могло да се чуе бръмченето на муха. При думите на Ирма директорът изтръпна. Той целият се превърна в слух.

— ... Но — продължи Ирма — аз се чувствам напълно здрава и искам да си отида, а не ме пускат. Защо ме държат насила тук, щом нямат основание за това?

Професор Бригтън се приближи до Ирма.

— Това ще предоставим за решение на д-р Стивънс — каза кротко той. — Докторът е всепризнат специалист и той най-добре преценява дали още се нуждаете от клинично лечение или не.

Д-р Стивънс въздъхна облекчено.

— Освен това ме заключват без причина в тази стая — продължи бавно Ирма.

Лицето на професора се помрачи. Той се обърна към д-р Стивънс.

— Да си призная, тази дама не ми изглежда толкова болна, че да бъдат оправдани подобни строги мерки спрямо нея.

За момент директорът почувства, че самообладанието му го напуска, но с голямо усилие на волята той успя да се овладее и да отговори:

— Заклучваме вратата, защото тази дама започна прекалено да своеволничи. Обича да се разхожда, най-вече през хладните нощи, а нощните разходки са крайно вредни за здравето ѝ. Що се отнася до твърдението ѝ, че сме посягали на личната ѝ свобода, то е лишено от основания. Затова най-красноречиво говори фактът, че аз оставих на нейно разположение собствената си градина.

— Така — каза многозначително професорът. — Намерихте ли други, по-съществени основания, освен безвредните ѝ опити за нощни разходки?

— Да — отговори директорът, — мисис страда от манията, че е дъщеря на някакъв граф.

— Това е вярно — каза Ирма.

Настъпи смущение. Членовете на комисията се спогледаха, но никой не каза нито дума. Професор Бригтън пръв наруши мълчанието.

— Може би имате документи, с които можете да докажете произхода си?

— Не — отговори Ирма, — мъжът ми ги открадна.

— Защо?

— Защото се боеше, че ще го издам на полицията... Той беше встъпил незаконно в двубрачие — добави Ирма, като се изчерви.

Професор Бригтън се усмихна съчувствено.

— Ето, вие чувате сам — прошепна му директорът.

— И за да ме обезвреди напълно — продължи младата жена, — той не се поколеба да ме изпрати в една лудница, от която после бях освободена — продължи младата жена. — Отгоре на всичко загубих и детето си...

— Тя няма деца — прошепна директорът.

— Откъде знаете? — попита тихо професорът.

— Аз смятам тази история за женитба, дете и прочее за плод на болното ѝ въображение. Тя е дъщеря на един фермер и една нещастна любов я доведе в моята клиника. Родителите ѝ са спокойни, защото аз им обещах да положа всички усилия да излекувам дъщеря им.

Професорът поклати глава. Той вече беше въвн от всяко съмнение относно правотата на думите на своя колега — директора на клиниката. Обърна се към Ирма и ѝ каза кротко:

— Рано е още да напуснете клиниката. Имайте доверие в д-р Стивънс. Подчинявайте му се напълно и скоро ще бъдете напълно здрава.

Сълзи бликнаха от очите на Ирма. Тя искаше да помоли стария господин да я освободи от ужасната клиника, но срамът и гордостта я задържаха. Разбра, че всички членове на комисията погледнаха с недоверие на разказа ѝ.

Когато гостите, придружени от директора, напуснаха стаята, тя падна на един стол и закри с ръце обляното от сълзи лице. Струваше ѝ се, че небето и земята са се наговорили да я унищожат...

ОПИТ ЗА ПОХИЩЕНИЕ

Д-р Стивънс изпрати членовете на комисията и се върна в кабинета си. Наистина той успя да ги заблуди, но не беше напълно спокоен.

Някой почука и без да дочака отговор, влезе в стаята. Беше болногледачката.

— Без малко да си навлечем неприятности — каза злобно тя. — Не разбирам как можа този старец да зърне с късогледите си очи фигурата на прозореца! Дали някой не му е казал нещо. Може би д-р Кастър?

— И дума не може да става за него, защото той се интересува само от своите болни... Както и да е, най-после се отървахме от тези неприятни гости. А сега да поговорим за нашите работи.

Болногледачката седна неспокойна на един стол. Очите ѝ придобиха хитро изражение.

— Слушай — заговори отново д-р Стивънс, — с думи няма да изляза на глава с малката. Тя ме отблъсква и при най-малкия опит да се доближа до нея, а не мога да оставя работата да стигне до скандал... Тя е в състояние да вдигне на главата си цялата клиника с виковете си.

Болногледачката се засмя.

— Досега действах предпазливо, но не мога повече. Разбираш ли, всички жени, които съм имал, не са и наполовина толкова хубави, колкото нашата горда графиня.

— Да, тя е много красива — потвърди болногледачката. — О, ако познавахте всичките ѝ прелести, щяхте да полудеете напълно по нея.

Жената млъкна и една дяволска усмивка застина на устните ѝ. Очите ѝ следяха доктора. След малко тя продължи:

— Понякога хората спят толкова дълбоко, че нищо не е в състояние да ги събуди.

— Разбирам — отговори директорът. — Тогава тази нощ.

Ръката му безшумно отвори чекмеджето на масата и няколко банкноти се плъзнаха в ръката на подлата жена. Тя се надигна да си

върви.

— И така, в един през нощта по познатия ви път, защото тя сега заключва вратата на стаята си отвътре. Желая би приятно развлечение, докторе! Мнозина биха ви завидели!

Тя излезе от стаята. Директорът тръгна към стаята на болните.

Ирма се разхождаше нервно в своя затвор и търсеше начин да се избави от своите мъчители. Изведнъж погледът ѝ попадна на камината. През последните дни тя много пъти беше викала името на Мод, но не беше получила никакъв отговор. Тя реши да опита пак.

— Мод! — извика тя.

— Ти ли си, Ирма?

— Да. Защо не ми отговаряше толкова време?

— Забелязаха, че съм излизала от стаята си, и ми надянаха усмирителна риза.

Тръпки побиха Ирма.

— А сега свободна ли си?

— Да, но съм толкова слаба и съсипана! Мисля, че преживявам последните си дни.

— Не говори така, Мод! Ти си ми единствената подкрепа! — каза Ирма и опипа малкото оръжие, което непрекъснато носеше у себе си.

— Идва ли днес при тебе комисията? — попита Мод.

— Да, но никой не повярва на това, което казах.

— Този демон, директорът, винаги успява да извърти така нещата, че да му повярват. Няма ли наказание за този подлец!

Последните думи звучаха отчаяно. Двете жени млъкнаха. Беше се мръкнало. Болногледачката почука на вратата, Ирма я пусна да влезе и тя сложи вечерята на масата.

— Боже мой, пак сте плакала! Защо? Тук никой не ви желае злото.

Ирма не отговори. Тя изпитваше истински ужас от тази жена.

— Желаете ли още нещо? — попита болногледачката.

— Не, благодаря — отговори Ирма и жената напусна стаята.

Известно време Ирма стоя замислена. После се приближи към масата, хапна няколко залька и поднесе чашата с чая до устните си. Тя моментално я отдръпна: чаят имаше странен сладникав вкус. Едно ужасно съмнение се породих в главата ѝ. Мисълта за съдбата на Мод я

държеше нащрек. Тя разгледа внимателно каничката и забеляза на дъното ѝ някаква зеленикава утайка.

Ирма изля съдържанието на чашата в един ъгъл на стаята. Когато надзирателката дойде да прибере съдовете, на устните ѝ се изписа тържествуваща усмивка.

След нейното излизане Ирма внимателно заключи. Вратата към спалнята тя остави отворена, но затвори здраво прозореца и сложи близо до леглото си свещ и кибрит. Така тя смяташе да се осигури срещу някое неочаквано похождение.

Полунощ отдавна беше минала, когато Ирма, надвила съня с огромно напрежение на волята си, чу някакъв лек шум. Отначало тя не можа да разбере откъде идва той, но когато очите ѝ се насочиха към огледалото, погледът ѝ застина в ням ужас. Ирма видя, че то постепенно се стесняваше, докато напълно изчезна. На неговото място зейна широк тъмен отвор.

Сърцето на младата жена заби усилено. Изведнъж от отвора се подаде тъмна сянка, която предпазливо се промъкна в стаята.

Ирма се овладя. За миг запали свещта. От устните ѝ се изтръгна тих вик. В стаята ѝ беше директорът.

— Прощавайте, мисис — промълви докторът, който в този момент най-много се страхуваше от това да не би крясъците на младата жена да привлекат вниманието на д-р Кастър, който бдеше над болните. — Извинете...

— Кой ви дава право да се вмъквате нощно време по такъв подъл начин в стаята ми? — извика младата жена.

— Минавах оттук и помислих, че може би буйствате насън. Понеже намерих вратата заключена, си послужих с този таен вход, известен единствено на мен. Надявам се, че най-после разбрахте бащинските ми грижи към вас!

Като каза това, той с един скок се намери до тайния вход и го затвори. После тръгна към Ирма.

— Махайте се от тук! — извика тя с блеснали очи.

Болната никога не беше изглеждала на д-р Стивънс толкова хубава, колкото в тази минута.

— Веднага напуснете стаята! — извика Ирма и отвори широко прозореца.

— Проклятие! — каза през зъби директорът и тръгна към вратата.

— Защо не се върнете, откъдето дойдохте?

— Защото нямам намерение да издавам малките си тайни, мисис — каза подигравателно директорът и в следващия миг изчезна през вратата.

Ирма я заключи и отиде със свещта до огледалото. Макар че го разгледа най-внимателно, тя не откри никакъв секретен механизъм. Огледалото стоеше неподвижно, сякаш бе заковано.

Ирма бе обладана от мисълта, че трябва да избяга колкото може по-скоро. Наистина безсрамният опит за похищение не беше успял и поне тази нощ тя можеше да бъде спокойна. Но нямаше гаранция, че директорът няма да се опита и през следващата нощ, и тогава...

Ирма отново отчаяно започна да търси тайния механизъм на изхода зад огледалото.

ПОРЯДЪЧНИЯТ ЗЕТ

Настъпи денят за венчалния обред на капитан Уорънс и мис Луиза Сейнт Артай.

Във вилата кипеше трескаво оживление. Големият салон беше великолепно украсен. Една съседна на него стая беше подготвена за венчалния обред.

Капитанът се намираше в стаята си в хотела, препълнена с куфари. Хосе вече затваряше последния от тях.

Уорънс погледна часовника.

— Часът е вече осем — каза той на слугата. — Пренеси багажа на парахода и го предай за М., адрес Уилям Броун. Ако някой случайно те попита за багажа, кажи, че аз го изпращам на един мой познат, когото искам да посетя по време на сватбеното си пътешествие. След това ще се върнеш тук и ще чакаш да ти възложи друга работа.

Когато слугата излезе, Уорънс призна пред себе си, че е твърде неспокоен. Предчувстваше някаква неприятност. Наистина той разказа на бъдещия си тъст историята за наследството, което уж щеше да получи след няколко седмици, но за какво можеха да му послужат онези пет хиляди долара, които той му даде. Уорънс загуби голяма част от тези пари в игра. Не му оставаше друго, освен да поиска от стария още една голяма сума. Иначе рискуваше да се изложи.

Уорънс се сети и за Дъблай. Къде ли е изчезнал той? Защо този Дъблай му се беше изпречил на пътя? Наистина той беше наредил на Хосе да проследи този човек, но той изведнъж изчезна. Сигурно се е оттеглил някъде далеч след нещастieto в любовта си и се утешава с каквото и да е.

Върху красивото лице на Уорънс се изписа едно злорадо изражение.

— Трябва да се размърдам! — прошепна той.

В този момент на вратата се почука и влезе Хосе.

— Уредих всичко — докладва той.

— Добре. Помогни ми сега да се облека.

Хосе донесе от гардероба униформата на Уорънс. Съгласно едно старо правило в американската войска офицерите по време на отпуск или запас имаха право да обличат за определени празнични случаи военните си дрехи. Още повече че Сейнт Артай бе помолил Уорънс да дойде на венчавката, облечен във военна униформа.

Уорънс се облече. Той изглеждаше още по-красив и представителен в мундира, който му стоеше чудесно. Хосе, въпреки че знаеше кой е господарят му, искрено се възхищаваше и тихо отбеляза:

— Ще направите поразяващо впечатление!

— Добре. Ти си знаеш урока — отговори строго Уорънс, като си окачваше сабята. — Ако забележиш нещо подозрително, веднага ела да ми съобщиш.

Уорънс излезе от хотела, последван от слугата.

Съдържателят любезно изрази съжаление, че изгубва един такъв приятен клиент.

Уорънс бързо отиде при файтона, който трябваше да го откара. Хосе, облечен в скъпа ливрея, се качи на капрата и луксозният екипаж се отправи към вилата на Сейнт Артай.

Церемонията трябваше да се извърши след един час. Уорънс беше първият пристигнал.

— Добре дошъл! — посрещна го плантаторът. — Да поговорим малко двамата. Дамите още не са завършили с тоалета си.

Сейнт Артай хвана Уорънс под ръка.

— Ето така те харесвам! — каза той, като се любуваше на красивия офицер. — Ако беше възможно, щях да се влюбя в тебе. Ела да изпием по една чаша.

— Ах, ето ви! — извика в този момент мисис Боушъмп. Младата вдовица беше обаятелна в копринената си зелена рокля с широко деколте.

Сейнт Артай тръгна към хола, за да посрещне нови гости.

Залите постепенно се изпълниха с поканени за тържеството. Непрекъснато пристигаха файтони и каляски, които спираха пред красивия дом на плантатора.

По някое време един слуга се приближи до Уорънс и му пошепна нещо.

— Веднага! — отговори младоженецът и поиска позволение от мисис Боушъмп да се отдалечи.

Влезе в другия салон. Пред него стоеше Луиза в булчинска рокля от най-фин бял атлаз. Пред лицето ѝ, поруменяло и сияещо от щастие, като сребърен облак трептеше лек воал. Тя гледаше своя жених и в негово лице виждаше принца от някаква вълшебна приказка. Подаде му устните си за целувка.

— Колко съм щастлива! — прошепна тя, когато неговите горещи устни се откъснаха от нейните.

— Не повече от мене — отвърна той.

— Драги Джордж, нали ще направите Луиза щастлива? — попита мисис Сейнт Артай, като се приближи.

— Доверете ми се, мамо — отговори Уорънс усмихнат.

— Бог да ви дари с щастие! — промълви тя и прегърна и двамата.

Плантаторът се показва на вратата.

— Но къде сте, деца мои? Хайде, слизайте — целият свят ви чака с отворени очи!

Красивата двойка беше посрещната с овации. Бауригърд, Макдонъл и Луис бяха сред първите, които поздравиха младоженците.

— Как бих искала сега да бъда само с теб! — прошепна Луиза на Уорънс.

— Моля ви само за една минута, направете ми път! — прозвуча в това време някакъв глас.

Всички трепнаха и се обърнаха назад към вратата, за да видят този, който така силно викаше.

Един пощенски раздавач, пропуснат от слугите, които смятаха, че носи поздравления за сватбата, се промъкваше между хората и като стигна до Уорънс, му подаде една купчина телеграми.

— Господин Сейнт Артай — каза след това раздавачът. — Нося и една телеграма лично до вас. Поръчано ми е да я предам единствено във вашите ръце.

Като прие телеграмата, плантаторът доближи до младата двойка и каза:

— Ето, драги, още нещо за тебе — и подаде на Уорънс телеграмата. Той я взе машинално. Не беше видял, че раздавачът е предал на Сейнт Артай телеграмата с уговорка.

— Сигурно е за някаква сделка — отбеляза той.

Уорънс отведе годеницата си настрани, покани я да седне на един стол и започна да чете една след друга телеграмите на глас.

Когато отвори бързата телеграма и видя думите: „Отложете женитбата“С\$

той не каза нищо. Гласът му се задави, а лицето му пожълтя.

— За Бога, какво ви е? — попита Луиза, като стана от стола.

Уорънс бързо се овладя и като се направи, че чете от телеграмата, избърбори следния измислен текст:

„По случай женитбата на обичната ви дъщеря с ротмистър Уорънс ви изпращам най-искрените си поздрави и благопожелания.

Том Браун и съпруга.“

— Не ги познавам — каза плантаторът. — Може да е някой търговец, който е купувал вълна от мене. Браун... Браун... Не мога да си спомня.

Като каза това, Уорънс бързо прочете наум цялото съдържание на телеграмата.

Телеграмата беше от неговия смъртен враг, полицейския полковник Роджър, вечния му преследвач. Уорънс погледна щемпела. Името на града — Раймънд — не му беше познато.

Незабелязано от другите той пхна телеграмата в джоба си. После каза успокоително на Луиза:

— Не, мила, добре съм. За момент просто ми се замая главата.

— Ако не се чувстваш добре, можем да отложим венчавката — каза Сейнт Артай.

— Защо, добре съм. Никакво отлагане! — отговори Уорънс, който се намираше в отчаяно положение. Той със страх поглеждаше вратата и непрекъснато имаше чувството, че там е застанал Роджър.

Часовникът показваше десет и четвърт. Свещеникът още не беше дошъл.

— Ще отида да проверя — каза плантаторът, като забеляза безпокойството на зет си.

В този миг един слуга се приближи до Сейнт Артай и му подаде едно малко листче, на което той прочете:

„Повикаха ме при една умираща. Моля, отложете венчавката с един час.

Свещеникът“.

„Това е на лошо!“ — помисли си суеверният плантатор.

Уорънс стоеше като върху въглени. Всеки миг отлагане за него беше фатален.

Изведнъж той забеляза хитрото лице на слугата си Хосе.

— Може ли за минутка да отсъствам? — прошепна Уорънс на Луиза и се отдалечи, без да дочака отговор.

Като намери Хосе, той бързо попита:

— Знаеш ли селище на име Раймънд?

— Да.

— Къде се намира?

— Недалече от Джексън.

— Има ли наблизко железопътна гара?

— Не. Най-близката е на осем километра.

— На какво разстояние е станцията оттук?

— На около десет часа път с влак от Нови Орлеан.

Уорънс въздъхна облекчено.

— Благодаря ти много. Ела с мен!

СВАТЪБАТА

Уорънс се върна при годеницата си. Той се извини, но не беше напълно спокоен. Мислеше непрекъснато за разстоянието от тази станция до Нови Орлеан. Ако Хосе казваше истината, то Роджър щеше да пристигне едва вечерта, а дотогава Уорънс щеше вече да е напуснал Нови Орлеан и трудно щяха да го намерят. Беше му все едно какво щеше да стане с Луиза.

Ако Хосе се лъжеше и Роджър пристигнеше по-рано? Той погледна датата върху фаталната телеграма — подадена беше сутринта в девет без петнадесет.

Уорънс събра цялата си смелост, за да не издаде смущението си.

Когато свещеникът се появи, той отново си възвърна самоувереността.

Обредът започна. Свещеникът произнесе една тържествена проповед, от която Уорънс много малко разбра. В този миг той си спомни за една друга венчавка далече, отвъд океана — тази с младата и красива Ирма фон Хоенщайн.

Свещеникът благослови младоженците и ги попита дали са съгласни да свържат живота си.

— Да — прошепнаха и двамата.

След това започнаха безкрайни поздравления. Часът беше два след пладне.

Най-сетне Сейнт Артай покани всички на обяд.

— Ние трябва веднага да тръгваме! — каза Уорънс. — Ще изпратя Луиза да се приготви за път.

— Но, деца мои, елате първо да хапнете — възрази бащата. — Вие трябва непременно да обядвате с нас.

Уорънс прие с нежелание. Той отново зърна Хосе, скрит зад една от колоните. Още докато се опитваше да отгатне дали слугата не иска да му каже нещо, забеляза през прозореца едно купе, от което вече слизаха Роджър и Дъблай.

Сега вече на Артур Норт не му оставаше нищо друго, освен да бяга. Той тръгна към вратата, но пред него се изпречи Сейнт Артай.

— Но къде отивате? — извика му последният.

— Забравил съм си парите в хотела. Трябва да ида да ги взема. Те са ми необходими за пътя. Докато Луиза се преоблече, аз ще бъда вече тук.

— Остави това, аз ще ти дам пари.

— Но...

— Е, като си толкова нетърпелив, ето ти ключовете от моята каса. Иди и си вземи колкото ти трябва за път.

Уорънс взе ключовете и моментално изчезна.

Първата мисъл на Норт беше да захвърли ключовете и да избяга. Но като съобрази, че наистина в себе си няма пари, реши да вземе от касата, която сега беше на негово разположение. Още повече че алчността му заговори, след като той видя, че опасността се забавя.

Той влезе в кабинета на Сейнт Артай. В мига, в който се опитваше да отвори касата, усети, че някой застана зад него. Обърна се.

Беше Хосе.

— Повикаха Сейнт Артай в съседната зала. Това мога да кажа — съобщи метисът. После сложи две дълги пелерини и две широкополи шапки на един стол. Беше се погрижил навреме за бягството на господаря си.

Уорънс все още не можеше да отвори касата. Но вместо да изгуби самообладание и да изпадне в ужас, той упорито опитваше всички ключове и отвори. Смелостта му нарастваше заедно с увеличаването на опасността, която вече беше само на няколко крачки от него. Всеки друг на негово място щеше да се отчае и щеше да помисли за спасение чрез бягство. Уорънс обаче владееше всичките си чувства. Той бе човек, изключителен по своето хладнокръвие, ловкост и дързост. Най-сетне той успя да отключи касата и нареди на Хосе:

— Сега бързо пълни джобовете си!

— Имам нещо по-добро — ехидно се усмихна слугата. — Нося чувал.

Уорънс се усмихна злорадо и започна да хвърля в чувала всичко, каквото изваждаше от касата: чекове, акции, банкноти и торбички с монети.

Като свършиха тази операция, двамата бързо се преоблякоха. С дългите пелерини и широкополите шапки те бяха почти неузнаваеми.

Уорънс отвори прозореца — отвън бе спокойно. Той ловко скочи и пое чувала, който Хосе му подаде. Промъкнаха се под бухналите от зеленина дървета, като се оглеждаха внимателно наоколо.

Уорънс знаеше, че във високия зид на градината имаше малка вратичка, която се отваря само отвътре. Това бе единственият изход от градината, предназначен за прислугата. Той тръгна към нея. Вратичката се отвори лесно и двамата излязоха навън.

Изведнъж към Уорънс се спусна един човек и като железни клещи хвана и изви назад ръцете му.

— Сега те залових, мерзавце! — изръмжа той.

Беше Дъблай, който знаеше за този изход и беше причакал Уорънс, убеден, че той ще се опита да избяга именно оттук.

Метисът обаче се притече на помощ на господаря си и с ножа си нанесе силен удар в гърба на Дъблай.

— По дяволите! — извика той и падна издъхващ на земята.

Уорънс и Хосе бързо се отдалечиха по широката алея.

УЖАСНОТО РАЗКРИТИЕ

Когато Сейнт Артай се върна в салона, един от слугите приближи с бързи крачки до него и му каза:

— Сър, един непознат господин иска да говори с вас спешно.

— Само това липсваше днес — въздъхна той. — Къде е този господин?

— Чака отвън. Не си казва името.

— Кажи му да дойде утре.

Бащата се обърна към дъщеря си.

— Сега ще се върне съпругът ти. Ще можете да тръгнете след час.

Слугата отново се върна, този път доста обезпокоен, и доложи:

— Господинът не иска да си тръгне. Настоява на всяка цена да говори с вас.

— Ще ме накара да изгубя търпение! — извика Сейнт Артай и тръгна към вратата, за да се срещне с непознатия.

— С кого имам чест да говоря? — каза той сухо, като видя стройния мъж пред себе си.

— Позволете ми да се представя: Роджър, началник на полицията за обществена сигурност.

— И каква работа имате в моя дом?

— Да арестувам един престъпник.

— Как? В къщата ми? Защо? Кой е той?

— Не получихте ли телеграмата ми? — попита Роджър изненадано.

— Телеграма ли? Каква телеграма, какъв престъпник? Уважаеми господине, вие нещо грешите. Намирате се във вилата на Сейнт Артай, в моята вила.

— Точно така! Не получихте ли телеграмата, която аз изпратих лично до вас?

— Господине — извика Сейнт Артай. — Ако се шегувате, знайте, че сега не е време за шеги.

— Моля ви да не се гневите, а да ме изслушате. Разбирам, че телеграмата ми не е попаднала във вашите ръце. В такъв случай става дума за вашата чест и аз ви моля да отговорите на въпросите ми: вашият зет не се ли нарича Джордж Уорънс?

— Е, да. И какво от това?

— Тази сутрин ви телеграфирах да арестувате незабавно този човек. Той е един опасен престъпник, отдавна търсен от полицията.

— Но подобна шега не може да се приеме! Оставете ме на мира! Зет ми не е престъпник.

— Добре! Ако не вярвате, оставете ме поне да поговоря с него няколко минути.

— Не позволявам! Не желая да превръщам празненството на дъщеря ми в скандал. Не желая да разговарям повече с вас, свободен сте, господине!

— Като представител на полицията ще ме допуснете да си свърша работата във вашия дом, въпреки че сте Сейнт Артай.

Плантаторът най-сетне отстъпи, но помоли той да представи Роджър, за да се избегне скандалът и никой да не разбере какво става. Беше сигурен, че полицията ще се убеди в грешката си.

Двамата влязоха в салона и домакинят представи госта.

— Но защо Джордж не се връща? — обърна се Луиза към братовчедката си.

Вместо отговор двете видяха изплашеното лице на Сейнт Артай, който разговаряше с непознатия.

Най-сетне старият изгуби търпение и реши да потърси зет си в своя кабинет, където го беше изпратил. Отидоха заедно с Роджър.

— Джордж! — извика той, когато стигнаха до вратата.

Никой не отговори. Вътре нямаше никой. И единствено отвореното крило на прозореца се поклащаше от вятъра. Сейнт Артай забеляза това и докато търсеше обяснение, Роджър го попита:

— Каква работа имаше зет ви във вашия кабинет?

— Това е частна работа и аз не мога да ви отговоря — отвърна домакинят, силно разтревожен, и докато преценяваше какво друго да отговори на Роджър, бързо се насочи към касата си, която бе в дъното на кабинета.

Роджър оглеждаше стаята, когато чу вика на Сейнт Артай.

Плантаторът бе намерил касата отворена и празна. Той изведнъж осъзна истината: беше ограбен.

— Прозорецът... — говореше безредно той — там... Той е избягал... Пропаднах, загубен съм! — отчаяно говореше плантаторът в отговор на запитването на Роджър как е могъл Уорънс да отвори касата.

— Крадец! — извика извън себе си Артай.

— Не само. Сега вече можете да ми повярвате. Този човек е убил бащата на втората си жена, а сега се канеше да направи нещастна и третата, започвайки с ограбването на баща ѝ.

Роджър си спомни за Дъблай.

— Извикайте полицията! — каза той на слугата, който го беше последвал.

Роджър се върна във вилата.

Сейнт Артай крещеше от ярост:

— Върнете го! Заловете го!... Задушavam се, умирам!... — извика той и падна в ръцете на Роджър.

— Веднага лекар! — заповяда последният на слугите и като остави плантатора, се втурна към горния етаж, където го бяха извикали заради Луиза.

ВРЪХ НА НЕЩАСТИЕТО

В това време поканените гости очакваха с нетърпение завръщането на домакина. При това присъстващите започнаха да правят различни догадки относно целта на пристигането на непознатия за тях Роджър.

Минутите минаваха. Безпокойството и нетърпението нарастваха.

Изведнъж вратата на салона се отвори и през нея влетя мисис Боушъмп, която извика:

— Къде е моят Джордж?

Гостите взеха да се споглеждат учудено.

— Дайте ми моя Джордж! Искам го! Обичам го! Свещеникът чака, за да ни венчае. Джордж, ела при невестата си — аз съм твоята невеста!

Присъстващите разбраха, че жената е изпаднала в умопомрачение, още повече че в един момент тя започна да говори, че Уорънс може да се венчае и за нея, въпреки че вече се е венчал за Луиза, и че той можел просто да има две жени.

Сред гостите настъпи паника. Някои се страхуваха да не бъдат нападнати от полудялата и отстъпваха назад.

— Аз ще съм четвъртата ти жена! — крещеше нещастницата към отсъстващия Джордж. Тя дори хвана и започна да прегръща един офицер, когото очевидно беше взела за Уорънс.

Никой не можеше да си обясни кризата на мисис Боушъмп.

В това време с Луиза се случи нещо необикновено. Тя беше последвала баща си и Роджър и скрита зад вратата бе чула разговора между двамата. Така тя разбра какво представляваше мъжът, с когото току-що се бяха венчали. Луиза се почувства излъгана и жестоко омърсена. Тя реши, че животът за нея е невъзможен, изтича до писалището в стаята си и написа следното писмо до родителите си:

„Мили родители,

Простете на нещастната си дъщеря Луиза! Зная цялата истина за моя брак и съм съкрушена. Знаете колко много ви обичам, но за мене животът вече няма смисъл. Предайте на подлеца, който ме излъга, че му прощавам, защото него Бог ще го съди.

Сбогом и не забравяйте вашата измъчена дъщеря...
Луиза“.

После извади от чекмеджето малък револвер, който отдавна като гост във фермата на баща ѝ, ѝ беше подарил Дъблай, нейният добър приятел от прекрасното ѝ детство.

Изведнъж я стреснаха удари по вратата и виковете на майка ѝ:
— Луиза, дъще моя, отвори ми!... Отвори, Луиза!...

Майка ѝ беше дошла да спаси дъщеря си, но след всичко случило се тя не искаше да бъде спасявана. Животът ѝ се струваше незаличимо осквернен. Нейната чиста душа не би могла да понесе петното и мъката. И в този миг на неизразимо страдание тя насочи револвера към гърдите си, натисна спусъка и в стаята прозвуча силен гърмеж...

— Прост... ме... мамо... безчестието... — можа да промълви девойката и устата ѝ замлъкна завинаги.

Отвън майката неудържимо зариде.

Изплашени и разочаровани, гостите започнаха бързо да се разотиват от дома на нещастното семейство Сейнт Артай.

ОТНОВО ПРЕСЛЕДВАН

Уорънс и Хосе стояха притаени в храстите на една градина край булеварда до смрачаване. Едва тогава те можаха да тръгнат за брега на реката.

Тук те отново трябваше дълго да чакат, докато намерят удобен момент за преминаването ѝ.

За тяхно щастие по реката плаваше една лодка с вдигнати платна. До кормилото стоеше само един човек с огромна лула в устата си.

— Ей, приятел! — извика Уорънс. — Лодката твоя ли е?

Морякът изпусна няколко кълбета дим и лениво се изправи, за да види кой вика.

— Защо питаш? — през зъби процеди той. — Да не би да искаш да я купиш?

— Да — отговори Уорънс. — Колко ще искаш за нея?

При тези думи лодкарят се опита да огледа непознатия на брега и стана по-любезен. Сега той заговори ясно:

— Качи се на борда!

Норт скочи на дъската, която собственикът прехвърли като мост между лодката и брега.

С качването си на борда на тази лодка той започваше нов период от живота си. Той трябваше да скъса окончателно с името Уорънс, това име повече не можеше да го прикрива и дори беше опасно. В този момент този авантюрист отново бе просто Артур Норт поне пред себе си.

Но не и за хората. Той трябваше да измисли ново име, но какво?

Като мислеше за това, Норт внимателно разглеждаше лодката. Той притежаваше тази рядка способност да раздвоява съзнанието си между различни неща. Тази способност несъмнено би била блестящо качество, ако се използваше за добри дела. Уви! Норт бе гениален злодей.

Лодката беше доста голяма. Имаше удобна каюта подобно на изящните спортни яхти.

Лодкарят инстинктивно усети, че си има работа с преследвани хора.

— Петстотин долара — отсече той.

Норт извади портфейла и бързо му подаде парите.

Морякът вътрешно се ядоса, че не е поискал повече, но гласно каза:

— Вземете и мене, сър, макар че платноходката е вече ваша. Ще ви бъда полезен. Умея да управлявам много добре. Можете да ме използвате, както намерите за добре.

Норт бързо съобрази, че може да има нужда от помощник. Нито той, нито Хосе можеха да управляват добре платноходката срещу течението на реката.

Той само попита лодкаря:

— Какъв си по народност?

— Англичанин.

— Струва ми се, че си беглец.

— Да, отгоре на всичко изгубих и капитана си.

— Как се казваш?

— Боб Сандърс.

— Добре, Боб, вземам те със себе си, но ще ме слушаш.

— Да, сър!

Норт свирна на метиса, който веднага дойде при тях с чувала.

Когато той и Норт останаха насаме в каютата, Артур започна да разглежда откраднатото. Той преброи петнадесет милиона в банкноти, акции и облигации.

— Светът е наш! — възкликна той.

В същото време платноходката се носеше бързо и леко. Бреговете оставаха назад. Боб маневрираше много умело.

Норт се сети за Роджър.

— Трябва да му видя сметката! — каза полугласно той.

Хитрият Хосе разбра за кого става дума и ехидно отвърна:

— Аз ще ви помогна да се отървете от Роджър, сър!

— Но как? — попита Норт.

— Нали помните, че ми наредихте да преследвам Дъблай и ако е необходимо, да го премахна.

— Да, помня.

— Задачата не беше от леките. Малко невнимание от моя страна и планът щеше да пропадне. Но аз разбрах, че този Дъблай често пътува до Уиксбърг. Реших да го вдигна във въздуха.

— Не разбирам — каза Норт.

— Запознах се с един механик, който притежаваше взривно устройство със закъснител. Аз го купих и с него щях да хвърля парахода във въздуха.

— Е, и?

— Сега машинката е в един от вашите куфари.

Норт подскочи.

— Но тя може да избухне и да убие нас!

— Бъдете спокоен, сър, тя не е навита. Часовникът ѝ сега не върви. От мене зависи дали да го пусна в действие или не.

— И ти искаш да използваш тази машинка срещу Роджър?

— Защо не. Ще го проследя, ще го издебна и той ще изчезне заедно с машинката ми.

Беше се стъмнило съвсем. Сребристото тяло на луната искреше над горите покрай реката и меката ѝ светлина обливаше вълните.

Лодката пореше водата. Боб все така ловко я направляваше, но след като изминаха доста голямо разстояние, той реши да спрат в едно малко, удобно заливче.

По време на пътуването Норт поспя няколко часа, а когато се събуди, Хосе му подаде един моряшки костюм.

— Добре си се сетил — каза той на слугата си. — Така преобразен никой няма да ме познае.

След няколко минути не съществуваше вече Уорънс, а само един загорял от слънцето моряк.

Появи се Боб и съобщи, че е променил името на лодката.

— Какво е то сега? — попита Норт.

— „Мери“.

Заливчето се намираше недалече от Уиксбърг. По някое време по река Мисисипи премина голям пътнически параход и Боб отбеляза:

— Това място е много удобно — трудно могат да ни видят, докато ние имаме възможност да наблюдаваме всичко добре.

Боб завърза въжето на лодката и тъй като добре познаваше околността, отиде до някаква кръчма да купи нещо за ядене.

Хосе слезе на брега и по поръчение на Норт трябваше да замине с първия параход, за да прибере куфарите. Норт беше убеден, че никой не може да знае, че метисът и той са свързани. Освен това той беше оставил куфарите на сигурно място, и то под името Браун. Навремето той можа да се снабди с документи с това име и ето че дойде време да ги използва. Хосе щеше да се представи за негов пълномощник и да прибере багажа.

Америка обаче е страна на изненадите и на най-странните съвпадения. Единствено там, особено по това време, събитията можеха да се развият по един невероятен начин, както в случая с Ирма Хоенщайн, която по една тогава щастлива случайност срещна Норт, започна да го следи, а той, за да се освободи от нея, започна да води живот, изпълнен с опасности, да унищожава хора и да си спечелва врагове — неизбежно и фатално за него.

Един от заклетите му врагове беше Роджър, неговият преследвач, и бягайки от него, Норт трябваше да създава на себе си и на другите всички тези неприятности и тревоги. За Артур Норт вече нямаше спиране. Животът му не принадлежеше на него, а на престъпленията, които беше извършил. Те го тласкаха към шеметната неизвестност, по пътя към своето спасение, без нито миг спокойствие и отдых, той оставяше горещата следа на ужасните събития, с които бяха неразривно свързани съдбите на няколко души.

Стана така, че в страната на чудесата случаят помогна на всички едновременно: и на преследвания, и на преследвачите. Роджър твърде бързо откри следите на беглеца и тъкмо когато последният смяташе, че се е скрил, беше изненадан.

Бяха изминали едва няколко часа, когато Норт от прозорчето на каютата си видя как един човек слезе от току-що пристигналия на пристанището параход и тръгна по моста на брега. В този човек Норт позна самия Роджър. Престъпникът трепна. Колкото и да не му се искаше да повярва, че полицаят е тръгнал толкова бързо по петите му, толкова ясно беше, че това е Роджър.

Норт изсвири тихо на Боб и го повика при себе си.

— Виждаш ли онзи човек там?

— Да, сър — изръмжа морякът.

— Ще тръгнеш веднага след него и ще разбереш къде ще отседне. Ето ти сто долара за разноски.

— Дайте ми време.

Боб прибра банкнотата и дребните, като дъвчеше листа от тютюн, и излезе на брега и лениво тръгна към Роджър.

Норт остана сам в лодката. Той трябваше да чака завръщането на Хосе, което в най-добрия случай щеше да стане не по-рано от следващата вечер. Сега въпросът бе да не би полковникът да напусне града по-рано.

Боб се върна и съобщи, че Роджър щял да стои в Уиксбърг няколко дни, тъй като търси някого, и след това щял да замине с парахода за М.

— Чудесно! — засмя се лукаво Норт.

ПОЖАРЪТ

Животът на Ирма продължаваше, изпълнен със страдания и зловещи изненади. Някогашното внезапно, неудържимо влечение по Артур Норт доведе младата жена до тези странни, бурни събития, от които не можеше да се освободи, защото веднъж беше постъпила неразумно.

Любовта е щастие и благодат, но тя лесно се превръща в безумие и заслепеност. Подобно безумие дълго време или дори завинаги държи онзи, които обича, във властта си.

Ако Ирма можеше да разсъди и да не върви след своето нещастие в лицето на Артур, да заживее нов живот в Европа, а не в Америка, където я доведе страстната любов към Норт, то тя щеше да се освободи навреме както от пагубното си чувство, така и от този демоничен човек, фаталното ѝ решение обаче безнадеждно да го следва и отново да се опита да го спечели я превърна от негов съдия в негова жертва.

Нейните страдания са един печален урок за онези жени, които харесват мъжете единствено по тяхната външност, които търсят силния и властен мъж, без да държат сметка за характера му. Милиони жени в края на живота си горчиво съжаляват, че са били в плен на красиви, привлекателни мъже, в които не са видели самия човек, който по законите на живота все пак стои над всичко или поне над своята външност.

Събитията оплитаха в своята мрежа Ирма, без да ѝ дават възможност нито за миг да си поеме дъх.

Младата жена стоеше пред тайнственото огледало, зад което вероятно се намираше тайният вход, от който води пътят към свободата. Опитите ѝ да открие някое копче, отвор и да задвижи механизма за отваряне бяха напразни. Младата жена вече губеше всякаква надежда за спасение. Директорът всеки миг можеше да се опита отново да осъществи чрез насилие позорния си план.

Отчаяна, Ирма за сетен път започна да разглежда огледалото. Тя се качи на един стол със свещта и опипа с ръка всеки милиметър от повърхността му, без да открие нещо. Когато понечи да слезе долу, тя се олюля, ръцете ѝ с инстинктивно движение се плъзнаха по стената, за да се заловят за нея. Те неволно се хванаха за един малък портрет, който висеше на стената. Това, макар и отчасти, олекоти падането на Ирма. Тя можа да запази равновесие и леко скочи от стола. Гвоздеят, на който беше закачен портретът, обаче се измъкна от дърпането и падна.

Ирма се изправи и видя, че нещо блесна на мястото, където беше портретът. Беше металически бутон. Тя го натисна, чу се леко изпращяване и огледалото започна да се отмества бавно настрани, като зад него оставаше един тесен проход, който завършваше на няколко крачки от някаква стълба, която водеше надолу.

Ирма се втурна в спалнята си, сложи шала на главата си и веднага се върна до отвора.

Но изведнъж тя спря смутена. Ами ако този коридор води до стаята на директора?

Тази мисъл не можа да накара Ирма да се откаже от намерението си. Тя реши, че ако срещне директора, ще има достатъчно време да избяга назад в стаята си. За целта тя остави огледалото отворено и като стъпваше внимателно, влезе в коридора. При стълбата спря и се послуша. Цареше гробна тишина.

Ирма заслиза по стълбата, като опипваше с крак всяко стъпало. Това спускане ѝ се стори безкрайно. По някое време тя видя отдясно в стената една врата без брава и без ключ. Може би това беше вратата, през която минаваше директорът.

Най-после тя стигна долу. Опипа с ръцете си цялата стена, но никъде не намери врата. Беше стигнала края на коридора.

Ирма понечи да се върне в стаята си, когато изведнъж напипа някаква брава. Натисна я, вратата се отвори и тя се озова пред една стълба, която се спускаше надолу.

Ирма тръгна внимателно по стълбата. Нямаше съмнение, че се намира в някаква изба. Тя напипа няколко бъчви, а краката ѝ често се натъкваха на хвърлени бутилки.

В тъмнината изведнъж зърна слаба светлина и като тръгна срещу нея, тя стигна до един прозорец. Той беше разположен твърде високо в стената и за да го достигне, Ирма се изкачи върху една от бъчвите

близо до него и се хвана за решетката. Тя не беше желязна и надеждата, че може да я строши, осени бедната жена.

Не ѝ беше трудно да измъкне решетката. Отвори прозореца и прекрачи през него, но с разочарование установи, че не излиза на улица, а в двора на клиниката. Зидовете бяха високи и не можеха да бъдат преодоленени.

Ирма щеше да заплаче от отчаяние, ако не беше чула един глас:

— Ирма!

— Мод! — отговори тя машинално, познавайки гласа.

— Как си дошла тук по това време? — попита другарката ѝ иззад решетката на друг прозорец.

Ирма ѝ разказа. Когато свърши, Мод я попита какво смята да прави.

— Ще се върна в стаята си — отговори Ирма.

— В такъв случай ти си изгубена.

— Мога да се отърва от него.

— Как?

— С това — каза Ирма и на лунната светлина в ръцете ѝ блесна ножът.

— Твърдо ли си решена?

— Да — отговори Ирма възбудено. — По-добре мъртва, отколкото жертва на този злодей.

Ирма понечи да тръгне.

— Ирма, кажи, обичаш ли ме? — прошепна тъжно момичето.

Тогава Ирма се върна и през решетката целуна нещастната Мод. Тя се разрида.

— Остават ми малко дни да живея. Смъртта ще сложи край на мъките ми.

— Бъди смела, не се отчайвай!

— Ела да се целунем още веднъж. Предчувствам, че се виждаме за последен път.

Ирма се наведе и отново обсипа с целувки лицето на измъчената девойка.

— Слушай — каза Мод, — ти още днес ще бъдеш свободна.

Ирма помисли, че Мод не съзнава какво говори.

— Вярвай ми, Ирма, не се самоубивай! Тръгни покрай стената и спри до голямата врата. Скрий се и когато я отворят, измъкни се и

бягай. Скоро ще я отворят!

— А ти, Мод?

— Не се грижи за мен. Няколко часа свобода няма да ми помогнат. Аз няма да живея дълго. Искам поне спокойно да умра. Целуни ме, Ирма, и върви, не губи време!

Двете приятелки се целунаха за последен път и се разделиха.

Ирма бързо се промъкна покрай зида, стигна до железния стълб и се притаи до него.

Не мина много време и в двора настана суматоха, няколко души изскочиха от помещенията и започнаха да викат:

— Помощ, помощ!

Ярка, червеникава светлина заливаше двора и зданията. Настана смут и паника. Из двора тичаха, крещяха и дори плачеха изплашени хора.

Голямата врата се отвори с трясък и през нея влезе пожарната команда.

Ирма се възползва от бъркотията и незабелязано излезе на улицата.

Женски писъци изпълваха нощта. Пожарникарите бяха обградили една група млади момичета, избягали по нощници от горящите стаи, и се канеха да ги отведат на безопасно място на улицата.

Един мъж обаче тичешком достигна групата и извика:

— Оставете ги! Оставете ги, те са луди!

Пожарникарите се споглеждаха смаяни.

— Назад! Те са луди и не бива да напускат клиниката! — крещеше директорът. После се спусна към жената, която беше най-близо до него, хвана я за ръката и я повлече към клиниката.

Един висок мъж обаче се изпречи на пътя му. Беше доктор Кастър, придружен от няколко полицаи.

— Стой! — каза той на директора. — Тези жени не фигурират като луди в списъците на клиниката.

Директорът се разяри.

— Те са ми поверени лично!

— Това ще се изясни после.

Директорът Стивънс разбра, че този път беше изгубен, и се нахвърли срещу младия лекар.

— Куче! Предаде ме!... Ще...

Но той не можа да довърши. Силният юмрук на лекаря го повали на земята.

— Арестувайте го! — извика той.

Един от полицаите посегна да хване Стивънс, но той се извъртя и хукна към близката врата.

— Хванете го! Хванете го! — викаха двама полицаи след него.

Директорът изчезна в горящото здание.

В това време други полицаи отвеждаха във файтони младите жени, наметнати с халати.

Само двама души не можаха да бъдат спасени и бяха намерени сутринта овъглени сред димящите развалини. Това бяха директорът Стивънс и Мод Алън.

АТЕНТАТЪТ

На следващата вечер Хосе се връщаше. Един носач носеше куфара му. Когато стигнаха до лодката, по изричната поръка на Хосе носачът внимателно сложи куфара на брега. След това Хосе и Боб предпазливо го занесоха в каютата на Норт.

Той ги чакаше.

— Е, какво е положението?

— Всичко е наред — отговори Хосе, след като Боб излезе.

— Имаме още двадесет и четири часа на разположение — засмя се Норт. — Полковникът тръгва от Уиксбърг утре вечер.

— В М. ли отива?

— Сигурно.

Боб беше разузнавал много умело.

Хосе беше испанец. Той също бе много ловък и хитър. Отвори куфара, разхвърля дрехите и извади едно малко сандъче. Отвори го извънредно внимателно. Отвътре то беше изпълнено с памук, сред който лежеше една метална топка, приличаща на будилник. Той посочи няколко тенекиени кутийки, които се намираха в сандъка.

— Това е всичко, което ни трябва — каза Хосе. — Часовникът се курдисва за определен час и минута. В съответния миг електрическата искра преминава по жица в кутиите, които съдържат експлозива.

— Това малко количество достатъчно ли е да унищожи парахода? — попита недоверчиво Норт.

— Целият параход. Нито една котка няма да може да се спаси. Сигурен съм в успеха.

— Ще видим — отбеляза Норт.

В това време полковник Роджър беше направил всичко необходимо, за да открие убиеца на Дъблай. Той се беше споразумял с полицията в Нови Орлеан. Всички кораби, които плаваха по реката, трябваше да бъдат претърсвани.

Най-напред той отиде в Уиксбърг, за да остави в полицията пълното описание и отличителните белези на преследвания. След това

той възнамеряваше да отиде в М. и К., предполагайки, че Норт ще се насочи към големите градове, където можеше да се укрие по-лесно.

Вечерните сенки вече се спускаха над реката, когато полковникът приближи до пристана, където чакаше току-що пристигналият параход. Освен него на пристана имаше още няколко души.

Спуснаха моста. Пътниците се качиха.

— Чакайте, вземете този багаж! — извика един мъж, приближавайки се с куфар в ръка.

— И ти ли ще пътуваш? — попита един чиновник от парахода.

— Не, само изпращам този куфар в М. — отговори непознатият.

— Добре, побързай! Но защо на куфара има етикет с думите: „Пренасяй внимателно!“?

— В него има скъпи фини порцеланови съдове. Бъдете внимателни!

Непознатият плати предварително таксата за превоз и слезе от парахода, който всеки момент щеше да потегли.

Роджър остана на борда и се любуваше на чудесната вечер. Той отиде на носа и се загледа в играта на вълните, които се разбиваха в стените на парахода. Дълго време стоя така неподвижен, докато внезапно някой го заговори.

— Извинете за безпокойството, мистър.

Той се обърна и видя пред себе си една млада жена с черни коси и тъмни очи, обляна в сълзи.

— Не ме безпокоите никак — отговори полковникът. — Кажете, мис, с какво мога да ви бъда полезен.

— Вие не ме познавате — каза младото момиче. — Аз съм ви виждала само веднъж при обстоятелства, които не мога да забравя.

— Къде точно?

— Във вилата на Сейнт Артай, в деня на венчавката на моята нещастна покойна приятелка.

Тя закри лицето си с ръце.

— Аз бях гувернантка на мис Луиза. В този ужасен ден напуснах дома на Сейнт Артай и отидох у мои познати, с чиято помощ се надявах да си намеря друга служба. После заминах в Уиксбърг, за да видя една моя възрастна роднина. За нещастие оказа се, че тя беше починала няколко дни преди това. Жената, у която живееше моята роднина, ме покани да остана у тях няколко дни.

— И сега искате да намерите роднините си?

— Да. Надявам се да ги намеря в М. Но не зная нищо за тях, нито дали въобще са там.

— Как се казвате, мис? Мисля, че знаете моето име.

Тя кимна и каза:

— Жанет дьо Мартон.

Полковникът се учуди.

— Съдбата ми не беше блестяща. Родителите ми произхождат от една стара благородна френска фамилия, но твърде много нещастия се струпяха върху главата на баща ми. Той изгуби имуществото си и умря от мъка. Скоро и майка ми го последва.

Полковникът погледна съчувствено момичето.

— Но исках да се обърна към вас за нещо друго — продължи тя.

— Едва ли бихте могли да предположите. Не ми се сърдете!

— Не, не! — усмихна се той.

— Предполагам, че искате да откриете онзи злодей, който стана причина за смъртта на Луиза. Затова ще ви съобщя и нещо за приятелите му.

— Аха! — извика Роджър зарадван.

— Представете си, господин полковник, вчера, като се разхождахме по брега с жената, за която ви говорих, срещнах един моряк, за когото зная, че е слуга на въпросния престъпник.

Роджър трепна.

— Виждала съм го няколко пъти. Той често посещаваше Сейнт Артай, като идваше от името на Уорънс, бившия годеник на Луиза. Винаги изпитвах страх от очите му. Те са толкова зли.

— Видяхте ли накъде тръгна?

— Да. Видях, че отиде при една платноходка на реката.

— Ах! Онзи разбойник е бил в нея! — извика Роджър. — Той ме е видял, без аз да зная, че е толкова близо до мене. Но сигурна ли сте, че това е бил слугата на престъпника?

— Да. Не вярвам да съм се излъгала.

— Но защо не отидохте веднага да заявите в полицията?

— Полицията вероятно не знаеше още нищо за случая, а и аз се чувствам толкова беззащитна...

— Да. Онези биха могли да ви премахнат. Така е по-добре. Но сега трябва да вървим!

— И аз ли? — попита боязливо младото момиче.

— Разбира се, аз не познавам слугата, вие трябва да ме придружите.

— Добре, ще дойда, така ще мога да помогна и аз с нещо на разследването в името на добрата ми господарка Луиза... Но... аз не мога да пътувам сама с вас.

— Бъдете сигурна, че имате работа с почтен човек — отговори Роджър.

После той отиде бързо до капитана на парахода и му каза:

— Трябва веднага да ми предоставите една лодка. Налага се незабавно да сляза. Става въпрос за залавянето на един престъпник.

— Ако ми платите... — отговори капитанът. — Но вие сам ще карате лодката.

— Да — съгласи се Роджър и веднага плати.

Той нареди на носачите да вземат неговия багаж и багажа на Жанет, двамата се прехвърлиха на лодката и след като моряците пуснаха въжето, тя бързо изостана назад.

Роджър започна да гребе, а Жанет управляваше с кормилото.

Не мина много време и на парахода избухна силен взрив. Захвърчаха греди и други части от парахода. Една дъска падна върху лодката на Роджър, тя се обърна и двамата с Жанет се намериха във водата. В същото време параходът потъваше, екипажът и пътниците бързо се прехвърляха на спасителните лодки. По вина на служителя, приел съмнителния багаж, без да го прегледа, на дъното на реката отиваше един от най-хубавите параходи наоколо.

САМА

В града още не беше преминала възбудата от пожара в клиниката на Стивънс. Мястото се пазеше от полиция, която не допускаше любопитните да се доближат до още горящите останки.

Междувременно в полицейското управление цареше трескава дейност. Разпитваха петте оцелели нещастни жени. Взеха показанията и на доктор Кастър, чието положение се оказа доста тежко.

— Не знаехте ли какво се върши на първия етаж на клиниката?
— попита го полицейският следовател.

— Имах усещане, че работите на директора Стивънс не са много чисти, но не разполагах с доказателства. Преди няколко дни заведението беше инспектирано и комисията не установи никакви нарушения — отговори той.

Кастър разбираше, че лесно може да бъде заподозрян в съучастничество.

На другия ден, след като го освободиха, докторът обиколи всички помещения, за да намери Ирма. Той не беше безразличен към красивата германка. Ирма Норт обаче беше изчезнала. Дали беше избягала, или самият директор я беше освободил? Това беше една загадка.

Всъщност Ирма не беше далече. След като се намери отново на свобода, тя повървя известно време напосоки из улиците и се скри край едно дърво, за да дочака утрото.

Какво ли щеше да стане с нея? Парите, с които разполагаше, можеха да ѝ стигнат за един-два дни. А после? Тя се замисли за някакъв изход и първата мисъл бе да заложи пръстена си. Намери една заложна къща и предложи пръстена.

Бижутерът, един чистокръвен янки, поиска документ, удостоверяващ личността на Ирма, като я гледаше хитро.

Когато тя заяви, че няма документи, той каза нахално:

— Защо искате да го заложите? Толкова ли имате нужда от пари?
Една толкова красива жена като вас би могла...

Ирма се почувства обидена от тази недоизречена мисъл на търговеца и понечи да си тръгне.

— Моля ви, почакайте! — извика мъжът, като разбра, че не бива да се шегува с нея. — Ще ви дам три долара.

— Но пръстенът струва пет пъти повече.

— Три. Ако желаете!

Ирма се съгласи, подписа разписката и като взе трите долара, бързо излезе.

Тя тръгна към крайните квартали, за да потърси някаква евтина стая. Дълго разпитва, често подложена на нахални закачки поради изключителната си хубост, и най-сетне намери една малка стаичка. Хазайката беше възрастна, но доста хитра жена.

— Ще останете доволна — каза тя на Ирма. — Сега ще платите по-малко, но по-нататък можете да дадете и повече.

И като огледа бедното облекло на наемателката си, добави престорено приятелски:

— Боже мой, с това красиво лице и с такова тяло можете...

Ирма я погледна, без да разбира намека ѝ.

— Е, не се стеснявай. В стаята си можеш да правиш каквото поискаш. Аз нищо не виждам, а нощно време спя като заклана.

— Не ви разбирам — каза Ирма.

— Нищо, ще се оправим. Сигурна съм, че ще разберете — намигна старата и излезе.

Като затвори вратата след нея, Ирма се тръшна на един стол и заплака. Нейната хубост ѝ беше причинявала толкова много страдания! И вместо с любовта си да печели обич, тя си навличаше единствено омраза, завист и безмилостно преследване.

Ирма се гледаше в огледалото. Някакъв глас ѝ говореше, че докато е красива, всички мъже ще я желаят, а жените ще я мразят и ще ѝ завиждат. Гласът ѝ казваше, че никога не ще намери почивка и покой. Това е проклятието на красотата. За бедната жена то е още по-страшно.

Ирма дълго мисли за своята съдба. Тя трябваше да потърси работа. Хазайката ѝ даде адреса на едно посредническо бюро.

Тя тръгна натам. Чиновникът я посрещна с изпитателен поглед. Хитрите му очи се криеха зад тъмни очила. Беше нисък на ръст и облечен в опърпани дрехи. Гласът му приличаше на лай на кученце.

— С какво мога да ви услужа? — попита той.

— Търся работа.

— Компаньонка, гувернантка, разпоредителка или нещо подобно?

Ирма кимна.

— Добре, ще го уредим. Ето ви един адрес. Ще отидете там. Ако започнете работа, ще ми давате десет процента от заплатата си.

Ирма се съгласи, подписа се на някакъв лист и като взе адреса, излезе.

На листчето тя прочете:

„Джек Ървинг, Боури стрийт 37“.

Скоро след като попита за улицата и номера, тя се озова пред една малка къща, приличаща по-скоро на развалина.

Позвъни и вратата ѝ отвори една млада жена с обезобразено от шарка лице. Попита я какво желае и я отведе навътре по коридора, който започваше още от главния вход. Погледът на жената беше злобен.

„Да, веднага ще приема тази — мислеше си жената. — Не ми изглежда много чевръста, но е красива. Като я види, старецът веднага ще пламне. Аз бях добра за него, докато тази болест не ме обезобрази. Сега той изобщо не се интересува от мене.“

Тя въведе Ирма в една стая и излезе. Скоро се чуха приближаващи тежки стъпки и леко покашляне. Вратата се отвори и един старец, който се подпираше на бастун, влезе. Малките му зеленикави очи се впериха в красивата жена.

Ирма стана и му подаде картичката от посредническото бюро.

— Казаха ми, че мястото на икономка във вашата къща е свободно. Бих искала да го заема.

Старецът с мъка се намести на едно кресло.

— Да, моята икономка иска да ме напусне — усмихна се той лукаво. — Не мога да я задържа, въпреки че служи от много време при мене.

Старецът оставяше у Ирма отблъскващо впечатление. Но тя трябваше да го изтърпи.

— Не знам дали ще мога да върша добре домакинската работа?

— Не е толкова важна домакинската работа — отвърна старецът и втренчи сладен поглед в Ирма. — По-важно е, че ти ми харесваш много. Нито ще готвиш, нито ще разтребваш. Има кой да върши това. А храната носят от кръчмата. Искam да кажа: ти ще си стоиш вкъщи до мене и ще ме гледаш...

Ирма долавяше смисъла на тези условия. Тя се огледа и погледът ѝ се устреми към вратата.

— Що се отнася до заплатата — продължи старецът, който не забеляза нейното нетърпение да си тръгне, — лесно ще се разберем. Колкото по-добра и внимателна бъдеш с мен, толкова по-щедър ще бъда аз. Разбираш ме, нали? — каза ясно той, разкривайки напълно картите си.

Той се усмихваше престорено приятелски и потриваше ръцете си.

Ирма не можеше да отговори. В нея се надигаше отвращение и страх.

— Ще спиш тук до мене... На онова легло — добави старецът, убеден, че мълчанието ѝ е знак на съгласие.

Ирма отстъпи назад и се обърна към вратата.

— Но какво правиш, къде отиваш? Остани, моля ти се! — извика старецът.

— Не мога, не мога! Оставете ме! — едва не се разплака Ирма и като хвана дръжката на вратата, бързо отвори и избяга навън, оставяйки стареца страшно разочарован.

БЕЗНАДЕЖДНОСТ

Ирма беше красива жена, но нямаше съзнание за някаква своя изключителност. Като младо момиче тя беше мечтала за прекрасния принц, който ще дойде, ще я вземе на ръце и ще я отнесе в онзи свят, който беше сътворила в мечтите си. Колко нощи беше мислила тя за себе си и за думите на майка си, че един ден ще се омъжи за някакъв граф или херцог. Постепенно в невинните ѝ момински блянове се изгради образа на този чаровен принц: едър, снажен, красив, с привлекателен глас. Тя живееше в този свят и мъжът, когото желаше, трябваше да отговаря на нейната представа.

Когато се появи Артур Норт и съвпадна с предварителния ѝ образ на любимия мъж, тя не помисли за неговите вътрешни качества.

Разочарованието дойде като страшен удар — зашеметяващ и безпощаден. Ирма още не можеше да се опомни. Единственото, което ѝ оставаше, беше отново само да мечтае. Тя желаше да срещне нов герой, но такъв не се явяваше. Пък и Ирма сега трябваше да се справя с хиляди други трудности, които обстоятелствата ѝ налагаха.

Тя отново се върна в посредническото бюро. Служителят изкриви недоволено лице и ядосано каза:

— Ако трудно се приспособявате и прекалено много избирате, едва ли ще можете да си намерите работа. Ето ви още един адрес. Идете там. Друг нямам.

Ирма взе картичката, прочете я и тръгна към адреса.

Артур Холидей живееше в най-богатия квартал на града. Името му бе издълбано върху малка медна плочка на входа.

Ирма позвъни, появи се слуга, на когото тя даде картичката си, и скоро беше въведена в един салон на богатата къща. Слугата я помоли да изчака стопанина няколко минути.

Вратата се отвори, влезе млад, хубав мъж и поздрави.

— Моля, заповядайте, седнете! — каза той учтиво и посочи едно кресло.

Като я огледа добре, той попита:

— Съгласна ли сте да гледате една болна жена и освен това да ръководите домакинството? Това може би не е толкова лесно, но...

— Съгласна съм — промълви тя.

На пръв поглед домакинът правеше добро впечатление. Изглеждаше вежлив и изискан. Единствено устните му бяха някак удебелени, а очите му искряха с особен, загадъчен блясък.

— Имате ли документи? — попита внезапно той.

Тя поклати глава отрицателно.

— Не държа много на формалностите. За мене е важно непосредственото впечатление — обясни той и хвърли изпитателен поглед върху Ирма.

Тя стана.

— Сега, ако обичате, ще ви заведа при съпругата ми — каза той и отвори вратата. — Тя трябва да ви види и одобри, аз само ви приех.

От тези думи Ирма заключи, че домакинът я бе одобрил, но тя трябваше да направи добро впечатление на болната.

Холидей отвори вратата, дръпна една тежка завеса и влезе в един луксозно обзаведен будоар, в дъното, на който имаше огромен, дълбок фотьойл. В него Ирма видя една нежна фигура с глава, облежната на меките възглавници.

Приближи се.

— Ето, скъпа Елен — каза Холидей тихо, — представям ти една млада жена, която желае да постъпи на работа. Моля те, поговори с нея, оставям я изцяло на твое разположение.

Красивият мъж се наведе ниско до жената и прошепна нещо на ухото ѝ. После напусна стаята.

Двете жени останаха сами.

— Моля ви, елате близо до мен, за да ви видя — каза жената със слаб, треперещ глас.

Ирма премести един стол близо до креслото на болната и седна до нея. Бледата като восък фигура се наведе към нея. Златисторуси коси се спускаха по раменете и две големи, сини и кротки очи се вгледаха внимателно в нея.

Ирма неволно трепна. Стори ѝ се, че от това лице говореше смъртта. Макар че то издаваше предишна повехнала красота.

— Имате ли нужда от нещо? — попита Ирма изплашено, смятайки, че болната е изпаднала в някакъв силен пристъп на

болестта.

— Не, мило дете, не се безпокойте. Искам да ви кажа само едно нещо: идете си веднага, колкото е възможно по-скоро напуснете тази къща.

Ирма погледна говорещата с изненада и вълнение. Тя се беше надявала, че в тази къща най-после ще намери подслон.

— Не трябва да оставате повече тук — повтори болната, като гледаше страховито към вратата. — Виждам, че сте американка... как се казвате?

— Ирма Норт.

— Ах, да! — въздъхна нещастницата.

— Омъжена съм — добави Ирма.

— Омъжена ли? Но защо не сте при мъжа си? Да не сте вдовица?

— Не — каза Ирма и накратко ѝ разказа за своя живот.

Болната я слушаше внимателно и доверчиво. Когато младата жена замълча, Елен за известно време остана замислена.

После ѝ направи знак да се приближи.

— Вие ми разкажете за нещастната си участ. Сега е мой ред да ви разкажа моята. Две години, откакто съм омъжена, и, убедена съм, всеки, който говори за мене, ми завижда. На пръв поглед всичко имам. Да, външно е така. Заобиколена съм от разкош и великолепиe и никой не е виновен, че се разболях... Уви, ако хората знаеха колко болки и страдания се крият зад тази бляскава външност, биха се смаяли. Аз дори за миг не вкусих от щастиято да имам съпруг, който да ми принадлежи, да имам едно вярно сърце, на каквото се радва всеки човек.

Тя се задъхна, помълча и прошепна на ухото на Ирма:

— Мъжът ми е лош човек. Той ме взе само заради богатството ми. Щом го получи, веднага ме забрави... Един случай ме накара да разбера, само няколко седмици след венчавката, че той ми изневерява... Аз притаих болката си, но това ми костваше много. Разболях се. Лекарите твърдят, че съм болна. Вярно е. Умирам от сърдечна болка. Нищо друго не ми причинява страдания. Това е моята болест.

Сълзите започнаха да се стичат по бледите бузи на страдащата жена.

— Ето защо не бива да оставате тук — каза тя, след като помълча известно време. — Вие ми направихте добро впечатление още от пръв поглед, защото вие сте много хубава. Но аз виждам, че няма да мога да ви защита именно заради вашата красота. Забелязах пламналия поглед на моя мъж към вас. Преди да излезе, той ми пошепна да ви ангажирам на всяка цена. Аз зная какво означава това. Вие не трябва да попадате в ръцете на този подлец. Той няма да ви остави на мира нито миг с безсрамните си предложения. Жал ми е за вас и искам да ви спестя неприятните ситуации, в които бихте изпаднали и които някога преживях аз самата.

Ирма стана и целуна слабата ръка на болната.

— Бъдете здрава, желая ви здраве! — прошепна тя.

— Да, благодаря! Сбогом! Ако някога узнаете, че вече съм отишла в отвъдния свят, споменавайте ме в молитвите си!

Ирма излезе. В салона я посрещна Холидей.

— Ще останете ли у нас?

— Съжалявам, но трябва да се откажа от мястото — отговори тя студено. — Не бих могла да се справя със задълженията.

Холидей понечи да тропне с крак от яд, но се въздържа.

— Лъжете се — отвърна той бързо. — Тук ще имате много малко задължения, вие ще ги изпълнявате с лекота. Ще поговоря още веднъж със съпругата си. Моля ви, имайте добрината да ми дадете адреса си.

— Благодаря за любезността, но решението ми е окончателно.

И Ирма с изправена глава напусна салона. Холидей прехапа ядосано устните си.

— Проклятие! — каза той през зъби. — Каква хубава жена се изплъзна от ръцете ми. Кой знае какво ѝ е наговорила жена ми, за да я сплаши.

Ирма се върна в квартирата отчаяна. Положението ѝ беше тежко. Тя се хвърли на леглото и започна да плаче — за себе си и за своето дете. Нямаше пукната пара, за да тръгне да търси Лидия. Нямаше го и Шелер, за да я закриля. Дали той беше намерил момиченцето, или то бе загинало?

Гладът измъчваше Ирма.

ПРИЯТЕЛИ

— Хей, Ричард, за къде бързаш толкова?

— Имам много важна работа, Джеймс.

— Важна ли? Хайде де! Да не би да е някаква среща?

— Не, нали знаеш.

— Да, да. Ти си солиден младеж, Ричард, един от най-добрите в М. Изчервяваш се като рак, щом видиш някоя фуста. На твоите години аз просто не можех да помня всичките си любовни срещи.

— Не преувеличавай, драги! Разликата във възрастта ни не е толкова голяма!

— Моля, моля! Цели две години, Ричард. Тази разлика е от голямо значение... Но да оставим това. Да те придружа ли?

Този разговор се водеше между двама младежи на една от главните улици на град М. Те бяха добри приятели, но по темперамент се различаваха доста един от друг.

Ричард Кемпъл принадлежеше към една от най-благородните фамилии в града. Той беше единствен син на родителите си, с отлично възпитание. Разумното му държане и прямотата му към другите вдъхваха у всички негови познати доверие и уважение. Хубавите му черти бяха с лека отсянка на меланхолия, а черните му коси обкръжаваха едно широко и интелигентно чело. Малки, красиви мустачки украсяваха лицето му.

Беше около двадесет и четири годишен.

Неговият приятел Джеймс Дейвис беше кръгъл сирак, останал от най-крехката си възраст да се грижи сам за себе си в борба с големите трудности на живота, в който се опитваше да си проправи път. Това трая до деня, в който негов богат чичо почина, оставяйки му в наследство голямо имение.

Младежът се увлече в търсенето на удоволствията от живота. Докато приятелят му Ричард, въпреки че се обличаше елегантно, никога не изглеждаше добре, сякаш костюмите всеки път не подхождаха на телосложението му, Джеймс изглеждаше чудесно във

всяка една дреха поради съчетанието ѝ с бледото лице, големите очи и русата коса.

Джеймс беше приеман и обичан от всички. „Обичам живота!“ — това беше неговият девиз. Беше безгрижен и до известна степен безразличен към света, защото знаеше, че той не може да му предложи нищо ново.

— Защо не идваш вечер у нас? — попита Ричард приятеля си.

— По много причини — каза той. — Пък и, честно казано, вашите събирания вече ми омръзнаха.

— Не е кой знае каква беда.

— Зависи от коя страна ще погледнеш нещата — отговори Джеймс. — Остави сега това и ела да отидем някъде да се поразвлечем.

Ричард се нагласи, а Джеймс се засмя:

— Виждам, че вечер не си свободен да излизаш. Майка ти не ти отпуска пари. Но това не е пречка. Аз мога да ти помогна.

Ричард направи жест на отказ.

— Лъжеш се, Джеймс. Родителите ми нямат нищо против да излизам както сам, така и с тебе. Баща ми дори каза преди няколко дни, че не е хубаво младите да се крият като мишки вкъщи.

— Е, добре, тогава ела с мене!

— Не изпитвам удоволствие от шумните развлечения.

— Таралеж! — каза на шега Джеймс. — Виждам, че трябва да те взема под мое ръководство. Довечера ще дойдеш с мене или по-добре аз да мина да те взема, защото иначе ще те чакам цяла седмица.

Ричард не беше очарован от предложението.

— И къде ще ме водиш? — попита той.

— Където е най-хубаво! Не се грижи за това! Щом си с мене, нищо неприятно не може да ти се случи! Ще отидем в „Уайт Касъл“.

— Не познавам това заведение.

Джеймс погледна изненадано приятеля си.

— Как? Нима не знаеш това чудесно заведение? Но, приятелю, ти като че ли си живял досега в гората! Роден си в М., а не познаваш „Уайт Касъл“! Много чудно!

Той тръгна, като клатеше глава, и пътем добави:

— Не забравяй: довечера в седем! Ще дойда да те взема! Облечи фрак... Да, да, говоря съвсем сериозно!

— Я кажи, Джеймс, „Уайт Касъл“ порядъчно място ли е? Знаеш, че не бих влязъл в съмнителен локал.

Джеймс се разсмя гръмогласно и няколко минувачи го изгледаха учудено.

— Искам да ти кажа нещо — каза той най-сетне, — но те моля: бъди умен, защото иначе ще ме разсърдиш. Можеш да дойдеш с мене. Гарантирам за невинността ти. Ще гледаме балет и нищо повече.

— А, значи театър! — въздъхна Ричард.

— Да, нещо подобно — смееше се Джеймс. — Довечера!

— Ще дойда. Довиждане!

Двамата приятели се разделиха. Джеймс Дейвис имаше право да се смее на неопитния си приятел, защото „Уайт Касъл“ бе място, където се събираше най-отбраното общество. Тук правеха срещи богатите хора, чието занятие беше развлечението и които се отегчаваха, отегчаваха и света наоколо.

Грамадното здание с фасада, облицована с мрамор, която светеше на слънчевите лъчи като огромен сребърен олтар, се издигаше при входа на парка в центъра на града. То беше построено от едно голямо акционерно дружество, което го беше дало под наем на предприемач.

Пред фасадата имаше специална алея за спиране на файтоните и екипажите, а безброй многото електрически лампи придаваха на площада вълшебен вид. На входовете на вестибюла бяха залепени червени афиши:

„ЛЮБОВ. Балетна фантазия“.

„УАЙТ КАСЪЛ“

От всички страни пред двореца „Уайт Касъл“, осветен като с дневна светлина, се събираха елегантни екипажи.

В една от тези каляски седяха и двамата приятели.

— Е, драги мой, най-после те измъкнах навън — каза Джеймс. — Я разтвори палтото си да видя дали си достатъчно шик. Да, добре е! Прилича ти! Да влезем.

— Скъпо развлечение, нали?

— Зависи от обстоятелствата. Парите играят важна роля. Колко носиш?

— Сто долара!

— Чудесно! Но днес си мой гост. Надявам се, че друг път ще бъдеш по-съобразителен.

Ричард замълча. Те стигнаха перона и слязоха.

Стъпиха във величествения вестибюл, украсен с екзотични растения. В средата му се издигаше статуя от стъкло, от която се изливаха в един басейн струи вода. Басейнът беше заобиколен с тропически водни цветя.

Джеймс отиде на касата и плати два билета за сто долара. Той прошепна на Ричард:

— Не задавай въпроси, а ме следвай. Не се чуди на това, което ще видиш и чуеш.

Влязоха във великолепия салон. Свят на блясък, море от огледала! Луксозни тапицирани канапета, мраморни маси.

— Тук има всякакви закуски, искаш ли?

— Не, благодаря — отвърна Ричард.

— Сега ела насам! Виждаш ли онзи наконтен господин там?

— Да, добре изглежда.

— Познаваш ли го?

— Не. Никога не съм го виждал.

— Той е идеалът на младежите от М. Германец. Барон фон Фалкенбург, кавалер в пълния смисъл на думата.

— Приятел ли си с него?

Внезапно звънецът в залата иззвъня.

— А, представлението започва. Да идем в театралния салон.

Влязоха в залата за зрители, украсена още по-изящно от предната. Ложите и балконите блестяха с позлатените си орнаменти и скулптури.

Великолепната музика унасяше слушателите.

Двамата приятели се настаниха в една ложа.

— Джеймс — каза Ричард, — тук има само мъже. Какво означава това?

— Имаш право, но почакай, след малко ще дойдат и дами.

— Откъде?

— От сцената. Балерините от балета ще дойдат в танцувалната зала.

— Нима?

— Да!

Завесата се вдигна. Лампите угаснаха и осветена остана само сцената. Тя представляваше райска градина с големи чашковидни дървета.

Изведнъж от гигантските чашки на тези дървета изскочиха нимфи. Те слязоха на сцената и под мелодичните звуци на музиката започнаха да танцуват.

— Имаш ли бинокъл? — попита Джеймс.

— Да — отговори Ричард.

— Тогава погледни момичето. Преди няколко месеца то беше мое. Виж как гледа към нас. Знае, че аз съм тук. Пред него богинята е зла котка. Има по четирима обожателя едновременно. Другата — подалече вляво — е божествена.

Ричард гледаше учудено Джеймс.

— Никога не съм те виждал с тях на улицата.

Джеймс едва не се изсмя.

В това време вратата в дъното на сцената се разтвори и от нея излезе група млади балерини. Скъпоценните камъни по върховете на шапките им отразяваха светлината като светкавици. Гърдите им бяха покрити с блестящи нагръдници.

— Чудесно — възкликна Ричард.

— Да — потвърди Джеймс, смеейки се. — Те са златни момичета и трябва постоянно да бъдат позлатявани.

В това време на сцената излезе богът на любовта Ерос и всички балерини коленичиха пред него. Балетът беше великолепен.

— Сега да идем в голямата зала — каза Джеймс и поведе Ричард.

ВЕЧЕРЯТА

Двамата приятели с труд се промъкнаха през множеството по коридора. Големият салон приличаше на дворец на маври. Колони с мозайки подпираха грамаден свод и образуваха отделни малки помещения, някои от които бяха закрити с тежки завеси от ориенталски тип. В много от тях се виждаха весели двойки. Това бяха елегантните бонвивани на М. Всеки от тях бе повел със себе си по едно хубаво момиче. Шумен смях се преплиташе със звъна на чашите с шампанско.

— Сега ще те представя на три дами — каза Джеймс на ухото на Ричард, — но ти не трябва да се чудиш и да ме питаш за нищо. Наредил съм отлично работата.

Джеймс повика един келнер и го попита къде е запазената лежа, означена в картата, която му подаде. Келнерът поведе двамата господа. Когато се настаниха в ложата, Джеймс поръча вечеря за петима.

Влязоха три момичета и завесата беше спусната. Когато останаха насаме с жените, Джеймс им представи своя приятел.

— Това, Ричард, са трите звезди на „Уайт Касъл“ — Мая, Азума и Приска.

Заловиха се с вечерята. Джеймс вдигна на здравица за щастието на всички.

— Тази среща тук е международна — обясни той. — Мис Приска е полякия, Мая е от Индия, а Азума — от родината на фараоните. Европа, Азия и Африка са си подали ръка.

Приска носеше хубав полски национален костюм. Коженото калпаче със сребърен монограм и кокетно перо отиваше чудесно на красивата ѝ глава. Очите ѝ блестяха. Широките ѝ ръкави бяха подплатени с коприна и откриваха чудно хубави ръце. Пояс, украсен с цветни фигури, стягаше тънката и талия. Бюстът ѝ също беше великолепен.

У Мая от пръв поглед можеше да се познае индийката. Големите ѝ сиви очи бяха увенчани с дълги клепахи. Нежните розови устни

приличаха на цветна пъпка. До нея беше изправена гордата фигура на египтянката Азума. От голямото ѝ черно чело, заобиколени с красиви черни къдрици, светеха очите ѝ с диви пламъци. Малкият ѝ правилен нос придаваше на лицето ѝ нещо пленително. Между разтворените ѝ устни блестяха бели седефени зъби.

И трите момичета бяха изключително съблазнителни.

Ричард, който седеше близо до Приска, ѝ прошепна нещо. Момичето изглежда снизходително неопитния младеж, но намери подходящ начин да му отговори, като го предразположи.

Разговорът им стана по-задушевен.

Азума и Мая говореха по малко на развален английски и това бе доказателство, че отскоро бяха напуснали своите отечества.

Джеймс спря погледа си върху Ричард и Приска. Радваше се, че приятелят му се забавлява. После се обърна към Азума и Мая.

— Защо не говорите? — попита ги той закачливо. — И защо не снемете мантиите си?

— Не е позволено — обясни Азума. — Костюмите ни бият на очи и затова ни забраняват да се събличаме.

— Странно! Удивително! — възкликна Джеймс. — Значи в „Уайт Касъл“ още държат на морала. Така да бъде! Но на мене ми се струва, че тук, в тази отдалечена лока, той не е задължителен.

— Не! Щом е забранено, ще го спазваме. Тук често идва полиция и притежателят на заведението е имал много неприятности с нея преди.

— Тогава нищо не можем да направим — отбеляза Джеймс. — Виждаш ли, Ричард, няма рози без бодли. Все пак не можете ли да ни позволите поне за няколко минути само да видим националните ви костюми? Келнерът донесе цялата поръчка и скоро няма да се върне.

Две от момичетата си пошушнаха нещо и станаха едновременно на крака. Мантиите бързо се свлякоха от тях. Лек вик на възторг и удивление излезе от устата на Ричард. Приска се смути. Само Джеймс остана спокоен. Той и друг път беше виждал подобни красоти.

Напарфюмиран ефирен плат покриваше нежното тяло на индийката. Широка пояса, обшит със сърма и скъпоценни камъни, опасваше тънкия ѝ кръст. По ръцете ѝ блестяха златни гривни. Облеклото покриваше като мъгла от рози формите на тялото.

Азума беше изправила гордата си осанка на египетска принцеса. Жакет с богата бродерия покриваше мускулестите ѝ крайници. Ръцете ѝ бяха покрити с безброй скъпоценности. Фигурата ѝ беше толкова внушителна, че би съблазнила всеки скулптор или живописец. Тя кръстоса с небрежно движение ръцете си на гърдите и покри с воала си откритите наполовина гърди. На пояса ѝ се закопчаваха широките шалвари от бял атлаз, също толкова изящно бродиран. Красивите ѝ боси крака бяха обути в бели копринени пантофки.

Двете жени на Ориента стояха така само няколко минути. След това отново се увиха в мантията си.

Ричард въздъхна.

— Халима! — прошепна той.

— Не бъди толкова чувствителен — забеляза Джеймс. — Спомни си старата пословица, че разходката под палмите не е безнаказана.

Ричард не отговори, а обърна поглед към Приска.

От съседната стая долитаха гласове, единият от които се извисяваше над другите.

— Това е барон Фон Фалкенбург, познавам го по гласа — каза Джеймс, като се заслуша.

— Ах, да, господинът, когото ми показва преди малко.

— Да, но сега замълчи!

В съседната стая се чу още един глас. Той беше остър и издаваше известна доза усилие. Искаше да накара другите да се вслушат в него.

— Е, и този познавам — забеляза пак Джеймс. — Това е Ууд. Той винаги се хвали с парите си.

— Да, господа, така е! Често не зная къде да вложа парите си, толкова са много — каза гласът.

— О, дайте и на нас нещо — обадиха се неколцина.

След минута някой извика:

— Какво правите, мистър Ууд, това са сто долара!

— Когато съм в компания, обичам да горя пари — извика гласът на Ууд.

После отново се чу баронът:

— Мистър Ууд, цигарата ви пак изгасна. Услужете си с моя огън!

— О, банкнота от хиляда долара! — възкликна Ууд.

— Възможно е. Дребна работа — отговори Фалкенбург с невъзмутимо спокойствие.

Отново настъпи мълчание.

— Изключителен човек — прошепна Джеймс в ухото на приятеля си. — Ето един пример за това, което ти говорех.

Ричард остана слисан. Помисли си за своите последни сто долара, които беше определил за тази вечер, и се почувства смешен.

— Да пием — предложи Джеймс.

Чашите звъннаха. Приска се наведе към Джеймс и му прошепна нещо тайно. Джеймс кимна одобрително.

— Да идем в салона — предложи той. — Преди това ще се отбием в игралната зала.

Полякинята се закани с пръст на Джеймс, смеейки се.

— Не, не, няма да играем.

Ричард изгледа учудено приятеля си.

— Дамите се страхуват, че ги жертваме заради играта — поясни той. — Те знаят, че в такъв случай ще ни загубят.

— Но аз въобще не играя — отвърна Ричард.

Полякинята го изгледа със съмнение:

— Е, добре! Ще ви чакаме само един час.

Трите момичета бързо напуснаха ложата.

— Ще ги видим ли после? — попита Ричард загрижен, като хвърли жален поглед към завесата, зад която изчезнаха момичетата.

— Как така? Защо задаваш такива въпроси? — учуди се Джеймс.

— Боя се, че може би други господа... Ти разбираш какво искам да кажа.

Джеймс погледна приятеля си.

— Момче, момче! Кога ще поумнеееш! Не се тревожи, ще ги намерим.

В ИГРАЛНАТА ЗАЛА

На горния етаж на замъка имаше великолепни апартаменти, в които щастливците шестваха, а пропадналите блуждаеха. Тук, около масите за игра, се събираха много хора и между шепота и гласовете на всички най-много се извисяваше гласът на крупнето, което следеше за редовността на играта. Като далечно ехо се носеше звънът на златните монети, а доста често и раздразнените възклицания на играчите.

Джеймс и Ричард ходеха от маса на маса.

— Ето го барона — прошепна Джеймс на приятеля си. — Сега може спокойно да разгледаш този особняк. Не му върви много в играта, но изглежда, че притежава баснословно богатство, защото губи колосални суми, без да му мигне окото.

Ричард заразглежда тайнствения човек. Неговото красиво, обгоряло от слънцето лице привличаше веднага вниманието. Ричард не можеше да откъсне поглед от светлите, изразителни очи на барона. Добре подстриганите мустаци засенчваха правилните устни. На челото личеше дълга широка рязка, вероятно някакъв белег.

— Произхожда от аристократично семейство, едно от най-старите в Германия. Казват, че неговите либерални възгледи възбудили недоволството и омразата на роднините и близките му. По тази причина напуснал отечеството си и дошъл тук, в Америка. Във всеки случай е изключително богат.

В този момент баронът стана и като видя Джеймс, му подаде приятелски ръка.

— Барон Фон Фалкенбург — приятелят ми Ричард Кемпъл — представи един на друг двамата си приятели.

Те се поклониха.

— Виждам, че днес не ми върви — каза баронът. — Сега искам да опитам и на рулетката. Вие двамата ще играете ли?

Джеймс отказа.

— Тогава поне елате с мене — покани ги баронът. — Интересно е да се гледа как другите играят. Залагат се значителни суми.

Той поведе двамата си приятели към една многолюдна група, сред която от време на време се чуваше шум от въртящото се колело. Групата се раздвижи. Чу се шепот. Направиха място на германеца, когото познаваха много добре и завиждаха на славата му.

Баронът седна спокойно на стола. Ричард видя как той хвърли бърз изпитателен поглед върху лицата, седящи срещу него. Очите му спряха учудено върху дамата отсреща. Тя се беше облегла небрежно в креслото и си играеше кокетно с коприненото ветрило. Зад нея няколко господа разговаряха тихо.

Жената беше пленителна. Нежното ѝ тяло беше облечено в копринена кремава блуза. Красивата ѝ глава, черните очи, пълни с огнен блясък, и гъстите вежди откриваха у нея южнячката.

До дамата стоеше възрастен човек, облечен елегантно. Очите му се бяха втренчили неподвижно в рулетката. Това беше мистър Блекбърн, собственикът на заведението „Уайт Касъл“, а красивата дама беше неговата съпруга, Мануелита Блекбърн, мексиканка по произход, с която старият американец се беше запознал по време на едно от своите чести пътувания. За красивия тогава джентълмен не беше трудно да спечели сърцето на страстното момиче, което го последва в неговата северна родина.

Ричард научи всичко това от Джеймс, който стоеше до него и отговаряше шепнешком на въпросите на любопитния си приятел. Междувременно той забеляза за втори път онзи тайнствен пламък в очите на благородния германец. Ричард проследи погледа му и видя, че младата жена, сякаш омагьосана от този поглед, обърна лице към барона. Стори му се, че между тях двамата имаше някаква обща тайна. Той сподели това с Джеймс.

— Не, лъжеш се! Не е така — отговори приятелят му решително. — Мисис Блекбърн е била дълго време на гости у своите родители в Мексико и днес е за пръв път в този дворец след дълго отсъствие. Що се отнася до барона, той е тук едва от шест седмици.

— Може би се познават още от Мексико — забеляза Ричард.

— Това е изключено. Баронът не знае нито дума испански. Преди да се ожени, мисис Блекбърн не знаеше въобще английски.

Ричард млъкна.

— Уверявам те, че виждаш несъществуващи неща. Баронът изобщо не се интересува от жени, освен това трудно би успял в случая,

защото мисис Блекбърн обича мъжа си.

Разговорът между двамата младежи внезапно бе прекъснат. Събори се някакъв стол и един от играчите избяга като полудял. Никой не обърна внимание на тази случка и дори не обърна глава, за да види кой беше избягалият.

Крупиято каза спокойно:

— Продължете играта!

— Какво се случи с онзи господин? — попита Ричард.

— Загубил е всичко — отвърна Джеймс с безразличие.

— За бога, той би могъл да се самоубие.

— И това става понякога — каза Джеймс невъзмутимо. — Но бъди спокоен, чиновниците ще го задържат.

— Какви чиновници?

— Чиновниците на казиното. Когато някой проиграе цялото си имущество, бива замолен любезно да мине към бюрото, където получава петдесет или сто долара, според размера на загубената сума. С тези пари той може поне да си отиде до дома. Но между жителите на М. няма такива, които да се оставят да изпаднат в такова положение.

— Намирам за много добро такова отношение от страна на игралния дом.

— Да, това обаче не се прави от съжаление или човеколюбие, а от немай-къде, защото, ако някой от отчаяние се застреля тук, в зданието или в парка, съдържателят би имал големи неприятности с полицията и ще направи много повече разноси, отколкото тези петдесет или сто долара.

— А, така ли?

— Разбира се, любезни приятелю! Напразно нищо не се дава. Дори и смъртта струва пари.

Барон Фон Фалкенбург стана от стола си и се приближи до човека, който държеше банката. След като го поздрави учтиво, той беше представен и на съпругата на банкера. Баронът зае мястото до нея.

Джеймс и Ричард също се приближиха.

— Е, господин барон, възвърнахте ли на рулетката загубата си от картите? — попита Джеймс.

Баронът махна небрежно с ръка:

— Да не ме мислите за умрелия Мамон! Богинята на щастието днес не ми се усмихна.

— Но вашата загуба е доста голяма, бароне — извика един от другите играчи. — Аз бях до вас и ви видях. Трябва да сте загубили повече от сто хиляди долара.

— Четиристотин хиляди! — отвърна баронът спокойно.

— За Бога! Това е огромно богатство!

— За ваша милост — може би, но за мен това е нищожна сума.

Като каза това, баронът се облегна на стола.

— Вие искате да ме посетите и да си кажете мнението за новите ми впрягове, нали, мистър Дейвис? Преди няколко дни купих още шест английски коня за препускане.

— Няма да пропусна да ви споделя тези дни — обеща Дейвис.

Баронът се обърна към мисис Блекбърн:

— Извинете ме, че не съм толкова галантен кавалер и ви отегчавах толкова време с празни работи. Ние, германците, все още сме полуварвари.

Погледите им се срещнаха отново и черните очи на красивата жена се втренчиха като привлечени от магнит в загадъчните очи на барона.

— Но какво правите, милостива госпожо? — извика баронът, смеейки се.

Мисис Блекбърн беше протегнала ръката си и малкият ѝ пръст докосваше неговата.

— Това е моята защита срещу лошите погледи — отвърна тя сериозно.

— Нима сте толкова наивна?

— Това не е наивност, а просто предпазване.

Силен шум и смях се разнесе около масата. Играчите обърнаха глави.

— Така е, уважаеми бароне — бранеше се жената, готова да заплаче от яд. — Баронът сам не знае как действат неговите погледи. Бръчката между веждите, особенният блясък на очите — това принуждава човек да се вглежда, без да иска.

Тя млъкна смутено. Мистър Блекбърн беше станал и милваше нежно косите на младата си жена.

— Но, Мануелита, баронът ще се засегне.

— Не! Не исках ни най-малко да го обиждам — извика мисис Блекбърн неспокойна. — Нали не ми се сърдите, господин барон?

— Но моля ви се, мисис! Изобщо не се сърдя, напротив, за мен е удоволствие.

Джеймс се приближи до Ричард.

— Хайде да си вървим. Нашите дами сигурно ни чакат вече горе.

Ричард трепна като събуден от сън.

— Хайде, Джеймс — молеше Ричард своя приятел, — нали ще можем да вземаме често полякинята. Искам постоянно да я виждам. Ти се познаваш добре с нея и ще можеш да ми издействаш една среща.

Джеймс се спря.

— На драго сърце, Ричард, но ако ми обещаеш, че няма да направиш някоя глупост. Бъди сигурен в мен! Познавам чувствителното ти и влюбчиво сърце. Тези момичета са като цветята — цъфтят за всеки. Разбираш ме, нали?

Ричард въздъхна, но не отговори.

Горе, в залата за игра, баронът се сбогува и тръгна към къщи. Красавиците от салона на празно бяха очаквали вниманието му. Мануелита Блекбърн стоеше, облегната на прозореца, когато каляската на барона потегли. Тя видя как той излезе от двореца и скочи в нея. „Погледът му вещае нещастие“ — промълви тя нечуто, все още неспокойна.

В ШАНТАНА

Лишена от всякакви средства, Ирма лежеше съкрушена на леглото си в стаята, разпъвана от пристъпите на глада, и плачеше. Ако тази нощ беше последната в нейния живот и ако тя беше сигурна, че наистина е така, би намерила незаменима утеха в края на мъките и страданията и би легнала спокойно, готова да приеме вечния сън.

Но животът не свършва толкова лесно. Тя бе осъдена от невидимия висш съд на живота да изпие до дъно горчивата чаша на страданието, за да изпълни изцяло земното си предназначение.

Съмна се. Ирма трябваше да напусне голата стая, за да опита още веднъж да си намери работа. Носеше в себе си последната си и единствена надежда. Очите ѝ шареха по безбройните обяви, залепени по стени и огради. Беше стъпила на една тиха улица. Изведнъж погледът ѝ бе привлечен от ярките цветове на една голяма фирмена табела. Тя прочете: „Централен музикален салон“.

На входната врата беше залепено известие: „Търсят се певици“.

Внезапен лъч на надежда проблесна в нея. Това беше лъч на надеждата.

От двора излезе срещу нея възстариичък господин, чието лице би разкрило един порядъчен човек, ако някакво неприятно примигване на очите не издаваше, че това е само маска, зад която се криеше истинският му вътрешен мир.

— При кого желаете да идете, мис? — попита той любезно.

Нейната красота го предразположи.

— Прочетох на вратата, че тук се търсят певици.

— Да, търсим. Заповядайте вкъщи да поговорим, ако желаете.

Той отвори една врата и покани Ирма да го последва. Тя се озова в доста обширна стая, в която не цареше особен ред. По всички столове лежах разхвърляни нотни листове. До прозореца стоеше старо пиано.

— Моля ви, изберете си някоя песен — каза старият господин и показва нотните тетрадки и листове. — Вземете наслуки някоя

композиция и да направим първото прослушване.

Той седна зад пианото, а Ирма затърси из нотните листове. Един от тях привлече вниманието ѝ.

— Добре, добре — каза старецът и даде тон от пианото.

Песента беше „Дом, сладък дом“. Старецът започна да свири и Ирма запя, но след миг трепна уплашена. Нима това беше нейният глас, така сладък и пленителен някога!

След като свърши, тя беше сигурна, че старецът ще откаже да я ангажира. Но той спокойно се изправи и каза:

— Доста хубаво! Трябва само да пеете малко по-силно, защото така не можете да стигнете до нотата. Иначе е добре. Отдавна ми липсваше една певица.

Ирма не знаеше какво да мисли.

— Можете да пеете още довечера — каза човекът. — Имате ли костюм?

Тя се смути.

— Нямам нищо друго, освен единствената си рокля.

— Но с нея не можете да пеете. Да не са ви изгорели дрехите в някои пожар?

Ирма се разплака.

— Е, не бива да плачете за това. Какво ли не се случва на човек. Обичам да помагам и мога да ви предложа моя гардероб.

Той извика по-силно:

— Катя, я ела насам!

На прага се появи една жена — съпругата му.

— Слушай, ангажирах нова певица. Има затруднения с облеклото. Иди и потърси подходящ за нея костюм в нашия гардероб — и като се обърна към Ирма, прибави: — Може да го преправите малко, ако не ви е по мярка.

Ирма кимна с глава, без да каже дума. Катя изчезна и скоро се върна с няколко костюма, които сложи на един стол, за да ги разгледа Ирма. Тя се изчерви. Старецът забеляза това.

— Струва ми се, че тези костюми са с много ярки цветове, уважаема мис — каза той замислено. — Като певица не бива да биете на очи.

След това се обърна към жена си и каза:

— Потърси друг!

Старицата замърмори и се отдалечи. След няколко минути се върна.

— Вярвам, че този ще ѝ допадне — каза тя и разгъна една от роклите, които донесе.

Ирма си избра тъмносинята. Старецът я сгъна и я уви в хартия.

— Заповядайте — каза той. — Вземете тази дреха. Не ви познавам, но ви имам доверие. Ето ви и два долара. Вярвам, че ще имате нужда от тях. Отначало ще ви плащам по двадесет долара на месец, а ако публиката ви хареса, ще увелича възнаграждението.

Той взе адреса на Ирма и тя напусна доволна къщата му.

Слава Богу! Беше намерила една малка подкрепа и голяма надежда. Макар че заплащането беше лошо, все пак беше по-добро от нищото, което допреди малко я гнетеше. Надеждите ѝ изведнъж нараснаха. Помисли си, че с тези пари би могла да преживее и да спести от тях, за да продължи да търси детето си.

Като стигна до дома си, Ирма разтвори роклята, за да я нагоди към талията си. Това не ѝ струва много усилия, защото тя сякаш беше направена за нея. Няколко малки поправки бяха достатъчни, за да се завърши с успех прекрояването.

Но тя се изчерви, когато пробва роклята, която се оказа доста деколтирана, така че не се решаваше да я облече.

Хазайката, която Ирма бе помолила да ѝ помогне за поправката, се изсмя и каза, че роклята ѝ стои чудесно, но тя отстъпи на настоятелните молби на Ирма и потърси едно атлазено парче, с което закриха голямото деколте.

Денят беше към края си и Ирма се подготви за трудната стъпка: да се появи на сцената. Колебливата надежда, че идват по-добри дни, ѝ даде сили и тя реши да изтърпи всичко и да надвие своя свян, само и само да може да живее, без да проси.

— Радвам се, че идвате толкова рано — каза старецът, като я видя. — Жена ми тъкмо казваше, че няма да дойдете. Приятно ми е, че не съм се излъгал.

Той потриваше доволно ръце.

— Младежите ще отворят ей такива очи, като ви видят. Досега не са виждали тук такава жена — каза той сякаш на себе си. И като сниши глас, продължи: — Може да се облечете в стаята на жена ми. При момичетата не е удобно.

Ирма прие поканата, без да каже нито дума. Щом се приготви, тя бързо събра нотните листове и се отправи към вратата.

— Чакайте, аз ще ви заведа — извика жената след нея.

Тя заведе долу Ирма по един дълъг коридор, после спря пред някаква врата, зад която се чуваше голям шум.

— Така — каза тя на Ирма, която беше доста изплашена, — наляво се намира сцената. Идете сама там. Ако искате, можете да стоите настрани. Но да ви кажа едно: когато на сцената се появи нова певица, публиката в залата става по-оживена. Не се стряскайте от това. Освен това самите певици, когато видят нова колежка, също вдигат шум и правят остри забележки. Ако ви обидят, кажете на съпруга ми.

Ирма гледаше мълчаливо старата жена. Шумът в залата ставаше адски.

— Бъдете смела, не се бойте. Младежите не са толкова лоши — каза жената и бутна Ирма през вратата. Тя се отправи, бледа и треперееща, към сцената. Разбираше добре къде се намира. Беше достатъчен само един поглед, за да се увери в това. Това беше най-долнопробен шантан. На сцената, облечени в най-ярки цветове и извънредно напудрени, седяха седем момичета. Залата беше изпълнена с цигарен дим и в нея царуваше невъобразима глъчка. Висок подигравателен смях посрещна Ирма, но тя се сдържа и спокойно изкачи стълбата към сцената.

— Я вижте новата певица! — извика едно от седемте момичета с нахален и див поглед.

— О, тя е много красива. Боб, налей ми малко уиски, да се успокоя, защото се уплаших — обади се друг глас.

— Може би мис желае нещо против кашлица — провикна се трети.

Викове и кикотенията на пияните момичета минаваха всякаква граница. От всички страни към Ирма се отправиха нахални погледи и тя вече трудно задържаше сълзите си. Само мизерията и страхът, че ще се наложи отново да проси, не й позволяваха да избяга.

— Колко далече стои от нас — каза една от певиците. — И колко е горда! Разбира се, ние не сме достойни за нея.

— Млъкнете, безобразници — извика един заповеднически глас отдолу.

Момичетата млъкнаха уплашени. Ирма хвърли признателен поглед към своя защитник. Той беше широкоплещест мъж с обгоряло от слънцето и вятъра лице и напукани от работа ръце. Изглежда, не беше миньор. Откритото му добродушно лице гледаше Ирма с приятно учудване. Личеше, че тази жена не беше никак подходяща за това заведение.

Най-после клавишите на пианото звъннаха и едно от момичетата стана от стола. Замаяно от виното, то се заваляше ту на една, ту на друга страна, като пееше с пресипнал глас също като някакъв стар пияница, търкалящ се из уличната кал. При всеки стих залата гърмеше от възгласи. След като свърши песента си, момичето слезе от сцената и се тръшна в коленете на един момък.

— Ура! Да живее Нели — завикаха миньорите наоколо.

Ирма беше като замаяна, слушаше като в просъница виковете и смеховете и всичко наоколо ѝ се виждаше като в мъгла. Изведнъж тя трепна. Един глас до нея извика в ухото ѝ:

— Твой ред е да пееш! Внимавайте, деца! Сега е ред на новата певица.

Тези думи бяха посрещнати с буен смях. Изведнъж Ирма придоби смелост и самоувереност. Взе нотите от ръката на пианиста и му подаде една немска песен. Пианистът се учуди.

— Внимавайте! Новата певица пее! Хи-хи-хи! — крещяха и се кикотеха пияните момичета.

— Тишина! — извика отново предишният глас. — Мълчете или ще ви дам да разберете!

Ирма стоеше на сцената като кралица. Започна песента — тъжна и бавна любовна песен. Чу се шумно кикотене, но една мускулеста ръка бързо възстанови реда. Ирма продължи. Тя съвсем забрави, че се намира в кафе-шантан. Стори ѝ се, че е в родината си. В съзнанието ѝ изникваха гигантските кули на замъка Хоенцайн, голямата гъста гора до него, от която долиташе дивна песен. Нея пееше сега Ирма.

В залата постепенно се въздвори мълчание. В много от миньорите се събуди споменът за далечната им родина, която отдавна бяха напуснали. Някои дори се просълзиха.

Когато Ирма свърши, тишината продължи още известно време. Веднага след това избухнаха одобрителни възгласи и бурни ръкопляскания, каквито в този салон никога не бяха се чували.

Ирма се поклони, но аплодисментите не преставаха. Другите певици, обикновени момичета, се топяха от гняв и завист. Те започнаха да хвърлят по Ирма топчета хартия. Дори една от тях, най-пропадналата, хвърли по нея малка табличка.

В този момент широкоплещестият мъж отиде при нея, избута я от сцената и я запрати долу, в публиката, като каза:

— Опитай още веднъж, ако смееш!

Ирма настръхна. Наказаната певица се примъкна към един як червендалест момък и започна да го предизвиква. Ирма избра друга тъжна песен, изпя я със същото старание и отново беше акламирана.

— Тази песен трябва да се чуе от всички наши хора. Всички миньори би трябвало да дойдат тук. Повечето сме немци, момчета — викна един от рудокопачите.

Всички отново изръкопляскаха одобрително. Малко встрани стоеше собственикът на шантана.

— Е — каза той на жена си, — не ти ли казвах аз! Тази жена ще напълни заведението ни с клиенти.

— Да, ако остане!

— Това остави на мен — изсмя се старецът. — Аз наистина трябва да се погрижа за това, защото виждам, че другите момичета са страшно настроени против нея.

— Да, да. Внимавай добре, защото иначе ще я изпуснем от ръцете си — каза Катя.

— Няма, защото тя, първо, подписа договора. Дадох ѝ една рокля и два долара, а след няколко дена ще и дам още пари. Ще ми бъде толкова задължена, че ще бъде обвързана завинаги към мене и няма да може да ми избяга. В случай че има такова намерение, ще я заплашим с полицията.

— Добре, добре, ще видим.

Катя млъкна и погледна към сцената.

— Ами къде е Маджия? — попита тя сърдито. — Стои повече в залата, отколкото на сцената. Иди я изгони навън, винаги е пияна.

— Ех, бих направил това отдавна, ако не беше тук любовникът ѝ Пати. Опасно е да се залавяш с този червендалест ирландец. Толкова е силен, че може да се бие с шестима наведнъж.

— Да, винаги се намесва някой от тези безобразници — промълви ядосана жената.

Буря от аплодисменти загърмя в залата. Ирма свършваше. Беше почнала ниско, но постепенно бе повишила глас, усещайки го както по-рано. Борбите и душевните терзания бяха я сломили само за малко. Сладкият и глас въздействаше на оскотелите от тежкия труд миньори. Мрачните лица на нейните слушатели, които с риск за живота си извличаха съкровищата, скрити в земните недра, се проясниха. Тук-там някои от тях повдигаха ръце към очите си и полека мълвяха песента, която отдавна бяха забравили и от която беше останал само слабият спомен от тяхната далечна младост.

Тази песен и тук запазваше силата на въздействието си.

Ирма изпя още една песен и седна. В този момент една червеникава и рошава глава с диво изражение скочи на сцената. Това беше ирландецът, при когото беше намерила убежище Маджия.

— Хей! — изкрещя той и се хвърли към Ирма. — Сега ще ти дам да разбереш. Тук всички момичета пият с нас. Бъди така добра да изпиеш една ракия с мене.

Той хвана грубо за ръката Ирма, която трепереше от уплаха.

— Долу, в публиката — викаше пияната Маджия. — Браво, браво, Пати! Доведи я насам.

Ирма се съпротивляваше с всички сили, за да се отърве от този човек. В салона се чува тежки стъпки — няколко души се спуснаха към сцената и скоро ирландецът беше отделен от Ирма и повален на пода.

Сцената, която произлезе, бе трудна за описване. Пияният нададе ужасен вик и се хвърли срещу противниците си, но отново бе повален. Ударите се сипеха като град върху него. Той се свиваше от болка и сигурно щеше да издъхне, ако един кротък и умоляващ глас не беше казал:

— Моля ви, стойте! Моля ви! Смилете се над този нещастник!

Това беше Ирма. Тя се хвърли между борецките се, за да защити клетника, който лежеше на пода.

Картината беше изключителна. Адският шум, завладял залата, разпаленото множество, което заплашваше да умъртви падналия, а пред тях красивата и бледа Ирма, молеща се за спасението на своя неприятел.

— Добре, мис! Ще подарим живота на този подлец, макар че той отдавна е изгубил правото си да живее със своите безобразия!

Този, който говореше, се обърна към Пати:

— А сега — вълн! Ако те видим още веднъж тук, да знаеш, че ще ти строшим кокалите.

Пати се надигна с върховно усилие и като хвърли поглед към Ирма, която стоеше настрани, напусна помещението.

В това време собственикът влезе и обяви края на програмата. Певиците, хвърлящи злобни и гневни погледи към Ирма, напуснаха сцената и се смесиха с тълпата миньори.

Ирма се възползва от настъпилата олелия при напускането на публиката, за да напусне незабелязано залата. Облече се бързо и излезе през една странична врата. На улицата обаче я облада ужасен страх. Някой я чакаше. Тя удвои крачките си, като от време на време се обръщаше назад, за да види дали непознатият я преследваше. И колкото пъти се обръщаше, го виждаше зад себе си.

Най-после стигна до дома си. Затвори бързо входната врата и изтича в стаята си. Беше съвсем изтощена от случилото се през деня. Тя се хвърли в леглото и веднага заспа.

МАЯ

Бяха изминали много дни от посещението на двамата приятели в „Уайт Касъл“.

Слънцето разпръскваше червеникавите си лъчи върху белите мраморни стени. Лъчите проникваха през прозорците на салона от горния етаж и преливаха в най-различни цветове по килимите, покриващи пода. В един от тези салони, подредени с изискан вкус, се намираха три млади момичета. Това бяха сърдечните приятелки на двамата. Те носеха и сега пленителните си костюми от онази вечер. Мая и Азума се бяха отпуснали небрежно на меките канапета, а Приска седеше на един стол до прозореца и наблюдаваше играта на слънчевите лъчи по килима.

— Дали ще дойде днес? — промълви тя.

Мая весело късаше цветя от един скъп букет, който се намираше до нея, и ги хвърляше на Азума. Индийката изтръгна букета от вазата и го запрати по един папагал, който се люлееше на някакъв обръч. Той хвана ловко букета и започна да скубе с човка и крака цветята едно по едно. Индийката се изсмя безгрижно, протягайки ръце, и каза:

— Ей, голяма скука наистина. Азума, нямаш ли намерение да кажеш нещо днес?

— Какво да ти кажа, мила — отговори красивата ориенталка.

Мая се изсмя гласно.

— Всичко, каквото поискаш — каза тя. — За любовника си, за това, за онова... Не виждаш ли, че умирам от скука.

При произнасянето на думата любовник египтянката трепна и се изправи. Пламенният поглед на полупритворените ѝ очи показваше, че в тази горда осанка трептеше любовно чувство.

— Ти нямаш никакъв любовник! — отговори тя лаконично и облегна глава на ръката си.

— Чули, Приска? — каза индийката през смях.

Полякинята обърна глава към нея, но не отговори.

— Не, не! Днес и двете сте нетърпими — каза Мая сърдита. Тя отмахна атлазената покривка, която я покриваше до половината. Само едно прозрачно облекло обгръщаше обаятелната ѝ снага.

— Хайде, Азума! — помоли се тя. — Вземи арфата. Искam да танцувам.

Азума стана мълчаливо, взе един малък струнен инструмент от онези, които държи в ръцете си всяка улична певица в Кайро или Александрия, и струните започнаха да напяват тъжна мелодия.

— Не, не! Нещо друго — засмя се Мая.

— Чакай, чакай! Много си нетърпелива — каза Азума.

Тоновете се усилваха и мелодията постепенно стана по-игрива. Мая отиде в средата на салона и хвърли пантофите, които носеше. Босите ѝ крака, чиито златни звънчета подрънкваха леко, започнаха да се движат в такта на музиката. Ръцете ѝ хванаха лекия воал, който обвиваше снагата ѝ, и с едно грациозно движение тя го махна, като откри гърдите си. Младата девица на индийското слънце пристъпваше ту напред, ту назад, като покриваше и откриваше главата си с летящите краища на воала. Движенията ѝ бяха леки и пъргави.

Песента постепенно утихваше, докато престана съвсем. Мая се хвърли на канапето и се покри с атлазеното покривало чак до шията. Черните ѝ очи погледнаха изпитателно Приска. Искаше да види какво впечатление беше направила гледката на полякинята.

Приска гледаше с удивление. Тя се приближи до индийката и седна на един стол до нея.

— Много добре, момиче! Танцуваш като нимфа. В детството си, когато дойката ми разказваше приказки, винаги съм желала да видя нощния танц на нимфите. Сега знам какво представлява тяхната игра.

— Мълчи! Не се подигравай — изсмя се Мая, като прикри с ръка устните си.

— Това индийски национален танц ли беше? — попита Приска.

— Не — отговори индийката. — Още когато бях в родината си, този танц се играеше в чест на Кришна, всесилния бог на света. Тогава аз бях баядерка в капището на Канпур.

И като видя изумения поглед на Приска, тя добави:

— Не бях баядерка от онези, които търсят прехрана в градовете на неверниците. Като баядерка от капището на мен гледаха като на светица, докато...

Тя млъкна.

— Разказвай по-нататък, Мая — молеше полякинята. — Разкажи ми за Индия, за пътя, по който си стигнала дотук. В замяна аз ще ти опиша моите перипетии.

— Да, добре — засмя се индийката весело, — но и Азума ще разкаже своите.

Египтянката кимна с глава в знак на съгласие. Тя стоеше неподвижна, както преди, само големите ѝ очи бяха широко отворени и откриваха един бездънен поглед.

— И така, слушайте — започна Мая и притегли нежно главата на Приска към себе си. — В коя провинция на своето отечество най-напред съм видяла светлината и какви са били родителите ми, не зная. Изглежда, че са принадлежали към някаква скитническа секта и са ме продали още много малка на свещениците от капището, понеже у нас се счита за най-голямо щастие да бъдеш пожертвана завинаги в капището. Стари свещеници, служители на бога с много глави, Кришна, бдяха над живота ми, научиха ме на свещените обредни танци и се грижеха с истинско бащинско усърдие за здравето ми. Да, тогава бях щастлива! Още от сутринта напусках мрачните стени на капището, за да отида до близкия поток, следвана от моята опитомена дива коза, която вървеше след мен като кученце. Папагалът също ме преследваше с лудешки скокове и шумно крякаше от дърво на дърво. После по цели часове седях под прохладните дъбрави и от пенливите вълни на потока ме поздравяваха лотосите, като че ли ме приканваха да се гмурна в тяхното кристално царство. И така, аз пораснах голяма, без каквито и да е грижи и тревоги, щастлива от вечно синьото небе и горещото индийско слънце.

Навсякъде ме съпровождаха удивени погледи, когато скачах и танцувах с другарките си около статуята на бога Кришна, обсипана със скъпоценности.

Един ден се принасяха големи жертви на Кришна. Тържеството привлече много гости в капището и трая няколко дни. Когато свърши, началникът на свещениците ме повика при себе си и ме попита: „Раджата от Локмар, който е тук, те е видял и понеже много си му харесала, те иска за жена. Желаш ли да го последваш?“. Аз забелязах, че старецът ме даваше при много тежки условия. Той толкова ме обичаше, че му бях като дъщеря. Когато ми зададе този въпрос, усетих,

че гласът му трепереше. Но аз малко обръцах внимание на неговата болка, като имах предвид великолепието и богатството, което ме очакваше като съпруга на принца. Приех с радост предложението. Тогава свещеникът ме благослови преди тръгване. Качиха ме на един слон, разкошно украсен с пъстри платове, и с шумна церемония ме заведоха в новото ми отечество. Там за пръв път видях бъдещия си съпруг. Той беше старец на годините на дядо ми. Но мен това не ме интересуваше.

Понеже бях още дете, не мислех за друго, освен за светлия живот, който ме очакваше. Започнаха големи приготовления за венчавката ми. Свещениците ме отведоха при съпруга ми, но преди още да бяхме стигнали от капището до двореца, където се венчахме, в носилката пред процесията, в която се намираше съпругът ми, се вдигна шум. Разнесоха се ужасни викове. Стана ясно, че старият раджа е получил апоплексия и внезапно е умрял. Вместо празник последва скръб и погребение.

Но не беше само това. Идваше най-страшното изпитание. Трябваше да последвам моя съпруг в гроба съгласно индийските закони. Да се кача с него на кладата и заедно да изгорим.

Молих се, плаках, исках милост, но напразно. Пазеха ме да не избягам. Най-сетне дойде денят, когато трябваше да прекъсна своя млад и крехък живот. Отново беше устроено тържествено шествие, както по-рано, и пак бях вдигната на такъв украсен слон, но този път всяка негова стъпка ме приближаваше към мястото на погребението.

Големият жертвеник беше вече пред мен, а горе, на върха му, в скъпи одежди и балдахин лежеше мъртвото тяло на моя съпруг. Свещениците вързаха ръцете ми отзад и ме повлякоха към кладата. Вцепених се от ужас. Близко до мъртвеца имаше греда, към която ме привързаха. Пламъците започнаха да се издигат нагоре.

В това време множеството, което се беше събрало за зрелището, изведнъж се разбяга. Конници в черни мундири излязоха от близката гора и започнаха да гонят насъбралите се зрители. Това беше едно отделение от английската войска, която беше научила за варварския обред, организиран от индийските духовници. Началникът на конницата, млад и красив офицер, скочи от коня върху кладата и с един замах разсече въжетата, с които ме бяха вързали. После се смъкнах по

горящите дървета. Поопърлих се, но бях спасена. Офицерът се качи на коня си.

— Ще ви заведа в Калкута — каза ми той приятелски. — Там имам познато семейство, което ще ви приеме с радост. За да не попаднете отново тук в нова опасност, трябва да тръгнете веднага. Иначе фанатиците свещеници пак ще ви изгорят.

Аз благодарих на избавителя си, който се отнесе кавалерски с мене. През нощта имах на разположение една особена шатра със стража пред вратата. След няколко дни път пристигнахме в Калкута, където намерих горещ прием в английското семейство. Моят избавител често ме посещаваше. От неговите погледи разбрах, че ме харесва, но аз не бях в състояние да отговоря на чувствата му. Да, да, смейте се! — каза Мая. — Никога досега мъж не е успявал да ми вдъхне симпатия и любов към себе си. Присмивала съм се на всички, които са ме заговаряли за това.

След кратко мълчание Мая продължи разказа си:

— След известно време младият офицер бе повикан в родината си. Той беше отчаян. Като че ли го виждам и сега: коленичил пред мене, молец се да го последвам и да му стана съпруга. Отблъснах го и му се присмях. Скоро след това той напусна Индия. От парахода, с който бе пътувал, получих писмо от него, едно пламенно писмо, с което отново ме молеше да се омъжа за него. Твърдеше, че не би могъл да живее без мен. Аз останах още една година в Калкута. След това моите приятели също заминаха за Англия и ме оставиха в едно американско семейство, което не се интересуваше много от мен. Един господин, който ме посети няколко пъти, ми направи различни предложения: да ме разходи из далечни страни, да ми намери работа в някоя богаташка къща. Приех предложението, защото и без това няхах родина. Той ми обеща, че след няколко години ще ме върне пак в Индия. На парахода, с който плавахме за Америка, всички се отнасяха с мене като с благородна дама и това ме правеше щастлива. Пътувахме дълго и с влак през високи планини, чиито върхове блестяха от бялата покривка на снеговете като нашите Хималаи. Моят покровител обаче излезе подлец. Тук той ме продаде и стигнах до това унижително положение. Отначало се чувствах много нещастна, виках, крещях, исках дори да си пръсна главата в стените на този затвор, но после се примирих. Знам добре, че за мен вратите към родината са затворени и

няма обратен път. Понякога си мечтая и се отдавам на спомени за родината и за ранните си детски години. Нощем се измъчвам от неосъществими копнежи по невъзвратимото. Виждам как палмите шумят около мен, а лотосите ме поздравяват тайнствено и ми шепнат сладко. Виждам пак капищата, синьото небе, което ми се усмихва, слънцето, което ме милва. То е блестящо, а тукашното е вяло и навъсено. Там то изгрява като грамаден, горящ, червен глобус и е за мен неизличим спомен от моята прекрасна Индия.

Мая свърши своя разказ. На очите ѝ се бяха появили сълзи.

СЪДБА НА ДВЕ ЖЕНИ

В салона настъпи дълбоко мълчание. Само папагалът крещеше, унищожавайки безмилостно останките от букета. Тихо, съвсем тихо се чуваше плисъкът на водата от водоскока, който се издигаше наред салона над няколко екзотични растения.

Виждаше се, че мислите на Азума летяха нейде далеко. С полупритворените си, загадъчни очи тя приличаше на сфинкс от далечния Египет, нейната родина. Само движението на полуголите ѝ гърди показваше, че в това тяло имаше живот.

Приска гледаше унесено Мая.

— Горкото момиче, колко много е страдало! Само веселият характер му е помогнал да превъзмогне страданията. Уви, ако аз можех да разкажа нещо за себе си, също бих казала, че не познавам, както и ти, своите родители. Родих се в замък от времето на рицарите феодали. Заобиколен отвсякъде с гъсти гори, където зиме вият вълци, замъкът отдалече прилича на крепост. Близо до него, край гората, е разположено селото. Често си спомням моя баща. Той беше истински поляк. Майка ми — висока жена с горд и меланхоличен израз на лицето. Тя винаги носеше траур за брат си, когото много обичаше. Той беше загинал за свободата на Полша по време на последното полско въстание срещу руското робство.

Аз рядко се срещах с други момичета от моя ранг, тъй като съседните на нас благороднически имения бяха на значително разстояние. Обичах да яздя и нямаше кон, който да не беше обзяден от мене. Често след някой лудешки галоп се връщах у дома вечер със скъсани дрехи и изподрани ръце от тръни и шубраци, през които се бях провирала. Майка ми се караше, но баща ми се гордееше с тези мои прояви, понеже твърде много обичаше палавата си дъщеря. Той често ме вземаше със себе си в гората и така се научих да боравя до съвършенство с оръжието. Колко пъти съм стояла по цели часове, свита до баща си в снега, с туптящо сърце, очаквайки някоя мечка да излезе от скривалището си ръмжаща и бушуваща из храсталака! Колко

пъти съм седяла в колата, докато баща ми препускаше силно и здраво държеше юздите на конете, а аз изпразвах сачмите от пушката си в блесналите очи на вълците, които ни преследваха.

По онова време бях навършила осемнадесет години. Изведнъж с нашия замък стана неочаквана промяна, която много ме обезпокои. Започнаха да ни посещават често благородници от съседните имения. През нощта до късно се съвещаваха. Всичко се пазеше в голяма тайна. Мама постоянно беше с насълзени очи, което означаваше, че предусеща приближаващата буря. Баща ми отклоняваше моите въпроси. Нямаше време да се занимава с мен.

Някои от благородниците оставаха в замъка по за няколко дни и в такъв случай нощуваха в едното му крило. Един от тях идваше по-често. Той беше красив момък с големи черни блестящи очи и демонстрираше особено внимание към мен. Често ме придружаваше в моите излети, говореше нежно и омайващо. Много пъти улавях погледа му да прониква дълбоко в мен. От своя страна аз малко държах на неговите изискани обноски, защото бях недодялана по природа, още повече че животът ми съвсем не приличаше на градския. Този младеж бе винаги с мен, когато ходех на лов — нещо твърде често в нашия дом, откакто той влезе в него. Момъкът беше чудесен ловец и изкусен стрелец. Никога не грешеше и винаги целеше точно, така че ние винаги се връщахме с богата ловна плячка. Обичах го като брат и бях неизмеримо горда, когато един ден свалих голям и силен глиган, излязъл ненадейно от едно блато, като застрашаваше със зъбите си моя приятел. Младият благородник не каза нито дума на благодарност, само хвана ръката ми, поднесе я до устните си и я целуна пламенно.

През една бурна нощ бяхме събудени внезапно. Около замък се вдигаше шум. Той беше обграден отвсякъде с руски войници. Предател беше издал заговора против угнетителите. Командирът на руската войска част се яви и поиска предаването на замък. Баща ми гордо го отпрати. Тогава войниците започнаха да обстрелват с оръдия замък. Запазих лоши спомени за тази нощ. Артилерийският огън святкаше зловещо в нощния мрак. Видях как донесоха баща ми, ранен тежко и вързан, как майка ми се хвърли върху него, плачейки.

Борбата се разпалваше все повече. Някакъв човек падна ударен до мен и чух един глас да казва:

— Приска!

Наведох се над падналия и видях лицето му. Покриваше го сянката на смъртта. Като събра последни сили, той хвана в ръцете си лицето ми.

— Мила моя — прошепна, — бъди здрава. Аз си отивам... Ще се видим горе.

Това бяха последните му думи.

Какво се случи с мен през следващите седмици, не мога да кажа точно. Родителите ми бяха откарани в затвора във Варшава. На мен властта не обърна никакво внимание. Събрах останките от мебелите, продадох скъпоценностите и златните накити. Отидох във Варшава, без да познавам никого, и се опитах да подкупя тъмничаря, но напразно.

Заговорниците бяха пазени строго.

След това дойде ужасният ден на присъдата. Чух как я прочетоха. Всички полски заговорници, борци за свободата на отечеството си, бяха осъдени до живот на заточение и каторга от руските кръволоци в ужасните, страшни за целия свят и за всички времена сибирски мини.

Не издържах и изгубих съзнание...

Последвах родителите си, конвоирани от озверели войници по замръзналите северни полета. Цели седмици вървах след конвоя в проста селска кола, докато най-после стигнах крайната точка на пътуването.

Приска спря. Тежките спомени потиснаха гласа ѝ.

— Майка ми — продължи тя — умря по пътя и я погребяха в малките църковни гробища на някакво бедно селце. Баща си не видях повече. Изпратиха го в една мина. Онзи, който влизаше като осъден в нея, никога повече не виждаше слънчевата светлина. Там, долу, има друг свят — царството на безкрайната мъка. Осъдените прекарват под земята останалите дни от живота си и единствено смъртта се смилява над тях и им дава покой, като склопява жадните им за светлинка очи.

Не мина много време и аз бях открита и подложена на разпит. Една вечер ме хвърлиха в една килия, после ме извадиха от там и ме изпратиха още по на изток, в Камчатка. След дълги перипетии можах да се освободя и понеже Камчатка бе по-близо до Америка — се озовах в Сан Франциско. Когато стигнах там, парите ми бяха свършили. Трябваше да си търся работа. Колко съм гладувала и

примирала от студ. Колко лишения и страдания, за да спечеля късче хляб. Дъщерята на един полски благородник не е подготвена за труд, защото никога не би помислила, че ще премине през такива изпитания. Но животът учи! Един ден срещнах мъж, който ми хареса, и жадна за човешки разговор, любов и нежност, аз се увлякох по него. Човек сляпо търси любовта, а често намира зад нея лъжи и измама. Искан да живея, без да страдам, да вкуся от безгрижния живот... и така стигнах дотук.

Това е краят! От всичко, което преживях, ми остана само едно: недоверие към живота и омраза към хората! Какво сме ние пред жестокостта на битието си! Търсим удоволствия и минутни наслаждения, а ставаме жертва на тъмни сили и заблуждения.

Приска нежно целуна Мая по челото. Погледите и на двете се отправиха към Азума, която беше изслушала мълчаливо разказа на своята приятелка.

— Ей, Азума, разкажи ни сега ти за твоя живот.

Египтянката кимна леко с глава и каза:

— Слушах ви, докато говорехте. Вие сте били добри момичета, заслужавали сте много по-добра участ за своите чисти души, но жребият на вашата орисница е бил жесток. Най-лошото е било, че сте били изтръгнати от родината. Моят разказ обаче ще бъде не само за страдания, но и за дива страст. Убедена съм обаче, че няма да ви достави удоволствие.

— Все пак ни разкажи, моля ти се — настоя индийката.

— Щом искате! — каза студено Азума. — От детството са ми останали само смътни спомени. Номадското племе, към което вероятно са принадлежали моите родители, е живяло може би в Арабия и покъсно в Египет, където колосите от черен камък, останали от минали векове, се оглеждаха във водите на Нил. Спомням си и сега онази нощ, когато безброй факли осветиха нашето селище. Банда разбойници нападна жилищата ни и изби мъжете, а жените и децата отведе в робство. Аз попаднах в харема на един паша. Там ме оставиха под надзора на стара и глупава негърка. Израснах сред това просташко общество. После бях слугиня на жените на пашата. Често слушах разговорите им и се чудех на тайнствените им шепоти, чужди и далечни за мен. Така изминаха много години на един пуст живот без радости и удоволствия.

Имах горещо желание да бъда свободна, да видя отново безбрежния небосвод на пустинята, където приятният волен живот е съвсем непонятен за чужденците и разбираем само за онзи, който се е родил там.

Напразни оставаха молитвите ми. Златните вериги на харема бяха също толкова безмилостни, както и грубите затворнически окови.

Най-после дойде времето, когато погледите на жените започнаха да се застояват върху мен. Аз не разбирах какво означаваха те, както не можех да проумея и техния смях. Тяхното внезапно внимание към моята особа беше загадка за мен. Пашата се беше впечатлил от красотата ми и беше решил да ме приравни със своите жени. Той току-що се беше върнал с богата плячка след грабеж в една западна област. Дворецът му ехтеше от радостни възгласи. В голямата танцувална зала жените боязливо сновяха около господаря си. Дивият властелин малко им обръщаше внимание. Неговият ястребов поглед се плъзгаше небрежно по тях и търсеше нова жертва. Изведнъж в очите му блесна мрачен пламък. Беше ме видял. Тържеството свърши и танцьорките изпадаха уморени по диваните. Аз исках да последвам моята настойница.

Но един роб се приближи и каза:

— Господарят желае да те види.

Настойницата ми се обърна зарадвана и се приготви да го последва, но той ѝ препречи пътя:

— Не говоря на теб, а на онази там, Азума.

Тя се отдалечи сърдито, а аз тръгнах след роба, без ни най-малко да се съмнявам в това, което ме очакваше. Слугата ме преведе през едни безкрайни коридори и най-после отвори някаква врата, украсена с барелефи, и ме пусна да вляза.

Озовах се пред пашата.

— Приближи се, дете мое — каза той ласкаво и посочи едно канапе до него. Аз обаче останах на мястото си.

— Защо не дойдеш при мен? — каза той ядосано.

— Какво искаш от мен, господарю? — попитах аз. Усещах, че ме грозеше опасност, но не знам защо не ме беше страх.

Пашата остана смаян от упорството ми. Той, който беше свикнал на робско подчинение от страна на своите жени, длъжни да бъдат

щастливи дори и от високомерното му благоволение, се смая от моето непокорство. Това бе нещо ново, неочаквано и изненадващо за него.

— Не считаш ли за свое най-голямо щастие моето желание да те приема сред моите жени, робиньо? — извика той.

Отговорих му с гордо вдигната глава:

— Не, не считам!

Той ме изгледа диво.

— Внимавай, докато е време! — гласът му се извиси и загърмя. — Ще те отрупам с разкош и богатство. Ще те обкича със скъпоценности, злато и рубини. Ти ще заповядваш на другите ми жени. За последен път те питам: съгласна ли си?

— И аз за последен път казвам: не!

Обърнах се и тръгнах към вратата. Зад мен изгърмя пресипнал зверски глас. Пашата се спусна след мене, хвана ме за ръката и със сила ме повали на пода.

— Не забравяй, че си робиня — крещеше той. — Ще те принудя да ми се подчиняваш.

Успях за момент да се откопча от него. Той отново се хвърли върху мен. За да се спася, хванах мекия килим от стената, към която ме беше притиснал, и го дръпнах силно. Чух как трофеите по него паднаха с трясък на пода. Пред очите ми проблесна някаква кама, взех я мигновено и като се извъртях, я забих силно в гърдите на насилника. Той падна на пода, без да извика. От раната му бликна кръв и обагри килима.

Стоях като вцепенена, когато чух шум. Слугите бяха подслушвали. Спуснах се по коридора и започнах да бягам. Те ме преследваха. По чудо стигнах вратата и изскочих на двора, след това на улицата. Тичах с всичка сила, защото ме гонеха, но постепенно се приближаваха все повече и повече към мен. Накрая се озовах на брега на Нил. В един миг разбрах, че в реката беше единственото ми спасение. Искях да се хвърля във водата.

В следващия момент усетих, че някой ме хвана за ръката. Когато се обърнах, видях, че това не беше някой от преследвачите ми, а един европейец.

— Какво мислите да правите? Преследвана ли сте?

Без да му отговоря, посочих с ръка към страната, от която се чуваше приближаването на слугите. Непознатият ме повлече към една

лодка, която стоеше на брега, и ме скри в кабината. След това скочи пак на брега и застана спокойно и невъзмутимо, докато дойдат слугите. Попитаха го не ме ли е виждал. Той ги изгледа учудено и небрежно им отговори, че съм избягала в обратната посока. Щом слугите отминаха, той се върна при мен и аз му разказах набързо всичко, което ми се беше случило. Непознатият одобри постъпката ми и още в същата нощ отплава с лодката си на север.

Той беше американец, дошъл в топлия Египет, за да лекува гръдната си болест. С най-голяма предпазливост, за да не ме издаде, ме отведе в Кайро и ме повери на едно английско семейство. Моят спасител ме посещаваше всеки ден и думите и погледите му издаваха любовта му към мен. Аз не изпитвах никакви чувства към него, но му бях признателна и бях готова да го последвам в родината му и да се омъжа за него.

През време на дългото пътуване по море за Америка обаче болестта му се изостри и когато наближавахме Ню Йорк, силен кръвоизлив сложи край на живота му. Така останах съвсем сама в чуждата страна, без никакви средства за препитание. Трябваше да работя, започнах да прислужвам по кафенетата. Мизерията ме душеше и аз отпадах все повече и повече.

Девојката от пустинята, която някога сама беше защитила честта си с кама в ръката, сега беше победена.

Азума произнесе последните думи с горчивина и негодувание, обърнала лице към стената.

Внезапно вратата се отвори. Приска се спусна към нея, като викаше:

— Ричард, най-после дойде!

НА ГРОБА

Беше облачна сутрин. Един невисок зид опасваше гробищата на града, в които Ирма водеше непоносим мизерен живот. Нощната роса още блестеше с хилядите си капки по мократа трева и лека мъгла покриваше върховете на върбите. Над гробищата властваше смъртен покой. Само някакъв човек работеше усърдно с лопатата — гробарят.

Близо до трапа, който копаеше, имаше могила с побит на нея малък дървен кръст. По нея нямаше трева и това бе доказателство, че гробът беше съвсем пресен.

Гробарят спря за минута работа, постави лопатата настрани и избърса потта от челото си. Вратата на гробищата се отвори и той погледна нататък. „Кой ли ще е пък този толкова рано?“ — помисли си той.

През вратата влезе млада и хубава жена, която носеше пъстър венец. „Изглежда чужденка“ — отбеляза гробарят. Посетителката се огледа наоколо, сякаш търсеше нещо.

— Можете ли да ми покажете гроба на Мод Алън? — попита тя със задавен от сълзи глас. Старецът ѝ показа могилата.

— Навярно питате за жената, която изгоря преди няколко дни в пожара на болницата, нали? Там е нейният гроб.

Ирма — защото това беше тя — трепна болезнено.

— Да, това беше голямо погребение. Величествена процесия! — каза старецът. — Целият град, научил за печалния край на момичето, се бе стекъл на погребението. Колкото до онзи мерзавец, който се хвърли в пламъците, за да се избави от правосъдието — хвърлихме го в ей онзи трап.

И като посочи рова в ъгъла на гробището, той пак се обърна към Ирма. Тя потрепери. Положи венеца на гроба, после коленичи пред кръста и прошепна няма, нечута молитва.

— Може би покойницата е ваша роднина? — забеляза човекът. — Бъдете спокойна. Аз няма да ви притеснявам. Свърших с копането. Сега ще вървя, трябва да поля много гробове.

Той сне шапката си и тръгна. Без да произнесе нито дума, Ирма остана на колене пред купчината пръст, която покриваше завинаги тленните останки на горката Мод. Ирма бе научила твърде късно за печалния край на своята приятелка. С малкото пари, които имаше, купи един венец. Това беше всичко, което можеше да поднесе на мъченицата.

Ирма облегна глава на грубия кръст, на който бяха изписа ни само две думи:

„Мод Алън“.

— Мод, моя обична Мод — заплака Ирма с глас. — Защо направи това? Едва сега разбирам загадъчните думи, които ми каза в онази ужасна нощ. Пожертвала си се за мен. О, мила Мод, твоята обич към мен е била толкова голяма, че е победила и самата смърт.

Ирма избухна в ридания.

— Ти намери смъртта си в пламъците — продължи да нарежда тя. — Огънят те погълна, за да прибере една благородна душа. Нямам нито сили, нито средства да ти благодаря за жертвата ти към мен. Уви, ти беше храбра девойка и не се страхуваше от смъртта, която те очакваше със зейнала паст и изгарящи очи. Какво са моите страдания пред твоята саможертва! Мод, ако виждаш отгоре, погледни ме. Моята свобода е платена с цената на твоята смърт. И на този, и на онзи свят няма да мога да ти се отплатя.

Тя закри лицето си с ръце.

След това мислите ѝ я отнесоха към Норт. Колко много беше обичала този мъж, но беше ли щастлива от това! Какво ѝ донесоха нейната вяроност и преданост — само страдание! Съдбата беше ѝ отредила да рони горчиви сълзи, защото бе отдала сърцето си на човек, който изобщо нямаше нужда от нея. Нейна съдба беше това тя да бъде неразбрана и изоставена. А щяха да бъдат хубава двойка двамата, защото бяха красиви мъж и жена. Но колко се различаваха душевно!

Само детето беше ѝ останало! То беше единственото ѝ щастие и надежда. Бе споделило с нея нещастията и лишенията и само с един поглед на детските си очички ѝ бе връщало вярата и силите за борба с жестокия живот. Но къде беше то сега, живо ли е още?

Ирма беше отчаяна, тя хранеше слаба надежда да види някога отново своята дъщеря. В съзнанието ѝ изпъкваше грозната картина и ужасните сцени от последните две седмици, когато Лидия беше изчезнала в гората, гонена от глутница освирепели вълци.

— Уви, детето ми е загубено! — въздъхна Ирма и сви конвулсивно ръце. — Не е възможно едно толкова слабо същество да се защити от дивите зверове. Навярно те са го разкъсали!

След Лидия Ирма си спомни за Шелер. Той също беше изчезнал, когато тръгна да търси Лидия. Ирма напразно беше разпитвала за него. Вероятно той я считаше за загинала, или пък беше заминал кой знае къде, изгубил надежда да я открие.

Немилостивата съдба беше изхвърлила от нейния път най-добрите ѝ приятели и най-близките ѝ хора — майка, баща и дъщеря.

Спомни си онази фатална нощ срещу Коледа, когато с треперещо от студ дете беше почукала на вратата на родителите си. Видя се коленичила пред баща си, който ѝ съобщаваше с гневен глас за смъртта на нейната майка, съсипана от скръб заради неразумната постъпка на дъщеря си. Напразно се молеше тя на строгия си баща, който в онази зимна нощ ѝ беше показал безмилостно вратата.

Как се беше мъчила тя с малкото момиченце в премръзналите си ръце през виелицата и бе мечтала за едно легло от слама. И после този безконечен низ от лишения и беди, свързани с преплуването на океана, за да търси неверния съпруг, който така подло я беше изоставил. Ирма си спомни деня, в който го беше видяла за пръв път щастлив и богат, след като беше излъгал много други. Тя се бе увлякла в него и заплати за прибързаното си любовно чувство, което заплащаше и до днес със скитане по света. В паметта ѝ преминаха всички съдбоносни преживелици, които беше изтърпяла, докато следваше плана си да откъсне своя съпруг от втората му жена, хубавата и богатата американка. Едва когато опозна отблизо характера му, можа зад маската на неговото красиво, но бездушно лице да види, че той нямаше сърце, а беше воден от една безмерна жажда за богатство. Бе грабнал акта за брака им да се спаси от изобличение и после беше я пратил в лудница. Дори не се поколеба да направи опит да я отрови. И този човек тя беше обичала! Как беше възможно да не разбере още от първите дни на тяхното съжителство, че той е алчен егоист и лицемер, жесток към бедните.

Вместо да го отблъсне още в самото начало, тя сляпо и по детински вярваше в неговите омайващи, но подли уверения.

Той беше хитър и пресметлив. Тогава имаше нужда от парите ѝ и беше изплел хитра мрежа, за да я впримчи в нея и да я използва, след като беше напуснал и втората си жена. Горката Мери, тя също го беше обичала страстно.

Къде ли беше той сега? Дали Роджър беше още по следите му, или подлецът бе съумял на време да се измъкне от преследванията на полицията?

Пред очите ѝ се очерта мъжествената фигура на полковник Роджър. Колко много бе я молил да му даде ръката си! Колко труд беше положил, за да предаде Норт на правосъдието. Беше ѝ дал подслон и сигурно убежище, защото я обичаше искрено, а тя го беше отблъснала и напуснала жилището му. Колко неразумна е била!

Големите изпитания бяха отворили очите ѝ. Тя отново видя болницата на доктор Стивънс и нейните унизяващи тайни, младия и сериозен доктор Кастър, както и циничните лица на директора и надзирателката на лудницата. Ирма беше чела във вестниците, че тази жена е щяла да бъде разкъсана от разярената общественост и единствено усилията на полицията я спасили от това.

Всичко това беше минало. Сега Ирма всяка вечер трябваше да ходи в онова заведение, да се излага на похотливи погледи и да чува зад гърба си безсрамните подхвърляния на покварените и алкохолизирани момичета от шантана. И всичко това тя търпеше, за да спечели една нищожна сума, която едва покриваше ежедневните ѝ нужди. Само надеждата да узнае нещо за своето дете поддържаше жизнените ѝ сили.

Единствено собственикът на заведението понякога се намесваше, за да я защити от нападките на нейните пропаднали колежки, и я вземаше под свое покровителство. При все че беше любимката на публиката, клиентите на шантана бяха толкова груби с изразите си, че Ирма не знаеше как да избегне шегите им, въпреки че те бяха доброжелателни.

Тя със страх си спомняше за тайнствената фигура, която я преследваше всяка нощ, макар че никога не беше я заговаряла. Непознатият винаги я следваше от разстояние и никога не се

доближаваше съвсем. Когато стигаше до дома си, той изчезваше в мрака.

Ирма нямаше близък човек, с когото да сподели болките си. Хазайката ѝ досаждаше с неприлични намеци. Тази жена не можеше да разбере защо нейната квартирантка отблъскваше всички, които искаха да ѝ се представят. Само категоричното изявление на Ирма, че ще напусне веднага дома ѝ, ако бъде принудена да прави нещо лошо, възпираха тази жена да не пусне някой при нея.

Уви, беше загубила дори и добрата Мод, която толкова я разбираше. Да беше жива сега! Очите ѝ се насълзиха. Пред нея беше гробът на мъченицата. Мод най-последно беше намерила успокоение в него. На Ирма ѝ се искаше да разрови земята и да легне до мъртвото тяло на приятелката си, за да заспи заедно с нея вечния сън. С какво удоволствие би затворила красивите си очи, за да потъне там, където няма нито страдания, нито болка.

Но това беше невъзможно. Трябваше да живее, да страда и да се измъчва.

Старият гробар се приближи.

— Не стойте дълго на тревата. Мокра е, ще настинете — предупреди я той доброжелателно.

Ирма стана.

— Видяхте ли покойната, дядо? — попита тя.

— Да. Дадох ѝ последна благословия там, в малкия параклис. Видях лицето ѝ, понеже ковчегът беше отворен. То беше бяло като сняг. Тя беше мила и нежна като дете. Просълзих се, като я видях. На устните ѝ беше застинала усмивка, като че ли искаше да проговори.

Ирма напусна гробището, без да сдържа сълзите си. Старецът я изпрати с поглед.

„Навярно е сестра на покойната“ — помисли си той и поклати глава.

Ирма реши, че последната усмивка на Мод, за която спомена гробарят, е била за нея, и тъгата по приятелката ѝ се усили. Образът и не я напусна и когато излезе от гробищата и тръгна през града.

ТАЙНСТВЕНА СИЛА

Фасадата на „Уайт Касъл“ отново блестеше от светлината на електрическите лампи. Цялото заведение беше препълнено с посетители.

В залата за игра беше тихо. Топлата лятна нощ проникваше във всички помещения и коридори.

Барон Фон Фалкенбург се разхождаше с мисис Мануелита Блекбърн. Те разговаряха за нещо маловажно, но неговите очи играеха и се взираха в дърветата на парка. Личеше, че той очакваше някого.

— Ходили ли сте някога в Мексико, господин барон? — запита внезапно мисис Блекбърн.

— Не — отговори той, — не съм ходил толкова на юг.

— Трябва непременно да го посетите. Според мен Мексико е най-красивият град на света.

— Вярвам ви, уважаема госпожо. Като ви гледам, все повече се убеждавам в това, което твърдите.

— Ах, вие — каза мисис Блекбърн и го удари леко по рамото с ветрилото. — Не ме гледайте така. Винаги съм казвала, че имате опасен поглед — прибави тя през смях.

— Не е вярно!

— Истина е! В очите ви има някаква демонична сила, която ме завладява, и трябва да свеждам очи, защото не съм в състояние да ви гледам дълго.

— Това е много интересно, мисис!

— Да, наистина, много интересно!

В това време се приближи мистър Блекбърн, придружен от друг господин. Баронът се възползва от това, за да се отдалечи. Беше видял човека, когото търсеше. Направи няколко крачки и се мушна незабелязано в гъсталака, където беше той.

— Е, Хосе, какви известия ми носиш? — прошепна баронът.

Метисът повдигна рамене.

— Казвай по-скоро. Нямам много време да стоя тук. Какво разбра? — попита мнимият барон, който бе не друг, а самият Норт.

— Според последните известия, които събрах, параходът е бил хвърлен във въздуха.

— Спасил ли се е някой?

— Никой от тези, които са били вътре — отговори Хосе.

— Е, значи всичко е минало добре.

— Не толкова добре, синьор! Разбрах и това, че малко преди да избухне параходът, повечето от пътниците са го напуснали.

— Но това е невъзможно... Там няма никакво пристанище, където може да се спре. Чак на М. има пристан.

— Така е, но тези лица напуснали парахода с лодка. Положих всякакви усилия, за да узная кои са били тези хора, но не успях да науча нищо. Като че ли са потънали в земята.

— Добре, добре! Иди сега у дома и довечера ме чакай там. Пак ще поговорим за това.

Метисът изчезна, а Норт излезе незабелязано на алеята на парка.

— Хубава работа! — скръцна той със зъби. — Има си хас именно Роджър да е бил между спасилите се. Пак ще тръгне по следите ми. Цяло нещастие! Беше ми добре досега. Но не всичко е загубено. Хосе трябва да внимава и в случай на нужда да отстрани враговете ми. Ще изпратя Боб в Ню Йорк, за да научи как стои въпросът с моето преследване. Сега не ми се ходи в никакъв М. Искам да съм до Мануелита. Трябва да я притежавам дори с риск за живота си. Но как да се стигне дотам! Тя прекалено обича съпруга си. Старият Блекбърн е неприятна личност, с която винаги ще си имам разправии. Впрочем ето една идея! Ще отидем с Мануелита, тя самата ми напомни, че погледът ми има непреодолимо въздействие върху жените. Ще опитам и тук силата му.

— Къде се изгубихте, господин барон? — извика Мануелита. — Моите кавалери ме изоставиха отново. В тази великолепна нощ не мислят за нищо друго, освен за пари и други прозаични неща.

Баронът направи няколко крачки към нея. Бяха само двамата.

— Извинете, че ви напуснах, мисис, но нещо ми влезе в окото — каза той шеговито. — Трябваше да изостана малко.

— О, по-добре ли сте сега?

— Не — каза той, като сложи кърпа на очите си, — още ме боли.

— Елате под фенера до онази пейка — предложи мисис Блекбърн.

— Вероятно искате да ми станете лекар.

— Може би е някаква мушичка. Лесно ще я извадя — каза младата жена.

— Ще ви бъда много признателен.

Те отидоха до пейката и баронът седна така, че светлината от фенера падаше точно върху очите му.

— Така удобно ли е? — попита той.

— Да, чакайте да видя. Отворете добре окото си.

Наоколо бе тихо. Мануелита се наведе над барона и внезапно дълбокият поглед на неговите очи я прониза като нож. Тя премигна и се огледа наоколо, после клепачите ѝ натежаха и мисис Блекбърн изпадна в някакво особено замайване. Беше хипнотизирана.

Тайнствената сила на внушението не е нещо неземно, защото е и тайна на човешкото сърце. Хората, които разполагат с тази сила, са в състояние да внушат чрез погледа си каквото пожелаят у обекта на своята хипноза.

Баронът постигна целта си. Той се огледа. Наоколо нямаше жива душа. Наведе се и целуна отпусналата се жена. „Колко е красива — помисли си. — Тя трябва да бъде моя, както толкова други преди.“ Той се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Мануелита, чуваш ли ме?

— Да — отговори тя шепнешком.

Баронът тържествуваше. Красивата жена беше хипнотизирана чрез могъщата сила на неговия поглед и той можеше да я превърне в сяпало оръдие на своите желания.

— Слушай ме — каза той. — Желая ти доброто. Обичам те и ще те направя щастлива чрез моята любов към теб. Ти ще се промениш, ще охладнееш към съпруга си и ще обичаш само мен, барон Фон Фалкенбург.

Чуха се стъпки. Като разтри с ръце лицето на мисис Блекбърн, баронът я изправи на крака, целуна я страстно по устните и бързо се отдалечи. Мануелита усещаше сладостни тръпки, изпаднала в унес, и помнеше само едно — че беше говорила с барона и той ѝ се беше признал в любов.

Някой идваше към нея. Това беше мистър Блекбърн, придружен от други господа.

— Сама ли си тук? — попита съпругът ѝ учуден. — Къде е баронът?

— Сама съм. Не знам къде е баронът. Може би е при приятелите си.

Блекбърн подаде ръка на жена си, но тя я отблъсна предпазливо.

— Какво става с тебе днес, дете мое?

— Толкова е горещо, че се задушавам.

Мануелита беше неузнаваема дори за себе си. Тя започна да разглежда съпруга си и намери в него маса неща, на които по-рано не беше обръщала внимание: побеляла коса, старчески вид въпреки елегантното му облекло, бръчки в ъгълчетата на очите и устата му. Започна да се убеждава в неговата грозота. Как бе могла да обвърже живота си с този човек тя, младата и жизнена красавица! Във въображението ѝ се изправяше младият, красив и горд барон Фон Фалкенбург. Всичките ѝ мисли бяха насочени към него. Очите ѝ напразно търсеха хубавото му лице между мъжете, които се бяха събрали на осветената тераса пред зданието. Той не се виждаше никъде.

Мануелита искаше да остане сама и се сбогува с гостите.

— Искаш да ме оставиш ли? Да не си болна? — попита мистър Блекбърн и загрижено хвана ръката ѝ.

— Не — каза тя, — нищо ми няма, добре съм.

Тя отдръпна ръката си, спусна се бързо към стълбата и се качи горе. Блекбърн гледаше учудено след нея.

— Какво ли ѝ е? — питаше се той. — Днес е много странна, направо неузнаваема.

Той не предполагаше, че чужда, нечиста ръка преди броени минути беше разрушила неговото щастие и един подлец бе скроил зловещ план да го погуби и да отнеме любимото му същество.

ИГРА НА КАРТИ

— В последно време нямате късмет, господин барон!

— Да, щастието е променливо нещо, то е капризна богиня. Кой знае с какво съм я обидил, мистър Люис!

— Причината е, че залагате винаги на валетата. Заложете поне веднъж на дама купа и ще видите, че ще спечелите — каза Джеймс, смеейки се.

— Добре, ще приема съвета ви!

— Защо играете с толкова големи суми?

— В това е магията на играта! Само когато на масата са сложени стотици хиляди, усещам удовлетворение. Само тогава изпитвам вълнение, а след това и радост, когато печеля.

Джеймс поклати глава.

— Почакайте, мистър Дейвис! Тази вечер искам да ви покажа как се играе в големите германски клубове. Днешните суми ще бъдат страхотни.

Джеймс последва барона в залата за игра с известно безпокойство. Посетителите там също се развълнуваха. Всички заобиколиха мистър Блекбърн, който беше седнал срещу барона и раздаваше картите.

Баронът бе последвал съветите на младия американец и залагаше постоянно на дама купа, но непрекъснато губеше. Изведнъж зрителите се оттеглиха настрана. Дойде Мануелита Блекбърн и седна до съпруга си. Лицето ѝ беше бледо, но от очите ѝ изскачаха искри. Тя тайно погледна барона, който седеше срещу нея и също така незабелязано отговори на погледа ѝ. В очите на Мануелита се отразяваше безпокойството на любовта. Баронът обръщаше малко внимание на колосалните си загуби. Той тържествуваше, защото бе успял да спечели и подчини красивата жена. Скоро обаче установи, че погледът ѝ издаваше тревога, насочена към самия него, който залагаше постоянно на дама купа, а тя му отказваше своето благоволение.

— Но заложете на друга карта, господин барон — каза някой от присъстващите.

— Не — отговори спокойно баронът. — Днес особено държа на дама купа.

Мануелита стана от стола си, отиде да наметне испанската си пелерина и пак се върна. Лицето на барона беше развълнувано. Постоянните загуби видимо го ядосваха.

— Петстотин хиляди долара! — извика той.

— Банката отговаря — каза Блекбърн спокойно.

— Един милион! — извика пак баронът.

Блекбърн отсече една карта. Баронът загуби.

— Пет милиона долара!

Сред зрителите премина шепот. Блекбърн се облегна назад.

— Не мога да приема такава голяма сума. Под въпрос става самото съществуване на банката.

Баронът скочи на крака.

— Оттеглям залога си — каза той, — но залагам отново осем милиона долара — цялото ми състояние.

— Залагам банката!

Зрителите се разшумяха. Вълнението се усили. Някои бършеха потните си чела.

Блекбърн устоя на напрежението. След малко той каза:

— Като приемам такъв залог, длъжен съм да отбележа, че въпросът вече не е в разоряването на банката при евентуална загуба, защото аз съм по-богат, отколкото си мислите.

Баронът прехапа устни.

— Давам време да си помислите, понеже залагате цялото си състояние. Все още можете да оттеглите залога си!

— Не! — извика баронът.

— Тогава съжалявам — каза Блекбърн. — Правя ви друго предложение. Банката залага четири милиона срещу толкова от ваша страна. Ако спечеля, ще сложа тези осем милиона като реванш за онези четири милиона долара, които ви остават. Ако спечелите, ще претендирам за дял от вашата печалба.

— Добре, приемам — отвърна баронът.

В залата се възцари дълбоко мълчание. Зрителите затаиха дъх. Най-после картата падна. Баронът изгуби. В този момент се чу гласът

на Мануелита:

— Аз ще тегля за последен път картите. Вярвам, че ще ми позволиш, нали? — обърна се тя към съпруга си.

Той наведе сърдито глава в знак на съгласие, понеже беше забелязал един от погледите, които Мануелита хвърляше на барона. Красавицата вдигна нежните си ръце изпод наметалото и бавно обърна картата.

Беше дама купа.

Баронът печелеше четири милиона долара.

— Вие ми донесохте щастие, мисис — каза той невъзмутимо.

Блекбърн прекрати играта и напусна игралната зала заедно със съпругата си. Премина с нея през салона и двамата влязоха в частния си апартамент, без да разменят нито дума. Блекбърн отвори една врата.

— Влез — каза той на жена си.

Затвори вратата след себе си и като направи нервно няколко крачки, се обърна към Мануелита:

— Загубата от четири милиона не е нещо страшно за мен. Скоро пак ще ги спечеля, но днес забелязах нещо, за което искам обяснение.

Той застана пред нея.

— Видях как тази вечер гледаше барона по начин, който не подобава на една омъжена жена. Какво означава това?

— Не те разбирам — каза Мануелита, без да се засегне особено. — Да не би да ревнуваш?

— Досега не съм имал повод за това — каза Блекбърн строго. — Но в този случай искам да знам всичко. Аз ще ти задавам въпроси, а ти ще ми отговаряш точно. Тази вечер те намерих сама на пейката. Малко преди това с тебе беше баронът и изведнъж изчезна. Това само по себе си е загадъчно. Твоят поглед също издаваше нещо, току-що преживяно дълбоко.

Тя мълчеше.

— Ще ми отговориш ли? — изкрещя Блекбърн и хвана ръката на Мануелита, като я дръпна от стола.

Тя изтръгна сърдито ръката си от неговата. В този миг нещо изпадна от пелерината ѝ. Мисис Блекбърн се опита с бързо движение да хване падащия предмет, но съпругът ѝ я изпревари и го вдигна. Беше една дама купа.

— Какво означава това?

Мануелита мълчеше.

— Сега разбирам — извика той яростно. — Ти си ми изменила. Съюзила си се с противника ми срещу мен в една нечестна игра.

Мануелита не бе настроена да слуша упреци и докато мистър Блекбърн се усети, скочи от мястото си и избяга. Той се затича след нея, но тя влезе в стаята си и бързо заключи вратата.

— Ще отвориш ли, безсрамнице — викаше той. — Ще разбия вратата и ще те удуша!

Блекбърн се успокои изведнъж и се оттегли. Не искаше да предизвиква скандал. Вместо да става за посмешище, реши, че ще е по-добре да накаже безчестния подлец.

Той се върна в салона. Баронът беше там и приемаше поздравления за голямата си печалба. Блекбърн се приближи към него.

— Моля ви — каза той на Фалкенбург, — искам да поговоря с вас за минута.

— На ваше разположение съм — отвърна баронът. — Извинете ме, господа!

Двамата се оттеглиха в една ложка.

— Господин барон — започна Блекбърн, — имам към вас един сериозен въпрос. Познавате ли това?

Той извади от джоба си една карта за игра.

— Какво искате да кажете? — учуди се баронът.

— Въпросът ми е ясен! Тази карта изпадна от жена ми и това ми дава основание да смятам, че е била в тайно споразумение с вас относно играта.

Баронът направи жест на протест. Той разбра, че Мануелита е била на негова страна. А тя беше излъгала съпруга си заради него, следователно го обичаше. Тази мисъл го зарадва.

— Не се оправдавайте — каза студено Блекбърн. — Не знам каква карта би се паднала, иначе бих поискал обратно четирите милиона. Сега обаче искам от вас друго удовлетворение.

— А именно?

— Призовавам ви на дуел. Оръжието ще реши спора.

— А ако не приема?

— Тогава ще ви ударя пред свидетели.

Баронът позеленя от яд.

— Добре, приемам предложението ви! Какво оръжие предлагате?

— Сабя. Доколкото съм чувал, вие сте майстор на нея. Аз също съм се упражнявал малко.

— Добре, приемам. Кога ще бъде дуелът?

— Утре рано сутринта в парка „Сейнт Шарл“. Първият влак тръгва в шест часа. В седем аз ще бъда на мястото.

— Кого да взема за секундант?

— Когото искате, моят секундант ще дойде още тази вечер в дома ви.

— Отлично, всичко е уговорено!

След това двамата излязоха от ложата и баронът отиде при Джеймс.

— Мистър Джеймс, позволете да ви помоля за една услуга.

— На драго сърце!

— Искате ли да ми станете секундант?

— Секундант ли? С кого ще се дуелирате?

— Ще узнаете по-късно. Сега ми отговорете съгласен ли сте?

— Да, съгласен съм!

— Утре в пет часа трябва да бъдете на източната гара.

— Добре, ще бъда!

Като се сбогува с Джеймс, баронът излезе в парка. Към него се приближи слугинята на Мануелита.

— Моля ви, елате веднага, господин барон — прошепна му тя.

Той я последва. Преминаха по странични алеи и се отправиха към един малък павилион.

— Влезте вътре, аз ще остана да пазя. Ако дойде някой, ще почукам три пъти на прозореца.

В павилиона беше свършено тъмно. Баронът влезе и затвори вратата след себе си. Две нежни ръце се обвиха около врата му, лъхна го упойващият аромат на парфюм и две пламенни устни се прилепиха до неговите.

— Скъпи — прошепна гласът на Мануелита, — какво, за Бога, говори мъжът ми с тебе? Много се безпокоях.

Баронът я притисна страстно към гърдите си.

— Кажи ми — настоя тя. — Заплаши ли те с нещо?

— Покани ме на дуел, мила моя.

— С какво оръжие?

— Сабя.

— Господи, той я владее до съвършенство. Не, този дуел не трябва да се състои, иначе си загубен.

Тя отново се притисна към гърдите му.

— Бъди спокойна, любов моя — успокои я баронът, — и аз борава чудесно с това оръжие.

— Не... Впрочем... дойде ми наум една идея.

— Кажй я!

— Не, тайна! Ще ти кажа само, ако утре съпругът ми ти отстъпи правото да избереш оръжието си, избири онова, което ще има дълбока рязка на дръжката си. Обещай ми, че ще го направиш!

— Разбира се! Ще направя всичко, каквото пожелаеш!

— Не мога да живея без тебе. Стопих се, докато те чаках.

— Виждам го, любима! Виждам всичко онова, което правиш за мене — каза баронът и обсипа шията и лицето й с целувки.

— Мълчи — прошепна тя и го придърпа към себе си на едно канапе.

— А съпругът ти? — попита той. — Ако узнае, че си тук?

— Няма. Той е сигурен, че в момента се намирам в стаята си, в която сама се бях заключила. Излязох през една тайна врата и по страничната стълба дойдох в градината.

— Ами слугинята? Имаш ли й доверие?

— Мога да разчитам напълно на нея! Тя умее да мълчи. Не забравяй обаче онова, което ти казах за утре!

— Няма да забравя, бъди сигурна!

— И ще ме обичаш винаги, нали! Дори повече от живота си!

— До гроб, мила моя! — извика той и я прегърна страстно.

Около павилиона беше напълно тихо. Слугинята зорко бдеше за сигурността на двамата влюбени.

ДУЕЛЪТ

— Готови! Тръгвайте!

Свирката на локомотива изпищя оглушително в студената утрин. В единия от вагоните седяха барон Фон Фалкенбург и Джеймс Дейвис.

— Лицето ви е малко посърнало, господин барон — забеляза Джеймс.

— Така ли? Забелязва ли се? — попита баронът и подаде цигара на приятеля си.

— Видяхте ли Блекбърн?

— Да, качи се със своя приятел в съседния вагон.

Джеймс се замисли.

— Добре, че цялата работа се върши толкова тайнствено — забеляза той.

— Така трябва да бъде. Иначе би възбудило негодуванието на целия град. Злите езици щяха да започнат да дрънкат и всички щяха да научат за станалото.

— Да, взети са всички предпазни мерки. За бога, надявам се, че няма да се стигне до крайност — каза Джеймс уплашено.

Баронът вдигна рамене. След това всеки от тях потъна в мислите си.

Влакът летеше с голяма скорост.

— „Сейнт Шарл“ — провикна се кондукторът.

Единствените пътници, които слязоха, бяха противниците и техните секунданти. Всички отидоха на уговореното място. По предложение на Блекбърн оръжието избра баронът. Той взе сабята с рязка на дръжката, според указанията на Мануелита. По този начин той превземаше крепостта отвътре, защото острието на тази сабя беше намазано с отрова. Предателството на Мануелита помогна на барона и победата беше негова.

Мистър Блекбърн — добър, благороден и коректен в отношенията си към другите човек — загина, защитавайки своята семейна и човешка чест.

Дуелът поначало е една низост, завещана от минали времена. Няма по-гнушно, по-долно и по-отвратително нещо от това да бъде убит човек в името на някакво абстрактно понятие като чест. Тя е вложена в неговия живот и той се е появил на земята, за да живее. Няма нищо по-унизително за човека от това да се отнеме правото му на живот, храна и любов. Празните хора на средните векове, скучаещи от преситеност, измислиха забавлението да се убиват едни други в разни турнири и дуели, и то обикновено пред жени, за жени и заради жени.

По правило в дуела загива правият и оскърбеният. Убиецът затова е убиец, защото като безделник е имал достатъчно време да се упражнява във фехтовка и стрелба, за да може да убива себеподобните си. Това винаги са били най-опасните и най-излишните хора. Хиляди благородни души, водени през целия си живот от пламенната си любов към хората и към възвисяване на човешкия дух, са станали през вековете жертва на дуели. Този варварски обичай е изтрил едни от най-бляскавите имена на човешката история като Ласал, Пушкин, Лермонтов...

Жените, жертва на мъжките безобразия, често смятат победените в дуел за по-долна категория хора и дори се чувстват задължени да отдадат сърцето си на онзи, който е малтретирал и убил друг човек, при това понякога в тяхно присъствие.

Каква варварщина! В течение на векове жената, която по природа е по-човечна, е привличана да участва във вакханалията над измъчени, обидени и умъртвени хора. Постепенно са й внушавали, че дуелът се прави в нейна чест, че той е жертвоприношение на богове, някакво празненство, давано в нейна чест, някакъв житейски връх, постиган не чрез братски взаимоотношения между хората, а посредством кървава разправа.

И Мануелита не можеше да се откъсне от този дивашки предразсъдък. Тя прие убийството на съпруга си като нещо естествено и чувстваше в себе си готовността да се отдаде на неговия убиец, след като сама му беше помогнала.

СТРАСТ

Отбраното общество на М., както и всички редовни гости и посетители на заведението „Уайт Касъл“ бяха силно развълнувани. Всички бяха поразени от двете известия, които долетяха като гръм от ясно небе. Първо, Блекбърн, собственикът на „Уайт Касъл“, внезапно бе починал от апоплексия. Второ, щастливият печеливш на голямата сума от игра на карти, барон Фон Фалкенбург, бе взел заведението под наем. Колкото до Мануелита Блекбърн, вместо да се върне при родителите си в Мексико, тя остана в М. Всичко това даде повод за най-чудновати коментари.

Джеймс минаваше през игралната зала, пуста този ден, когато приятелят му Ричард бързо дойде при него. Той беше бледен, а красивото му лице — съвсем разстроено.

— Но, Ричард — извика Джеймс, — какво се е случило с тебе?

Ричард не беше в състояние да отговори. Той хвана конвулсивно Джеймс за ръката и го дръпна настрана.

— Ще ми скъсаш ръкавите, не ме тегли толкова силно. Виждам, че не си на себе си!

— Къде е? — едва проговори Ричард, като гледаше диво наоколо.

— Кой? Да не те е обидил някой?

— Къде е баронът? Искам да отида при него.

— Сега не можеш да го намериш, замина с файтон.

— Когато се върне, скъпо ще ми плати!

— Но успокой се, любезни, и ми кажи какво ти се е случило.

— Представи си, исках да отида при Приска, но слугата ме спря и каза, че докато баронът не разрешил, никой не можел да ходи при нея.

— Добре, разбери нещо чрез Мая и Азума!

— И това ми беше отказано.

— Е, какво от това в края на краищата. Господи, та ти можеш да си намериш друго момиче.

Ричард подскочи.

— Ти ме подценяваш, може би искаш да ме унижиш? Аз ще намеря този безсрамник, барона, и ще го накажа.

Той щеше да тръгне, но Джеймс го задържа.

— Не прави глупости, Ричард! Помисли за родителите си. Искаш да вдигнеш скандал, за да говори после целият град, че си се бил с барона заради едно леко момиче!

— Джеймс, не смей да наричаш така Приска. Кълна ти се, че...

Джеймс стана много сериозен.

— Значи дотам стигнаха работите — каза той. — Ричард, никога не бих повярвал! Бъди разумен! Вярно, че момичето е красиво, и не казвам, че няма добро сърце, но въпросът е в друго. Ти имаш други задължения. Принадлежиш към едно от най-благородните семейства в М. Искаш ли да издигнеш преграда между себе си и твоите родители, между тебе и дома на баща ти и майка ти, и то заради една паднала жена?

— Не мога да скъсам с нея — въздъхна Ричард.

— Съжалявам те. Мога да прибавя само едно: трябва много да се пазиш. Баща ти говори с мен онзи ден и ми се оплака, че вече не работиш. Стана ми много мъчно за стареца. Виждаш ли, ако знаех, че не си господар на себе си, никога не бих те довел тук. Сега се разкайвам за това, че те поканих да дойдеш с мене тогава.

— Добре — каза Ричард, — сега ти ми кажи как бих могъл да се избавя. Благодаря ти за добрите съвети.

Той тръгна опечален, без да се сбогува.

— Сега трябва да внимаваш — извика Джеймс след него, а после добави на себе си: — Сам трябваше да се накажа за глупостта си, задето доведох този младеж тук. Искях да му доставя малко удоволствие, а ето че сега се е влюбил до уши в едно леко момиче. Такива са последиците, когато човек съди за другите единствено по себе си.

Барон Фон Фалкенбург беше взел под наем „Уайт Касъл“. Той кроеше големи планове. Имаше намерение да вдигне категорията му и да направи заведението още по-великолепно и привлекателно. Повика при себе си стария надзирател и инспектор, който от дълги години служеше тук.

— Колко жени има в „Уайт Касъл“? — попита го баронът.

— Според списъка — триста и петнадесет — отговори инспекторът.

— Добре, вече дадох нареждане на агентите да удвоят това число. Искам тук да се съберат всички красавици на света.

— Вярвам, че са се погрижили вече.

— Вярваш ли! — отвърна баронът строго. — Прегледах балета. Доволен съм, но не забелязах нищо необикновено.

— Видяхте ли онези неразделни три грации? Те са нашата гордост!

— Не играят ли на сцената?

— Не. Покойният настояваше, но те не искаха.

— Това е нещо ново за мен. Къде прекарват времето си тези три дами?

— Винаги можете да ги намерите в така наречения син салон.

В същото това време тези три приятелки разговаряха помежду си. Някой почука на вратата на стаята им.

Приска се изчерви.

— Това е Ричард! — прошепна тя.

Вратата се отвори и влезе баронът. Той остана замислен няколко минути, после бързо се съвзе.

— Аз съм новият наемател на „Уайт Касъл“.

Момичетата се спогледаха и обърнаха учудените си погледи към красивия мъж, който беше седнал спокойно на един фотьойл и оглеждаше с изпитателен поглед всяко едно от момичетата.

— Имате ли да предявите някакви желания? — попита той любезно.

Трите момичета се спогледаха усмихнати, но не отговориха. Макар че не бяха щастливи, все пак би било глупост от тяхна страна да напуснат този оазис, където бяха осигурени с всичко. При това за тях не съществуваше друг свят, така че те не можеха да отговорят нищо на този човек, който ги порази с красотата си.

Той също не очакваше никакъв отговор от тях, усмихна се леко и излезе. Когато напусна стаята, започна да размишлява: „Сигурно съм бил сляп, за да не видя досега тук тези красавици! Какво е Мануелита пред тези момичета, пълни с живот и младост. Мога бързо да спечеля

тяхната благосклонност, защото са в ръцете ми. Ще пия от тях като от най-вълшебен извор. Сега, когато постигнах такова неочаквано щастие, когато имам предостатъчно пари, искам да изживея живота си сред най-красивите момичета в света, пред които великолепието на един ориенталски принц ще представлява само бледа сянка“.

Баронът заповяда веднага да бъде отказван всякакъв достъп на посетители до стаята на трите приятелки, нещо, което докара Ричард до отчаяние. Той напразно се опитваше да влезе във връзка с Приска чрез писма, тъй като слугите бяха неподкупни.

Повечето салони, гледащи към парка, бяха превърнати от личното ръководство на барона във феерични дворци. Синият салон бе определен за жилище на момичетата. Там баронът имаше намерение да прекарва в техните обятия вечерите си. Но беше забравил, че в „Уайт Касъл“ имаше едно същество, което вярваше, че притежава отпреди права над него, защо то беше пожертвало за него своя съпруг.

Мануелита действително бе привързана силно и страстно към барона. Но яростта ѝ бе безкрайна, когато научи от един слуга за намерението на барона. Това стана няколко дни след погребението на Блекбърн.

Тя поиска да бъде приета от барона, за да поговори с него. Младата вдовица седна до прозореца. Нейната красота чудесно хармонираше с черните ѝ траурни дрехи.

Баронът се приближи до нея и целуна ръката ѝ.

— Какво искате от мене, мисис? — попита той.

— Искан само да разбера вярно ли е, че си искал да направиш тук долу харем? — каза тя, едва сдържайки вълнението си.

— Какво от това, ако го направя? — отвърна спокойно баронът.

Мануелита скочи и се приближи към него с пламнали от гняв очи.

— Това ли заслужих от тебе! — извика тя. — Трябва ли да ти припомням, че спасих твоето състояние и че от любов към теб изпилих сабята на мъжа ми, които сигурно щеше да те убие, ако тя не беше се пречупила, докато твоята намазах с отрова!

— Не се дразни толкова, Мануелита — каза баронът, като я притисна към гърдите си, за да я успокои. — Знам много добре какво ти дължа, но ти трябва да ми спестиш подобни сцени на ревност.

— Питам те вярно ли е това, което чух? — пресече го тя и се изтръгна от ръцете му.

— Но чуй какво ти говоря, дете мое. Виждаш, че аз съм човек, който има нужда от промени и развлечения. Ако обичах само тебе, скоро щях да ти се наситя. Казвам ти това, защото много добре те познавам. Ако покрай теб търся и друго развлечение, това не бива да те обижда, защото аз все пак ще се върна в обятията ти.

Тя го изслуша, без да каже дума, само очите ѝ святкаха. Той напразно се опитваше да ѝ повлияе с погледа си. Усети, че тук неговата хипноза не действаше.

— Нещастник — извика тя и стисна ядосано пестници. — Преди да ти позволя да направиш това, което си намислил, сама ще те смачкам. Опитай се само да осъществиш плана си и аз ще ти покажа какво значи отмъщението на една излъгана испанка.

При все това баронът остана спокоен и не трепваше пред заканите ѝ.

— Не-е, мили мой — добави Мануелита страстно, — ти сигурно си искал да ме уплашиш. Признай, че това е било само една теза от твоя страна.

Тя държеше главата му върху гърдите си и обсипа челото му с горещи целувки.

— Виждаш колко много те обичам! — каза тя през сълзи.

— Ще направя всичко, каквото искаш, ще прося заради тебе, но моля ти се, не ме оставяй! Остани при своята Мануелита!

— Добре, добре, дете мое. Ще изпълня волята ти, но сега те моля да се успокоиш!

— Само помни, че за тебе пожертвах всичко, дори и честта си. Помисли за това! Преди да те прегърне друга, предпочитам да забия камата в гърдите ти, а после сама ще се пробода над твоя труп.

„Тя е в състояние да ме разиграва — помисли си баронът. — По-добре ще е да се избавя от нея колкото се може по-скоро. Но как? Всъщност... Хосе ще се погрижи за това.“

— Защо не ми отговаряш, скъпи? — попита Мануелита, като го гледаше мило право в очите.

— Защото не мога, мила моя — отговори той, смеейки се. — Ти ме замая с твоите любовни признания.

— Да, защото съм испанка! — Тя вдигна гордо глава. — Когато ние, испанките, обичаме, подаряваме на любимия и земния рай, но и адът е в другата ни ръка. Готови сме да напъхаме в него онзи, който би ни напуснал.

Като видя, че баронът стана, тя каза:

— Искаш да излезеш ли?

— Имам да свърша нещо навън — извини се той.

Тя вдигна заканително пръст:

— Днес ти си мой и мисля, че каквато и бърза работа да имаш през този ден, сега, когато съм при тебе, можеш да я отложиш за утре. Днес очаквам от теб обяснение за много неща и като наказание за твоето несправедливо отношение към мен през целия ден ще бъдеш пленник на обятията ми.

— О, това наказание е ужасно — каза той шеговито.

Пламенните й устни потърсиха неговите.

— Да, така е. Ще стоиш при мен до Второто пришествие. Твоето място е или в рая, при мен, или във вечния огън на ада.

ДРУГА ЛЮБОВ

Нощта простираше тежкия си плащ върху просторния мраморен дворец. Всичко бе потънало в дълбок сън. Само в стаята на първия етаж откъм парка се забелязваше слаба светлина. Това явно беше някакъв знак, защото от сянката между дърветата се показва някаква фигура, която се огледа наоколо и тръгна към светлината. Тя приближи до къщата, като се заслушваше и оглеждаше зорко на всички страни. Най-после се наведе към земята, взе едно камъче и го хвърли по стъклото на осветения прозорец. Скоро след това на балкона до прозореца се появи друга фигура.

— Ти ли си, Ричард? — попита тя.

— Да!

— Дръпни се настрани.

Фигурата долу се прилепи до стената. Сянката от балкона се озърна за минута, после хвърли някакъв предмет, който се разви като змия от балкона до земята.

— Обтегни въжето — наредиха от балкона.

Ричард закачи края на въжето за един ъгъл на зида и го обтегна силно. После трескаво започна да се катери. Прескочи през парапета на балкона. Една нежна ръка хвана неговата и го поведе към стаята. Влюбеното момиче притисна любимия си. Двамата стояха прегърнати и развълнувано шепнеха:

— Приска!

— Ричард!

— Мили, уплаших се, когато се качваше.

— Бъди спокойна, ангел мой! Излагал съм се на по-големи опасности.

Той я гледаше в очите с блажена усмивка.

— Уви, Ричард, трябва да помислим за себе си.

Младежът се тръшна на канапето и притегли към себе си своята любима.

— Къде са Мая и Азума? — попита той.

— Спят.

— Тогава слушай, Приска! Струва ми се, че барон Фон Фалкенбург крои нещо за тебе и твоите приятелки. Заповядал е да не пускат никого при вас.

— Знам това — промълви полякинята.

— Е, добре, но аз не искам да служиш на капризите на онова надутото говедо. Трябва да избягаш.

— Къде?

— Ще ти приготвя сигурно място, ако ме обичаш. Ще изпълниш ли моето желание?

Приска замълча, после обгърна с красивите си ръце шията на Ричард.

— Ще ме оставиш ли да говоря? — попита бавно тя.

— Говори — отвърна Ричард.

Тя облегна глава на гърдите му.

— Ще стоиш така, докато свърша. Не гледай лицето ми! Искам да ми обещаеш!

Тя го целуна нежно.

— Знаеш добре, че положението ми в обществото не съответства на твоето. Всяко момиче със знатно потекло би се чувствало щастливо да стане твоя съпруга... Мълчи, не ме прекъсвай. Аз ти разказах моята съдба. Ти знаеш, че не съм стигнала лесно до това положение, в което се намирам сега, и че то стана възможно поради нещастно стечение на обстоятелствата! Аз съм бедно момиче, което няма нищо свое, дори и собствена чест. Единственото, което притежавам, е правото да прося. В твое лице познах любовта! Последните седмици ми донесоха много щастие и аз съм ти благодарна за това. Ти ми помогна да вкуся от блаженството. Но събуди в мен и гордостта. У мен се пробуди дъщерята на полския благородник и цялата ми енергия се пробуди наново. Сега мога да противостоя на всякакви удари... По тази причина не мога да тръгна с тебе, въпреки че те обичам толкова горещо и мисля постоянно за тебе. Не мога да ти бъда нито съпруга, нито любовница.

Ричард бързо повдигна глава, но тя закри очите му с ръце.

— И защо не можеш да бъдеш моя съпруга? — попита той твърдо.

— Не ми е позволено — отвърна тя кротко. — Ти имаш родители, които държат твърде много на своята чест и ще те отритнат, както ще отритнат и мен. Всичките ти приятели ще те напуснат. Тогава ще трябва да се махнеш от града, за да се спасиш от срама и подигравките... И всичко това заради мен — ниско падналата жена!

— Приска!

— Не, остави ме да довърша. Да, ако бях едно честно момиче... е, тогава бих склонила, защото те обичам повече от живота си. Бих работила заедно с тебе, бих търпяла глад, бих живяла с тебе в най-простата колиба и щях да имам пред себе си само една цел — да те направя щастлив.

— И искаш да останеш тук, където всяка минута те унижават? — попита той горчиво.

— Нали Мая и Азума са с мен — каза Приска весело. — Искаш да се разделя с тях ли? Ако това стане, бих ти показала как умира една полякиня.

Като каза това, тя извади изпод корсета си някакво шишенце с прозрачна течност.

— Дай ми го — извика Ричард и се опита да го изтръгне от ръката ѝ, но Приска веднага го скри пак.

— Искаш да ми отнемеш и последното средство за спасение!

— За бога, Приска, не ме докарвай до отчаяние! Никога не съм имал желание да те унижавам дотолкова, че да те направя моя любовница! Ти ще тръгнеш с мен само като съпруга. Имам познати далече на запад. Там никой не ме познава и ние ще живеем щастливо. Ще бъдеш само и напълно моя!

Гърдите на момичето се повдигаха учестено. То слушаше с пламнали очи думите на Ричард, но решението му бе неотменимо.

— Не, Ричард, не! Пак ти повтарям, че не мога и не ми е позволено. Обичам те твърде много, за да те направя нещастен. После би ме проклинал. Така, като не се свържа с теб, ще ти направя едно добро и един ден ти ще бъдеш благодарен за сегашното ми упорство.

— Не мога да живея без тебе — извика младежът и въздъхна тежко. — Смили се над страданията ми, които понасям вече толкова време. Няма да те напусна, докато не ме послушаш.

В душата на младото момиче кипеше борба. Още миг — и тя би разтворила обятията си и би извикала:

— Ще бъда твоя до гроб!

Но в последния момент се въздържа. Повдигна кротко главата на любимия си и го целуна нежно и дълго по устните.

— Приска — промълви Ричард, — няма да те оставя. Ти можеш да ме отблъснеш, но аз няма да си тръгна. Разчитай на мен. Няма да те оставя никога и ще те последвам дори и в смъртта.

— Ще имаш време да се разубедиш, Ричард. Утре, като размислиш по-спокойно, ще видиш, че тази вечер си действал прибързано.

— Ти нямаш сърце! Никога не си ме обичала!

— Не говори така — отвърна тя разпалено. — Искаш насила да отвориш раните, които вече са зараснали. Искаш още веднъж да изстрадам душевните бури от последните дни.

Ричард не отговори.

— Трябва да си вървиш — забеляза Приска. — Пазачът скоро ще мине и ще види въжето от балкона.

Ричард стана като замаян, олюлявайки се леко, и се отправи към вратата. Приска го последва мълчаливо. Изведнъж той се обърна, прегърна я и я целуна толкова горещо, че тя почувства, че ще се стопи в обятията му. Колко щастлива би била, ако можеше да умре така в прегръдките му.

Той я пусна и се сбогува. След това за миг се прехвърли през парапета на балкона и се спусна долу.

Приска развърза въжето и го захвърли, после се върна в стаята си. На следващия ден бе страшно потисната. Струваше ѝ се, че целият свят бе потънал в мрак, непрогледен, черен мрак.

СЪЗАКЛЯТИЕТО

Мануелита бдеше над барона със забележителна ревност. Тя не се отдалечаваше от него и пламенните ѝ погледи го преследваха навсякъде.

Една вечер тя седеше в игралната зала, когато някой се приближи към нея и я поздрави.

— Не ме ли познавате вече? — попита той.

Тя го изгледа внимателно. Чертите на лицето му ѝ бяха познати.

— Хуан Калдер, нали? — попита тя, като стана.

— Значи ме познахте — извика той весело. — Да, много време мина оттогава, когато заедно играехме.

— Да, тогава бях млада!

— Нима сега сте стара — забеляза той на шега.

— Сега съм вдовица — отвърна Мануелита.

Погледът на мъжа се плъзна по траурната рокля, която тя носеше.

— Чух, че сте се омъжили за възстари́чък мъж. Значи той се е поминал?

— Да, вече три седмици.

— Защо не се върнете в Мексико, където имате роднини и приятели? — добави той с ласкав поглед.

Мануелита замълча. Погледът и търсеше барона, който бе седнал зад масата на картоиграчите.

— Ще останете ли тук дълго, мистър Калдер? — попита тя.

— Зависи от работата, която имам да свърша. Представител съм на една сребърна мина в Сонора.

— Тази местност граничи с Мексико.

— Да! Сега правя опити да сформирам едно акционерно дружество, което да експлоатира тази богата земя.

— Как върби добивът в мината?

— Погледнете!

Той показва масивен къс сребро.

— Прекрасно! Рудата достатъчна ли е?
— Жилите се простират до големи дълбочини.
— Тогава ви пожелавам щастие!
— Благодаря, много благодаря! Дано пожеланията ви се сбъднат
— отвърна младият човек усмихнат.
— Навярно често ще идвате тук? — попита Мануелита, като хвърли доброжелателен поглед към своя висок и строен събеседник.
— Да, ако бих могъл да ви виждам по-често — отговори Калдер, като поглади черните си мустаци.
— Да, възможно е. Идвайте!
Калдер се поклони и се наклони да тръгне, но мексиканката го задържа.
— Къде ще отидете?
Той посочи масата за игра на карти.
— И вие ли играете? — учуди се тя.
— Страстно — бе отговорът.
— Внимавайте много добре — предупреди Мануелита.
Калдер се изсмя.
— Върви ми в играта. По-рано не обръщах внимание на жените и те също не искаха да ме знаят, затова сега в замяна щастието ми се усмихва в играта.
— Значи никога не сте обичали!
— Не, съвсем не... По-рано в Мексико, когато придружавах една млада жена да гледа коридата, малко се бях поувлякъл.
Мануелита закри лицето си с ветрилото и прибави:
— Тогава вървете! Не желая да ви задържам повече.
Мануелита напусна игралната зала и докато вървеше през дългия коридор, си шепнеше:
— Сега ще видя дали ме е излъгал. Ако предположението ми излезе вярно, той ще почувства отмъщението ми!
Тя се спря на вратата на синия салон. Слугата, когото баронът бе натоварил с надзора на салона, остана смаян, като видя бившата си господарка.
— Искам да говоря с момичетата — каза тя твърдо.
Слугата се подвоуми. Тя се сепна.
— Какво, и на мен ли е забранено да влизам тука?
— Не знам — смънка слугата.

Мануелита пусна в шепата му една златна монета.

— Баронът е в игралната зала. Не се плаши от него. Колкото до мене, никога няма да те издам.

Слугата кимна леко с глава и махна ръката си. Като влезе в салона, Мануелита остана изненадана, когато видя трите момичета, за които бе слушала да се говори, но не познаваше отблизо.

Като прикри с кърпа очите си, Приска отиде в съседната стая, Мануелита погледна учудено след нея.

— Тя плаче вече цял ден — обясни Мая, за да извини приятелката си. — Не иска да виждат опечаленото ѝ лице.

Младата вдовица седна на едно канапе и направи знак на Мая и Азума да се приближат.

— Новият ви господар, господин баронът, често ли ви посещава? — попита тя предпазливо.

Момичетата мълчаха, без да знаят какво да отговорят, и гледаха недоверчиво мексиканката.

— Не трябва да се боите от мен — забеляза тя. — Той омая и мен. Искам да ви направя добро, като снема маската от лицето му. И така, кажете ми, моля ви, идва ли често при вас?

Мая потвърди, а Азума повдигна глава:

— Не се боя от този човек! Искате ли да ви кажа всичко?

Мануелита хвана ръката на красивата египтянка и каза:

— Ще ти остана признателна завинаги, но не ме мъчи! Кажи ми всичко, което става тук!

— Баронът идва почти всеки ден — започна Азума. — Приска го избягва и се затваря в стаята си. Той се отнася любезно с нея, дори сдържано, но не престава да се опитва да ѝ говори. Един ден, когато ни посети, Мая отиде след него в стаята на приятелката ни. Тя се уплаши от това, което видя. Баронът стоеше пред Приска, приведен над нея, а тя лежеше на канапето като мъртва. Мая, като индийка и бивша съпруга на свещеник, е запозната с магиите на индийските факири и веднага разбра, че Приска е хипнотизирана от барона.

Мануелита слушаше смаяна.

— Сигурно — намеси се Мая. — Веднага познах, че баронът притежава по рождение онази магическа сила в погледа си, с която у нас, в Индия, си служи всяко духовно лице. Изтичах до Приска и за няколко минути я свестих.

Мануелита си спомни сцената в парка. Тогава баронът я беше зашеметил по същия начин с демонските си очи.

— Продължавай да разказваш — помоли тя.

Азума продължи:

— Мая също притежава такава сила и си служи с нея, когато баронът ни посещава. Не го изпуска от поглед. Тя твърди, че е в състояние да отнеме съвсем съзнанието му и така да го омагьоса, че да отговаря на всичките ѝ въпроси и да изповяда всичките си прегрешения.

Очите на младата вдовица пускаха искри. Тя хвана индийката за ръката:

— Ще ти дам всичко, каквото имам, всичко — свобода, отечество, богатство, ако направиш така, че да присъствам и аз.

— А за Приска и Азума? — попита Мая.

— Да, и за тях... Аз съм богата, искайте, каквото желаете — отвърна Мануелита.

— Добре — съгласи се накрая индийката.

— И какво още искаше баронът от вас? — допълни вдовицата.

Мая се изчерви, очите на Азума станаха боязливи, но тя проговори със сподавен глас:

— Няма нужда от много думи, за да кажем какво искаше той. Говореше ни за някакви вълшебни звуци, които ни предлагаше. Ние трябваше да му угаждаме във всичко и да удовлетворяваме всичките му прищевки.

Мануелита се изправи.

— Това няма да стане — каза тя енергично. — Отсега нататък разчитайте на мен като на съюзница. Ще унищожа подлите му планове. Мразя го, защото ме измами. Ще дойда пак утре вечер, защото зная, че щом той спре да играе, веднага ще дойде насам. Ще стоя скрита тук, докато бъде победен от тайнствената сила. После ще му задам няколко въпроса. Сигурна ли сте, че ще можете да го хипнотизирате? — обърна се тя към Мая.

Индийката кръстоса ръце пред гърдите си.

— Напълно!

Мануелита излезе.

— Сега ще усетиш моето жило и ще видиш плода на твоята измама — шепнеше тя, докато крачеше бързо по коридора.

ВЕРЕН ПАЗАЧ

Тютюневият дим, дрънченето на чашите и оглушителната врява на тълпата измъчваха Ирма.

— Къде е красивата Ирма? — викаха от всички страни.

— Искаме тя да ни пее, стига вече мяукане — гърмяха гласове в салона.

— Тишина, господа, тишина — намеси се съдържателят.

— Вън тези грачещи животни! Хей, Джим, да живее красивата Ирма!

— Да живее! Да живее! — подеха и други.

Сърцето на Ирма биеше силно. След много молби собственикът на заведението ѝ беше позволил да се оттегля след всяко изпълнение, защото тя не искаше да остава насаме с пияните момичета. Той с мъка удовлетвори това нейно желание, защото някак си се чувстваше задължен да я уважава. Откакто Ирма бе започнала да пее, заведението се пълнеше до краен предел.

Гласът ѝ бе възвърнал възвишеното си звучене. Слушателите затаяваха дъх пред нейните песни и следяха възбудено бледата певица. Никой не смееше да я обиди с нещо. Вроденото превъзходство над тълпата и милият поглед на Ирма укротяваха и най-запалените глави.

Сега обаче я заплашваше друга опасност. Известието, че тя ще пее тази вечер, се разпространи извънредно бързо. В кафе-шантана започнаха да прииждат съмнителни личности, привлечени от красотата на Ирма, които досега се въздържаха от крайности пред миньорите. За последните дни Ирма получи много букети. В някои от тях имаше бележки с молба за среща.

Спокойна и сериозна, Ирма отблъскваше тези настойчиви покани, но те не преставаха да ваят. Опитите да бъде спечелена благосклонността ѝ се нижеха един след друг.

Силно чукане на вратата стресна Ирма. Появи се жената на съдържателя.

— Ваш ред е да пеете. Публиката ви чака с нетърпение — каза сухо тя.

Ирма стана, последва я мълчаливо и се качи на сцената. От всички страни загърмяха ръкопляскания, полетяха цветя и множеството бе обхванато от ентузиазъм.

Постепенно аплодисментите утихнаха. Ирма запя. В залата се лееха трепетните извивки на песента на божествената жена, сияеща в своята кротост, смиреност и нравствена чистота. В нейното лице по един прекрасен начин се сливаха чертите на истинската жена, на вечната майка и на царствената самка. Тя излъчваше онзи непостижим чар, който зашеметяваше и унасяше.

Но злото дебне и хубавото, и грозното. В дъното на залата седяха двама мъже, чието облекло издаваше обикновените посетители на заведението. Брадясалите им лица оставяха лошо впечатление.

Двамата разговаряха шепнешком.

— Слушай — каза единият, — нека бъдем по-внимателни. Знам, че тя си отива веднага след изпълнението си през една странична врата. Щом свърши последната си песен, ще я причакаме там, откъм улицата.

— И после?

— После ще ѝ поговорим и ще ѝ предложим да ни придружи в онзи ресторант, ти знаеш кой. Той се намира на улицата, по която минава тя. Ако не се съгласи, ще я завлечем насила.

Другият се изсмя цинично:

— Кой ѝ е виновен, че е толкова хубава.

— И щом птичката влезе в клетката, ще видим какво ще правим с нея. Зад ресторанта има стая, в която никой няма да ни безпокои.

Двамата си размениха съзаклятнически погледи.

В това време Ирма извиваше гласа си, без да подозира какъв съюз бе сключен срещу нея. Тя свърши пеенето, облече се бързо и се отправи към страничната врата.

На улицата цареше дълбока тишина. Ирма се огледа на всички страни, като търсеше с поглед своя преследвач, но никъде не го видя.

— Слава Богу — въздъхна тя.

Въпреки че досега той не ѝ беше направил никакво зло, тя се страхуваше от него и всяка вечер бягаше като подгонен звяр, щом видеше, че той е по петите ѝ.

Тази вечер тя крачеше по-бавно, унесена в мисли по своето дете, почти загубила надежда, че ще го намери. Изведнъж зад нея се чуха стъпки.

— Може ли да те придружим до дома, прекрасна девойко — каза нахален мъжки глас.

Ирма се обърна и трепна, но не отговори и ускори ход.

— Защо не ни отговаряш, госпожице? — попита пак мъжът.

Тя отстъпи малко в страни. Двамата мъже вече вървяха от двете ѝ страни.

— Благодаря ви — каза тя сдържано, — но мога сама да си отида до дома.

— Но, уважаема госпожице, искаме само да те придружим.

Ирма мълчеше.

— Елате с нас, добра госпожице — каза другият. — Да се почерпим по чаша вино. Хладно е, ще се стоплите.

Тя се спря.

— Още веднъж ви моля, господа, оставете ме!

Непознатите се изсмяха. Бяха стигнали до една къща със запален фенер на входната врата. Онзи, който я бе заговорил пръв, хвана ръката ѝ.

— Оставете ме — изпищя тя, — ще...

— И какво ще стане, ако не те оставим, миличка — отвърна дебелашки другият, като я хвана от другата страна и я повлече към входа на къщата. Тя се бореше, викаше за помощ, но гласът ѝ бе задушен, защото другият мъж запуши устата ѝ с ръка.

Изведнъж върху главата на единия от нападателите се стовари силен удар и той падна на земята, без да помръдне. Ирма се олюля и се притисна до стената.

Близо до нея се бореха двама мъже. От устата им летяха псувни и проклетия. След малко се чу глух удар и единият от двамата падна като труп на земята.

— Елате бързо — извика мъжът, който се беше справил с нападателите. Тя неволно го последва. Той я заведе до жилището ѝ.

— Как бих могла да ви се отблагодаря? — попита тя със задавен глас.

— Не е нужно, мис. Сега направих това, което вие направихте за мен тогава.

Ирма погледна изненадано своя избавител. Позна в него човека, който от толкова време я следеше внимателно, без да я доближава. Светлината на уличния фенер освети лицето му и по неговата червеникава коса тя позна ирландеца Пати.

— Да — забеляза той, окуражен от това, че Ирма го позна. — Аз съм този, когото вие защитихте тогава от тълпата. Виждате ли, когато ме изтръгнахте от ноктите на онези разярени хора, които със сигурност щяха да ме убият, аз се заклех да ви се отплатя, като ви пазя и ви защита, в случай че попаднете в беда. Сега се радвам, че днес ми се удаде да изпълня клетвата си.

Ирма му подаде ръка трогната.

— Много ви благодаря — промълви тя.

— Не трябва да ми благодарите, мис, наистина не трябва — отвърна мъжът и стисна ръката ѝ дотолкова леко, доколкото му позволяваше неговата груба длан. — Едно само искам да ви попитам. Защо работите в оня шантан? Можете да си намерите по-добро място.

Ирма се изчерви.

— Не мога да напусна — каза тя тъжна. — Съдържателят ме държи в ръцете си. Заплатата ми е съвсем малка и той ми е дал пари в аванс. Освен това ми направи дрехи, които пресмята толкова скъпо, че още дълго ще трябва да пея, докато ги изплатя.

— Въпреки това си потърсете друго място.

Тя го погледна учудено.

— Не, не — възрази енергично Ирма. — Обвързана съм с договор. Не мога да го наруша и да пренебрегна задълженията си.

— Съдържателят обаче е хитра лисица и ще ви държи така с години.

— Бог ще ми помогне — въздъхна Ирма.

— Вярвате ли в него? — попита Пати.

— Защо не, той ми е помагал във всички трудни моменти от живота ми. Той изпрати и вас насам в минутата, когато бях в опасност. Той е преобърнал сърцето ви и от мой враг, какъвто бяхте по-рано, би е направил мой пазител и защитник.

Пати млъкна.

— Когато бях дете, майка ми често ми разправяше за него — каза той след дълга пауза. — Аз се смеех на думите ѝ, защото работата ми беше тежка, а в непосилния труд няма Бог. Принудени сме да се

блъскаме в мината от сутрин до вечер и не ни остава минута време и възможност да мислим за него.

— Тогава идете в неделя на църква — каза доверчиво Ирма.

— Църква! — повтори учудено Пати. — Има повече от двадесет години, откакто не съм ходил на църква. Сега обаче, щом вие казвате, ще отида.

— Да, идете! Непременно идете!

— Имам още една молба към вас, мис.

— Каква?

— Да ви придружавам всяка вечер до дома. Няма да ви говоря, само ще вървя след вас. Ще ми позволите ли?

— Добре, съгласна съм — отвърна Ирма трогната.

Пати целуна ръката ѝ и бързо изчезна в нощния мрак.

ОТМИНАЛА ЛЮБОВ

Мануелита стоеше в стаята си, обладана от странно безпокойство. Тя нетърпеливо чакаше часа, в който баронът щеше да разкрие по неволя тайните на своя живот.

Слугинята влезе и доложи, че е дошъл един господин, който искал да говори с господарката. Мануелита взе визитната картичка на непознатия и прочете:

„Хуан Калдер“.

След това заповяда на момичето:

— Покани го вътре.

Вратата се отвори и господинът влезе, олюляващ се и бледен като мъртвец. Мануелита скочи уплашена:

— Боже мой, какво се е случило?

Мъжът се тръшна на един стол.

— Но говорете, какво е станало? — настояваше мексиканката.

— Загубен съм — отговори той глухо.

— Какво, с голяма сума ли играехте?

Той кимна с глава.

— Играх, играх... и загубих всичко. Всичко, каквото имах — въздъхна Калдер и зарови лицето си в длани.

— Бедни приятелю — каза Мануелита и се приближи към него, — аз ще ти помогна и вярвам, че няма да откажеш това на старата си приятелка от детството. Аз съм богата и ще...

Той скочи прав, очите му блестяха.

— Никога — извика засегнат.

— Но моля те...

— Повтарям: никога, Мануелита! — произнесе за пръв път той името ѝ. — Калдер не може да проси. Не мога да приема дори и да се намирам в най-голяма мизерия!

— Не мога да те оставя да си тръгнеш оттук в такова състояние — каза Мануелита.

— Защо? — попита той гордо. — Какво може да свързва сега мен, опропастения картоиграч, с младата и красива Мануелита! За мен няма друг път, освен към онзи свят, от който няма връщане.

— Няма да направиш това, Хуан — каза разтревожена красивата мексиканка.

— Сбогом — отвърна мъжът студено. — Всичко е свършено. Баронът ми взе всичко. Но преди да си тръгна, трябва да разкрия тайната, която носих толкова дълго време в себе си. Аз те обичах, Мануелита! Обичах те още когато бяхме деца. Напуснах Мексико, но изгарях от желание да се върна по-скоро, за да мога да ти създам едно сигурно бъдеще. Най-после успях и се върнах, но узнах, че си се омъжила за един много стар човек. Потиснах болката си и за да мога да я превъзмогна, започнах да играя на карти. Накрая те ме разориха. Такъв край ми е бил писан.

— Остани тук — извика Мануелита. — Не се опитвай да излезеш от тази стая. Няма да те пусна вече.

Красивата мексиканка сама не знаеше какво става с нея. Като че ли було беше паднало пред очите ѝ. Усещаше, че никога не беше обичала барона, че не е била нищо друго, освен жертва на демоничната му сила, която той притежаваше, и негово сляпо оръдие. В този момент на просветление в ушите и звучаха думите на Мая и виждаше, че този мъж, който стоеше пред нея и който предпочиташе смъртта пред срама и мизерията, наистина бе достоен за нейната любов.

Силата, с която баронът ѝ бе повлиял, ревността, която я бе измъчвала — всичко онова, което я бе гнетило, сега чезнеше пред нея.

— Мануелита — каза Хуан, — струва ми се, че се подигравах с мен. Не сте ли в негласен съюз с барона?

— Не — извика веднага Мануелита, — мразя го и го презирам.

Мексиканецът не вярваше на ушите си, но тя обви ръце около шията му и го притисна силно в прегръдката си, отмаляла и развълнувана. Той чувстваше как се надигаха младите ѝ гърди и сърцето му биеше силно.

— Мануелита — прошепна ѝ той, — ако това е само сън, бих желал по-скоро да умра, отколкото да се събудя от него.

— Няма да умреш, не бива да умираш! Ще живееш само за мен!

Младият мъж усещаше как кръвта му закипява. Той обхвана кръшната ѝ снага и отговори на пламенните ѝ целувки. След това внезапно скочи и се опита да се отскубне от обятията ѝ.

— Не те пускам! Не знам какво искаш да кажеш: гордостта ти не позволява да приемеш нищо от мен.

— Моля те да ме изслушаш...

Тя заглуши думите му с целувки и го принуди да седне до нея.

— Сега ме чуй добре.

— Ще направя, каквото искаш, но няма да приема нищо от теб.

— Да знаеш, че ще ме разсърдиш, ако не млъкнеш. Отговаряй само на въпросите ми. На кого принадлежи мината в Сонора?

— На държавата — отговори Хуан учуден.

— А има ли намерение държавата да я продава?

— Да, тъкмо затова съм тук.

— И така, колко ще струва мината?

— Най-малко десет милиона долара.

Мануелита се престори, че пресмята нещо, и след минута в очите ѝ блесна демонски пламък.

— Щом е така, аз ще я купя — каза тя решително.

— Ти? Невъзможно!

— Да, ще я купя и ще бъда нейна собственичка. Но понеже съм жена и няма да мога да се справя сама с управлението ѝ, ще те назнача за неин управител.

— Мануелита!

— Мълчи, няма да ти давам нищо! Ще поемеш управлението на мината и ще ми плащаш наем според оценката. Така ще избегнеш унизителното положение да приемеш подарък от мен, горделиво момче такова!

— Ти си ангел!

— Хуан, не се плаши! Искам да стана твоя съпруга и да живея от това, което ти печелиш. Ще бъдеш ли доволен от такова разрешение на въпроса?

Тя го прегърна страстно.

— Ще тръгнеш още тази вечер. Ще ти дам необходимите пари за закупуването на мината. Аз ще тръгна след тебе, но по друг път.

— Как, няма ли да дойдеш с мене? — учуди се младият човек.

— Не! Баронът е много опасен човек. Би открил веднага следите ни. Като пътувам сама, по-лесно ще се избавя от преследванията му. Всеки американец се счита задължен да защити една жена, която пътува сама.

— Чувстваш ли се обвързана с нещо към барона? — попита Хуан.

— В известен смисъл! И още нещо — прибави Мануелита. — Няма да пътуваш сам, а с компания — три млади и красиви момичета, които ще водиш със себе си!

— Млади момичета ли?

— Да! Виждаш ли, аз не съм ревнива и имам пълно доверие в теб. Ще отидеш с тях в Мексико и там ще ги предадеш на няколко порядъчни фамилии. За тази цел ще ти дам известна сума за разноски.

— Но защо е всичко това?

— По-късно ще ти обясня всичко. Като направиш тази сделка, ще купиш мината, ще се установиш в Сонора, където аз ще стана завинаги твоя.

— Мануелита! — прошепна с обич Хуан и я прегърна.

— Сега трябва да се разделим. Погрижи се да намериш кола и поръчай да дойде до стълбите на входа, но така, че да не привлече вниманието на минувачите. След няколко минути, в девет часа, ще доведе твоите спътници.

Младата вдовица отиде към синия салон. Бе непоколебимо решена да се разплати скъпо с барона за измамата. Тя мислеше, че щом веднъж Мая го приспи в магически сън, ще може да узнае тайните му, да прибере парите му и да избяга.

Вече беше приготвила багажа си, а Хуан се беше наел да поеме момичетата, за да не паднат в ръцете на барона. Когато се събуди, баронът нямаше да бъде в състояние да потърси помощ от полицията. Щеше сам да предприеме преследването на Мануелита, но липсата на средства щеше да го затрудни.

Стъпят ли веднъж на мексиканска територия, Мануелита и Хуан щяха да бъдат вън от всякаква опасност.

РАЗОБЛИЧЕН

Когато Мануелита влезе в синия салон, Азума и Мая я посрещнаха със сълзи на очи.

— Но какво се е случило? — попита уплашено мексиканката.

— Приска си отиде — отвърна Мая натъжена.

— Не плачи! Тя пак ще се върне — утеши я Мануелита, която много се боеше да не би нещо да осуети плановете ѝ.

— Не — въздъхна Азума и ѝ подаде едно писмо. Мануелита го отвори и прочете:

„Скъпи мои приятелки,

Нямах възможност, нито необходимото спокойствие да дойда лично при вас и да си взема сбогом. Страхувах се, че като ви видя, сълзите ми ще бликнат и ще се разколебая. Не ме търсете и не пращайте да ме търсят, защото никой няма да може да ме намери. В мига, в който четете тези редове, аз ще бъда много щастлива. Благодаря ви от все сърце за верността и любовта ви към мен, както и за това, че подслаждахте горчивите часове, които преживях. Не ме забравяйте в молитвите си, както аз няма да ви забравя в моите.

Вашата вярна приятелка Приска дьо Сейнт... Ж.“.

— Явно е избягала — заключи Мануелита, след като прочете писмото.

— Мая се опасява от нещо по-лошо — забеляза Азума.

— Баронът скоро ще дойде. Готова ли си да изпълниш плана си? — попита Мануелита загрижено, като престана да мисли за бягството на полякия.

— Да — отговори Мая.

Мексиканката леко въздъхна.

— Е, тогава пригответе дрехите си!

— Защо? — попитаха в един глас двете момичета.

— В девет часа всичко ще бъде свършило и баронът ще лежи в безсъзнание. Тогава аз ще ви върна свободата.

— Свободата ли? — възкликна радостно Мая.

— Да, ще ви направя малка услуга — каза Мануелита. — Един честен мъж ще ви придружи и ще ви предаде на добри семейства в моята родина. Освободени от грижи, ще вкусите от хубавия живот, който досега не познавахте, понеже хората ви бяха вкарали в истински ад.

— Хиляди благодарности! — извика Азума и обсипа с целувки ръцете на мексиканката.

— Не, аз трябва да ви благодаря — възпротиви се Мануелита.

Двете момичета отидоха в стаите си. За няколко минути приготвиха за път малкото дрехи, които имаха. След това се върнаха в салона.

— Тихо! — прошепна Мануелита. — Чувам стъпки.

Тя изчезна веднага в съседната стая. Мая и Азума седнаха на дивана.

Вратата се отвори и влезе баронът.

— Къде е Приска? — попита той веднага.

— Още спи — отвърна Мая.

— Толкова по-добре — каза баронът. Очите му пламнаха, когато видя пред себе си красивите жени. Ярките им облекла подчертаваха стройните им тела.

Той седна на един стол.

— Е, имате ли намерение да удовлетворите желанието ми? — запита баронът.

— Никога! — извика Азума.

Мая мълчеше и поклащаше бавно изящната си снага. Очите ѝ, полупритворени, се взираха в тези на барона. В неговите очи блесна демонски огън. В този миг обаче Мая вдигна дългите си мигли. Пламенният ѝ поглед, подобен на ярките лъчи на индийското слънце, срещна погледа на барона. Единствено очите на змия могат да се втрещават така в жертвата си, преди да се увие около нея.

— Аз... аз... ще... — измърмори баронът и главата му клюмна на гърдите. Беше срещнал достоен противник.

Мая скочи, лека като перо, приближи се към барона, а очите ѝ искряха като кратери на вулкани.

Баронът беше онемял.

— Елате бързо! — извика Азума към съседната стая, където се беше скрила Мануелита.

Мексиканката веднага изтича там.

— Чудесно! — извика тя радостно и злобно, като видя зашеметения барон. — Мая, разпитайте го подробно.

— Кой си ти? — зададе първия си въпрос индийката.

— Артур Норт — отвърна хипнотизираният.

— Значи не си барон, а само един авантюрист! — възтържествува Мануелита.

— Тишина! — прошепна Мая. — С какви намерения идваш тук?

Спящият изохка.

— Какво искаш, Ирма? Не мога да те последвам... тази ли е Мери... втората ми жена... Аз... Йохан Гулд... бягащият Йохан Гулд... Какво ще каже светът... Документите...

— Още, още! — настоя Мая.

— Картите ме опропастиха... Револверът... Спасение за мен... Моят тъст... спи сам... през прозореца до него... само един удар...

— А, значи си и убиец! — възкликна Мануелита, но в същото време един вътрешен глас ѝ нашепваше, че и тя е убийца, макар и косвено.

— Тихо! — прошепна пак Мая. — Говорете по-тихо!

— Трябва да бягам — продължи Норт като на изповед. — Те са по следите ми... полковник Роджър... Ирма! Ще те хвана... сега си в ръцете ми... пак избяга... Настигат ме... гората... спасение... най-сетне... Как блести златото...

След това гласът му премина в хъркане.

— Часът е девет, трябва да тръгвате вече — каза Мануелита. — По-бързо!

— Но той ще се събуди веднага — предупреди Мая.

— Тогава да го вържем, защото си имаме работа с убиец и престъпник. Ще известя веднага полицията — каза Мануелита и извади от джобовете на барона малка връзка с ключове.

Азума донесе няколко копринени шала и бързо върза с тях ръцете и краката на заспалия. След това, облечени за път, трите жени

излязоха навън. Файтонът стоеше пред входа на парка и в него ги чакаше Хуан.

— Но аз виждам само две жени? — прошепна той на Мануелита.

— Третата избяга — отговори тя. — Изчакай пет минути, сега ще се върна!

Тя изтича по стълбите и се спусна към стаята на барона. Знаеше добре мястото, където той държеше парите си. Отвори бързо един таен шкаф в стената и извади голям брой банкноти. После ги занесе в своята стая, където ги върза в пакет и прибави към тях друга купчина пари — нейното състояние. След това с пакета в ръце се спусна към изхода.

Когато намери Хуан, тя извика:

— Това е всичко, което имам! Знаеш какво да правиш, в това писмо ще намериш подробни наставления.

— Но нали и ти ще дойдеш с мен?

— Да, след няколко дни съм при тебе! — увери го тя и го целуна.

— Остани в Мексико, докато дойда. Оттам ще тръгнем заедно към Сонора.

Те си размениха още една целувка и файтонът тръгна.

Мануелита се върна в стаята, взе един лист и написа следното:

„Собственикът на заведението «Уайт Касъл» е същият онзи престъпник, за когото бе публикувано преди няколко дни, че се търси от полицията. Дегизиран е много умело, но си личи, че белегът на челото му е изкуствен. Повече от сигурно е, че барон Фон Фалкенбург е търсеният престъпник Артур Норт, или Йохан Гулд. Той е убиецът на своя тъст и, както изглежда, автор на много други престъпления. За да се избавя от отмъщението му, съм принудена да бягам, но ще изпратя полиция от Мексико, закъдето заминавам. Успехът за залавянето зависи от бързината на полицията, затова тя трябва да действа много оперативно, за да залови този дяволски ловък и хитър човек. Мануелита Блекбърн.“

Тя запечати писмото, даде го на слугинята и ѝ поръча:

— Иди веднага в полицията и предай там това писмо на първия старши полицай, когото видиш. Бързай, влакът заминава в единадесет часа.

Слугинята се отдалечи. Мануелита сгъна малко дрехи в един куфар, взе парите си, прибра скъпоценностите и извади от гардероба една пелерина.

Изведнъж се чуха тежки мъжки стъпки. Вратата се отвори и на прага се показа, бледен като призрак, баронът.

СЪДБА

Малко преди описаните събития Приска бе сполучила да напусне незабелязано „Уайт Касъл“. В този момент тя седеше в удобното купе на влака, пътуващ на север. В треперещите си ръце държеше билет, изпратен следобед по тайнствен начин. Четеше и някакво писмо, което беше я развълнувало, и по красивите ѝ очи имаше сълзи.

„Скъпа Приска, моя единствена любов! Подлецът, носещ името барон Фон Фалкенбург, демонът от «Уайт Касъл», който ти донесе толкова беди, опропасти и мен, като си послужи с измама в играта на карти. Изгубих една сума, която моят баща ми беше поверил. Не ми остава нищо друго, освен да умра. Не мога да понеса срама да ме сочат с пръст. Баща ми има в Олдам, на няколко километра оттук, малка вила, която по-рано посещаваше при лов. Там ще извърша онова, с което трябва да изкупя грешката си. Познавам баща си, той е строг и неумолим и няма да прости грях като моя. Тръгвам за там следобед и утре рано ще бъда на лов. През време на лова всичко ще свърши, и то така, че да прилича на нещастен случай. Искam само още веднъж да ти поговоря, но ми липсва сила и възможност.

Остани със здраве. Благодаря ти от сърце за часовете на неизказано щастие, които ти ми подари. Ако е рекъл Бог, ще се видим там горе. Не забравяй твоя обичащ те до смърт Ричард.“

„Трябва да го намеря и да умра заедно с него — бе единственото, което можа да си помисли Приска, след като прочете писмото. — Дали ще го заваря жив?“

В това време влакът пристигна в Олдам. Приска бързо слезе на гарата, приближи се до един чиновник и плахо попита:

— Можете ли да ми покажете вилата на фамилията Кемпъл от М.?

Служителят посочи с ръка:

— Тя е там, вижда се оттук. Хванете пътеката вляво, тя води право към вилата.

Приска се затича нататък, като че ли я преследваше някой, и това много учуди чиновника.

При настроението, в което се намираше Приска, пътят до вилата ѝ се стори извънредно дълъг. Вратата на къщата не беше заключена. Тя я отвори и влезе в стая, изпълнена с вечерен полумрак. Като се взря по-добре, тя забеляза човек, който седеше в дълбок фотьойл.

— Ричард! — извика тя изненадана и уплашена.

— Боже мой, Приска, ти ли си? Как си дошла дотук?

— Нали ти ми писа!

— Да, но за последен път, за да си взема сбогом с тебе!

Тя затвори вратата, заключи я и застана в средата на стаята.

— Какво правиш? — учуди се Ричард.

— Не искам никой да ни безпокои!

— Тук не идват хора.

Тя се приближи до него.

— Защо си толкова студен, не ме ли обичаш вече?

В гласа ѝ, задавен в сълзи, имаше много мъка.

— Приска, не се тревожи! Нима можеш да си помислиш, че не те обичам! Толкова дълго се борих за теб! Защо идваш в последния ми час?

— Идвам да умра заедно с тебе!

— Не! — извика Ричард. — Не! Не трябва да умираш и да свързваш смъртта си с моята. Още днес ще се върнеш в М. Писах на един мой роднина там да те прибере при себе си. Утре ще дойде да те вземе. В случай на нужда може да се прибегне до полицията. Не трябва да попадаш втори път в ръцете на барона.

Приска не обърна внимание на тези думи, а направо попита:

— Нямах ли някой близък, който да ти заеме сумата, която си изгубил?

— Може би, но вече е твърде късно. Баща ми разбра вече за това и ме прокле. Не ми остава нищо друго, освен да умра.

— Добре, но ти няма да умреш сам. Аз ще бъда с тебе!

— Не, искам да живееш! — извика младежът.

— Виждам, че не ме обичаш вече — каза глухо момичето.

Ричард стана, отиде при Приска и я накара да седне на фотьойла. След това коленичи пред нея и зацелува ръцете ѝ.

— Приска, съжали ме! — изстена той. — Искаш да ми отнемеш утехата в последния ми час! Не мога да допусна да страдаш, защото те обичам. Не мога да си позволя да те въвека в моето нещастие. Обожавам те и ти винаги си била в мислите ми. Моля те на колене, върни се при моя роднина в М. Там ще те приемат като своя дъщеря. Остави ме сам да свърша със себе си!

— Ричард — заговори Приска, като сложи нежната си ръка върху горещото му чело, — какво ще правя без тебе! Казах ти, когато се видяхме за последен път, че моят живот е само мъка и че не се боя от смъртта. Казваш, че ме обичаш, а искаш да отблъснеш едничкото ми желание: да умра заедно с теб.

— Не мога да гледам как умираш ти!

Тя го целуна по пламтящите от треска устни.

— Съгласи се, това е последното ми желание към теб! — молеше се тя.

— Не — каза той решително, — остави ме сам.

— Все едно, аз ще умра — каза момичето с мрачен блясък в очите. — Знаеш шишенцето, което е тук, в пазвата ми. Нося го до сърцето си. Ако пак ме отблъснеш, ще изпия смъртоносна отрова и ще те лиша от утехата да чуеш последните ми думи и да приемеш последната целувка от изстиващите ми устни.

Ричард стоеше неподвижен, само тежкото му дишане издаваше мъчителната борба в душата му.

— По-добре да не бях ти писал! Не допусках, че ще дойдеш тук.

— Любовта е виновна за всичко — отвърна Приска.

— Не мога да се примиря с подобна мисъл. Да загинеш толкова млада и толкова красива! Душата ми ще се скита без покой, като знае, че те е повлякла след себе си в гроба.

— Бог държи сметка за това — каза Приска тържествено. — Аз ще те последвам доброволно. Жената стои до мъжа, както през щастливите часове, така и в дните на страданието. Ричард, аз те обикнах от първата минута, когато те видях. Твоето приятелство ме преобрази. Станах съвсем друга, намерих смелост в себе си да се боря

и да противостоя на съдбата. Сега, след всичко това, искаш да ми откажеш да умра заедно с тебе!

Той се наведе, притисна я в прегръдките си и пламенно я целуна по устните.

— Помисли много добре, мила моя! Аз съм мъж, решението да умра не е толкова тежко за мен. Ти обаче си жена, имаш нужда от любов и след толкова страдания заслужаваш да намериш щастието си.

— Така да бъде — каза тя. — Още една целувка от теб — и си тръгвам.

Той я стисна още по-силно в обятията си.

— Бог да те благослови за решението, мила! Сбогом завинаги!

— Не завинаги, а довиждане там, горе!

Той каза:

— Моят роднина живее на Б... стрийт. Иди още тази вечер там. Писмото от мен ще бъде достатъчно, за да бъдеш приета както трябва.

Тя кимна с глава.

— Бог да те пази, Ричард!

Целуна го още веднъж, после той посочи вратата и обърна гръб. Тя направи няколко крачки, извади бързо шишенцето от пазвата си, изля половината от съдържанието в шепата си и като вдигна ръка до устата си, изпи течността. След това се обърна към своя любим:

— Ето, Ричард, това е за тебе.

После сложи шишенцето на масата. Ричард я изгледа, учудено. Тя се олюля и преди да падне, той я хвана в обятията си. Завладя го съмнение.

— Приска, нещастнице, да не си изпила отровата?

Очите му бяха разширени от ужас.

— Да, Ричард — тихо отговори тя, — изпих я. Не можах да те оставя, ти не искаше... сега умирам в прегръдките ти... Само няколко минути и всичко ще свърши... Ричард... мили мой... целуни ме още...

Красивата ѝ глава клюмна и очите ѝ се затвориха завинаги.

Ричард остана няколко минути като вцепенен, после се втурна към масата, взе шишенцето и се върна при мъртвото и тяло.

— Приска... скъпа моя... аз идвам.

След това жадно изпи отровата.

В малката стаичка настъпи тишина. Мракът ставаше все по-голям, нощта се спускаше, тежка и черна.

Откъм гората долиташе тракането на локомотива. По шосето, по което беше дошла Приска, препускаше с всичка сила някакъв конник. Жребецът се носеше като вихър към вилата. На гърба му нямаше седло. Вероятно беше впрегатен кон, защото хамутите бяха отрязани и се влачеха след него.

Конникът стигна запъхтян до вилата и скочи от коня. На един дъх дойде до вратата, удари я с рамо и се втурна по мрачния коридор. Вратата на стаята беше затворена. С един ритник я разби.

Беше тъмно като в рог.

Този конник беше Джеймс, който идваше да спаси своя приятел. Той се върна по коридора, влезе в друга стая, намери лампа и пак отиде в първата. Когато освети помещението, пред очите му се откри ужасна гледка. Кръвта замръзна в жилите му. Той потрепери.

— Ричард — извика и се спусна към приятеля си, лежащ неподвижен на пода. В следващия момент отстъпи назад потресен. Беше видял и трупа на жената. Прекрасното създание, което лежеше на пода, беше полякинята от „Уайт Касъл“ Приска, очаровала го много пъти с великолепните черти на лицето и гъстата си като смола мека коса.

Джеймс бе получил писмото и бе тръгнал веднага, за да предотврати нещастиято, но бе пристигнал много късно.

Димящата светлина на лампата озари лицата на покойните. По бледите им устни бяха замръзнали усмивки.

— Какво щастие в смъртта! — прошепна той.

Остана да бди, наведен над мъртъвците. Така го завари зората. Дневната светлина освети напълно влюбените, съединени навеки във вечен сън.

Джеймс страдаше и мъката му бе неизмерима. Той се разкайваше, задето бе запознал Ричард, този невинен младеж, с онзи демон, барон Фон Фалкенбург. Той беше погубил и него, и Приска.

Джеймс си мислеше, че този грях никога нямаше да му бъде простен.

ИРМА

От ранното си детство Ирма се отличаваше със смиреното си държане, почти безмълвното възприемане на случките в живота си, с доброто си отношение към всички около себе си. Баща ѝ я намираще твърде плаха и нежна, а майка ѝ виждаше в нея бъдещата добродетелна дама, каквато мечтаеше да бъде всяка жена.

Детето се развиваше добре. Момичето се разхубавяваше, но строгата майка никога не намеси в ласките към дъщеря си възхищенията от красотата на девойката.

Ирма имаше своята красота и прелестно лице за нещо естествено. Тя сякаш не забелязваше, че околните я считаха за избраница на живота, и нито веднъж не се изкуши да използва красотата си като оръжие срещу другите.

Не че не усещаше силата ѝ! Но майка ѝ я възпитаваше строго и смекчаваше всички избухвания на суетата, кокетството и горделивостта.

Като всяка пробуждаща се жена и Ирма чувстваше нуждата да бъде понесена от любовта, потопена в сладостни тръпки и отнесена като откъснато цвете далече от градината, в която беше израснала.

Всяко момиче чака ръката, която ще посегне към него. Важен е моментът, в който тази ръка ще се появи.

Един сластолюбец като Артур подбираше своите завоевания. Ирма не разбираше тези хитрувания. Тя само почувства близостта и надеждата на един мъж и когато отвори очи, видя красивия Норт. Това беше съвпадение, съдба, а не някакъв план или дълго обмисляна постъпка. Стана толкова естествено, от само себе си! Ирма се влюби с цялата чистота на седемнадесетгодишната си душа. Любовта на едно момиче, което за пръв път обича и което вижда само един мъж, когото дарява със своите ласки, е чиста и възвишена. Тази любов е всеотдайна, сляпа и крехка.

Когато Ирма се отдаде телом и духом на Артур, у нея още живееше девойката и продължи да живее дори до раждането на Лидия,

когато младото момиче стана майка. От този час обаче тя видя голямата лъжа, в която бе въввлечена от Норт.

Пробуждането бе мъчително. Тя се почувства унижена.

Една голяма рана се отвори в нея и като че ли тази рана щеше да потъне тя цялата. Любовта, която тя искаше да възкреси, когато намери Норт, изчезна съвсем при срещата им. Тя видя у него звяра, който не само не я обичаше, но и искаше да я разкъса.

В душата ѝ стана пусто. На мястото на една бездна се разтваряше извор от сълзи.

Но времето лекува. Ирма претръпна и се примири. Тялото ѝ си искаше своето, духът наложи своето право. Ирма беше жена, а тази жена трябваше да живее. Тя чакаше пак да бъде взета и отнесена в градината на новото си щастие. Но виждаше ли наоколо си мъжа, към когото нейното женско сърце да я поведе? Усещаше ли наблизото този, към който в един светъл миг щеше да почувства сладкия трепет на влечението и раждането на един нов блян?

Наоколо бе тъмно. Дълбок мрак царуваше в нея и само понякога като светкавици проблясваха беглите черти на един или друг образ, които я смуцаваха и я караха да потръпва.

Но пак оставаше празнина и гъста сянка падаше върху извора на любовта и го потапяше в мрак, от който не излизаше никакъв звук, никакъв отговор.

ЕДНО УЖАСНО ПРЕДПОЛОЖЕНИЕ

Ирма преживяваше тежки дни. От малкото спечелени пари трябваше да поддържа прилично облеклото си и да се храни. Всички други нужди бе потиснала и оставила настрана. Като отблъскваше с респектираща гордост всички доброжелателни предложения, които ѝ бяха правени, тя си лягаше вечер полугладна.

Хазайката ѝ мислеше, че тя се преструва, и се ядосваше на нейната необщителност. На няколко пъти тя бе ѝ дала да разбере, че очаква от Ирма друг род печалба, някакъв особен вид комисиона за стаята, която бе ѝ дала под наем.

Ирма прекарваше свободното си време съвсем сама, винаги под страх и в пълно уединение. Всяка вечер тя се качваше на сцената бледа и мълчалива и на страдалческите ѝ устни никога не се показваше усмивка.

От няколко дни обаче положението ѝ се бе влошило още повече. Колегите ѝ от сцената, които досега не смееха да я закачат и ругаят, започнаха да прибягват до други действия, за да изливат върху нея яростта, завистта и омразата си. Една вечер, докато пееше, Ирма почувства, че някой я закачи за роклята. Когато се прибра в стаята си, с ужас установи, че някой бе излял върху роклята ѝ киселина, така че на това място тя бе съвсем обгоряла. При все това Ирма трябваше да бъде благодарна, че течността не беше докоснала тялото ѝ.

Когато повикаха съдържателя и казаха за случилото се, тя вдигна рамене с безразличие и каза:

— Мъжът ми не е отговорен за това, ще трябва да купиш нова рокля.

— И да се обвържа още повече — отвърна Ирма разплакана.

— Много съжалявам, но не мога да направя нищо — заяви ѝ собственикът на заведението. — Плачът няма да ти помогне!

Вратата бе останала полуотворена и зад нея се чу глас:

— Е, какво става тук?

Това беше един възрастен миньор, когото другите посетители уважаваха. Съдържателят му обясни накратко какво се бе случило.

— Ще купите нова рокля на мис Ирма — каза твърдо работникът.

— Съвсем не ми е до купуване на нова рокля — отвърна онзи.

— Така ли? Добре тогава! Ако утре вечерта дойда и видя, че не си изпълнил искането ми, ще трябва да затвориш бараката си, защото нито едно от нашите момчета няма да стъпи повече тук. Трябва добре да разбереш това!

— Но аз не мога...

— Дръжте си устата! Ще го направите ли или не?

— Да — уплаши се съдържателят.

— Вие сте безсрамник, който експлоатира бедното момиче. То печели с толкова труд своите мизерни няколко цента. Друг път да не чувам подобно нещо!

Миньорът се приближи до съдържателя и тикна юмрука си под носа му. Последният отскочи уплашено назад и се отдалечи с бързи крачки.

От тази вечер собствениците на шантана бяха все мълчаливи и мрачни. Няколко дена наред те бяха зле настроени към Ирма.

Момичетата забелязаха това и станаха пак дръзки и нахални. Те често се съветваха помежду си тайно от Ирма и тя усещаше, че ѝ кроят нещо.

Една вечер в заведението имаше само няколко посетители. Беше още рано. Ирма току-що беше привършила изпълненията си, когато чу шум зад гърба си. Разместиха се столове и момичетата започнаха да си шушукат полугласно.

— Тази вечер пръстенът беше на ръката ми — каза Маджия, бившата любимка на червенокосия ирландец.

— Сигурна ли си? — попита я друга.

— Разбира се, как да не съм. Когато отидохме да се мием, го свалих от пръста си и го сложих на масичката.

— Тогава го потърси пак там.

Маджия отиде нататък.

Обикновено Ирма идваше по-късно от другите момичета и трябваше да минава през гримьорната. Те знаеха това и бяха намислили да го използват.

След няколко минути Маджия се върна.

— Е, намери ли го? — попитаха я другите.

— Не е там — отговори тя.

— Така ли? Той беше много скъп.

— Да, струва доста — каза Маджия.

— Тогава да го потърсим заедно. Ще огледаме навсякъде, дори и в нас самите.

— И във вас ли? Пази Боже! — възпротиви се Маджия. — Не мога дори да си го помисля. Познавам ви много добре.

— Но за да не се съмняваш в нас... — извикаха всички момичета в един глас.

— Я не говорете глупости — каза привидно разсърдена Маджия. — Аз последна бях в гримьорната. След мен никой не е ходил там.

— Ами, струва ми се, че не е никой — обади се един глас.

— Кой?

— Новата певица, беднячката! Тя идва по-късно.

Момичетата започнаха да си шепнат възбудено и високо.

Ирма беше в своята стая и чакаше реда си за изпълнение. Внезапно чу приближаващи се стъпки. Внезапно вратата се отвори рязко и на прага застана Маджия, последвана от приятелките си.

— Какво търсите? — попита строго Ирма.

— Имаме само един въпрос — отвърна Маджия и очите ѝ светнаха от злоба.

— Кажете!

— Искам само да попитам дали не сте намерили някъде моя пръстен?

— Вашият пръстен ли? Не разбирам — учуди се Ирма.

— Оставих го в голямата гримьорна. Сега го няма там. Вие сте минали оттам последна.

Ирма се изправи пред безсрамницата. Погледът ѝ излъчваше гордост и решителност.

— Ако бях намерила каквото и да е, щях веднага да го предам на собственика на заведението. Не съм виждала никакъв пръстен. А сега бъдете така добри да се оттеглите!

Като каза това, тя посочи вратата на момичетата. Маджия се изсмя подигравателно.

— По-спокойно, любезна! Ние знаем, че тихата вода е най-дълбока. Искаме само да претърсим стаята.

— Нахалници! — извика Ирма ядосана. — Вървете си веднага или ще извикам съдържателя!

— Викай го, щом искаш. Ние ще си свършим работата.

Като по даден сигнал момичетата се втурнаха в стаята и се нахвърлиха към малкото мебели, като отвориха всички чекмеджета.

— Ще излезете ли от стаята ми или не? — викаше Ирма. Тя гледаше като обидена принцеса.

Изведнъж Маджия изпищя:

— Ето го!

Тя сочеше пръстена, сложен върху един шкаф.

— Това е моят пръстен — каза Маджия. — Как се е озовал тук, в твоята стая?

— Пръстен ли? Не знам нищо — отвърна Ирма.

— Този пръстен е мой — повтори Маджия. — Виж къде го намерих.

— Това е подлост! Безсрамен заговор! — ядоса се още повече Ирма.

Другите момичета бяха се струпали на вратата.

— Ей, виждате ли — обърна се към тях Маджия с явно злорадство в гласа, — хитрата нещастна преструвана е откраднала пръстена.

— Извикайте полиция! — извикаха няколко гласа.

Ирма се беше отпуснала безпомощно на един стол. Вълнението бе подкосило краката ѝ.

На вратата се появи униформен полицай.

— Тишина! — заповяда той строго.

Всички момичета сочеха с пръст Ирма, която седеше на стола, без да мръдне. Полицаят трепна. Погледът му се отмести от бледата и сломена красива жена върху разкривените и подпухнали лица на момичетата, които с нетърпението си да видят Ирма арестувана неволно издаваха някакво злорадство и преднамереност, които един полицай е длъжен да долови.

— Къде беше намерен пръстенът? — попита той след малко, като огледа внимателно стаята.

— Там, на шкафа. Приятелката ми го намери. И аз бях тук — каза Маджия.

Полицаят усещаше, че се разиграва някаква игра, но трябваше да изпълни дълга си. Той се приближи към Ирма.

— Съжалявам, но трябва да ме последвате в участъка. Там ще изясним всичко.

Ирма се олюля, но полицаят я прихвана внимателно. Той изпитваше едно необяснимо състрадание към обвинената.

Момичетата започнаха да се кикотят радостно.

— Направете място! — извика изведнъж силен глас. На вратата, привлечени от шума, се показаха и други посетители.

— Какво става тук? — попита някой.

Преди полицаят да отговори, Маджия изкрещя:

— Сега ще разберете какво става! Тази жена е крадла. Откраднала ми е пръстена. Намерих го тук, в нейната стая.

— Лъже! — прогърмя някакъв мъжки глас. Един млад миньор разбута насъбралите се зяпачи и застана пред полицая.

— Истина е! — отвърна Маджия, веднага след това нададе силен писък. Ръката на миньора я бе хванала за лакътя и я стискаше като с клещи.

— Пуснете ме! Помощ!

— Безсрамница! — извиси ядосано глас работникът. — Аз преди малко бях в коридора и те видях тук. Какво търсеше?

— Да — потвърди приятелят му, който също се беше промъкнал напред. — Така е! Маджия идва тук. И аз я видях! Помислих си, че тази стая е нейна, но сега разбирам, че е била чужда.

— Лъжа — извика Маджия, но младежът я бутна към стената.

— Нещастнице, ще кажеш ли какво търсеше тук? — обади се пак първият миньор. — Ще признаеш ли изобщо, че си идвала тук в отсъствието на тази жена?

Момичето подскочи като гумена топка от здравата ръка на мъжа.

— Пусни ме, пусни ме — викаше Маджия.

— Говори или ще ти извия врата!

— Да, бях тук — изпъшка тя. — Искях само...

Силна плесница изплющя по лицето ѝ. Полицаят хвана ръката на миньора.

— Така не може! Това е саморазправа.

— Така е, дявол да го вземе, но нима може да остане спокоен човек при такова нещо! Ако не бях дошъл, какво щяхте да направите на тази бедна жена!

Полицаят вдигна Маджия. Той трудно скриваше удовлетворението си, че интригантката беше наказана без неговата намеса.

— Пуснете я да се измие и ще я заведа в участъка — каза той. — Но какво стана с приятелката ѝ?

Съучастничката на Маджия, като видя, че работата взема неблагоприятен обрат, си плю на петите и бързо напусна заведението.

— Ще я намерим! — забеляза спокойно полицаят. Той избърса кръвта от лицето на Маджия, качи се с нея в един файтон и я отведе в полицейския участък.

Ирма още не можеше да се съвземе. Всички се събраха около нея и започнаха да я успокояват.

— Това е било просто шега, мис — каза нейният спасител. — Имахте късмет, че пристигнах навреме.

Ирма му подаде мълчаливо ръка в знак на благодарност.

— Мъчно мога да понеса този срам — каза тя с треперещ глас, все още сломена от обвинението срещу нея.

— Нищо, успокойте се. С хора от подобен род човек не бива да се церемони, нито пък да страда заради тях. Сега Маджия може да е доволна. Ще полежи за това няколко месеца в затвора.

Междувременно пристигна и собственикът на заведението.

— Виждате ли какви неприятности ми се струпват на главата? — заоплаква се той.

— Получавате, каквото заслужавате — отговори му миньорът, усъмнен в неговата искреност. — Къде бяхте досега? Бяхте длъжен да вземете отношение! Къде се крихте досега? Ако бяхте на мястото си като собственик на това заведение, нямаше да се случват подобни работи.

— Но какво да правя? — продължи да се оплаква съдържателят. — Долу, в салона, всичко е наопаки. Посетителите до един научиха за станалото.

— Толкова по-добре! Нека знаят с какви жени работите на сцената си.

— Това не може да се издържа повече! — каза отчаян собственикът. — Успокоявах ги, но те дори ме удариха, макар че не се разправях с тях. Клиентите ми хвърлят и чупят бутилки и чаши.

И наистина откъм залата долиташе страшен шум.

След като се успокоиха посетителите, в залата се разнесе песента на Ирма. Нежната мелодия окончателно уталожи страстите. Тази жена умееше да трогва и привлича и най-твърдите сърца с чистотата на своята душа.

Само едно тя не можа да направи — да победи злото в Артур. Но нима неговото сърце беше човешко!

КРАЯТ НА ПЕСЕНТА

Мануелита се приготвяше за път, считайки барона още за упоен. Но този физически силен човек, който дори в злините си умееше да увлича хората и да ги кара да му се възхищават, защото те често се впечатляват от силата, без да обръщат внимание на злото, което тя носи, бе успял благодарение на силната си физика да се съвземе и да се развърже сам. Сега искаше да иска сметка за това, което му се беше случило.

Единствената, която можеше да отговаря, бе Мануелита. И той се насочи към нея. Тя реши също да се защитава. Само присъствието на духа можеше да я спаси.

— А, ти ли си? Откъде идваш? — попита тя с привидно спокойствие. — Изглеждаш странен!

Погледът на красивата вдовица тайно се плъзгаше по барона, търсейки да разбере дали той знае, че тя е причина да бъде хипнотизиран. Като долови, че той нищо не подозира, въздъхна леко:

— Случи ми се нещо много странно!

— Какво, любопитна съм да разбера?

— Нещо необяснимо!

— Разкажи ми!

Баронът леко се усъмни и изгледа своята любовница с изпитателен поглед. Нейното лице остана непроменено.

— Тази вечер ходих в синия салон — каза той, като въздъхна силно.

— Аха! — възкликна Мануелита.

— Да, ходих в синия салон. Да не би да искаш да ме упрекнеш?

Тя не отговори.

— Не бях постоял и няколко минути, когато изведнъж се усетих обладан от някаква сила, която ме приспа, и изгубих представа за действителността.

— Кажи ми ясно, че просто си припаднал! — прекъсна го тя с лека ирония.

— Когато се свестих от припадъка, ръцете и краката ми бяха вързани с копринени шалове.

— Горкият!

— Бях вързан хлабаво, така че лесно се развързах, но онези три момичета бяха изчезнали.

— Изчезнали ли?

— Да, избягали!

— В такъв случай защо не се обадиш в полицията?

— За глупак ли ме мислиш! Не! Разпитите и разследванията ще станат съвсем тихо. Ти ще ми помогнеш в това!

— Аз ли?

— Да. Ще ми доставиш голямо удоволствие, ако тръгнеш незабавно. Ще изпратя още двама души, на които мога да се доверя, в други посоки.

— Е, и ако намеря момичетата, как ще ги доведа тук?

— Ако не искат да дойдат с тебе доброволно, ще отидеш в полицията и ще поискаш момичетата да бъдат доведени обратно, защото са ангажирани в заведението и са го напуснали преди изтичане на договора им.

— Чудесно! — промълви Мануелита.

— Можеш да вървиш още сега. Струва ми се, че ще трябва да тръгнеш към Ласпинас.

— И ти искаш да тръгна веднага и да те оставя тук сам?

— Разбира се! Трябва да остана тук сам, за да не се възбуждат съмнения.

— Добре, ще тръгна.

— Да ти дам ли пари?

— Остави, няма нужда — отвърна тя бързо. — Имам достатъчно у себе си.

— Не, не! Ще ти трябват доста. Ще ти дам една по-голяма сума. Той бръкна в джоба си.

— Къде ли съм оставил ключовете? Винаги ги нося със себе си. Той претърси всички джобове.

— Чудно нещо! — измърмори той и внезапно изскочи от стаята.

Мануелита остана сама със страха си. Най-много я плашеше точно това. Знаеше, че баронът има само един ключ, но се надяваше, че той ще се съгласи тя да замине без пари.

Изведнъж се чу трясък. Тя се затича към вратата, но някои хвана ръката ѝ.

Баронът ревна в лицето ѝ:

— Къде са парите ми? Кой е бъркал в касата ми?

— Не зная — смънка тя, като се мъчеше да се изкопчи от ръцете му.

— Ще отговориш ли? — извика той, задавен от ярост. — Само ти знаеш мястото. Къде ги скри?

Мануелита се отчая, но испанската кръв в жилите ѝ не ѝ позволяваше да се предаде веднага.

— Убий ме, ако искаш — каза тя твърдо, — но няма да ти кажа нищо.

Лицето на Артур стана бяло като восък.

— И ще го направя, ако не ми отговориш!

— Убий ме! Това няма да ти бъде първото убийство!

Той отстъпи крачка назад и за момент пусна ръката ѝ.

— Какво каза?

— Казах, че си убиец, бракоизменник и фалшификатор!

— Мълчи!

— Можеш да ме убиеш!

Той я изгледа диво.

— Откъде знаеш това, нещастнице?

— Знам всичко! Всичко! Откъде — това е моя тайна. Пронижи сърцето ми, смажи ме, унищожи ме като толкова много други твои жертви.

Очите на мексиканката устояха на заканаелните му погледи.

— Ще ми изповядаш всичко, ще кажеш как си научила всичко това, иначе ще съжаляваш! Говори!

Тя вдигна гордо глава.

— Не си прави труда напразно — отвърна Мануелита. — Една испанка не може да се моли за прошка на подлец!

Изведнъж баронът отскочи назад като ухапан от змия. Очите му бяха съгледали хора в униформи, които по няколко алеи идваха откъм градината. Бяха полицаи и неговата готовност и постоянно подозрение мигновено му подсказаха, че е в опасност. Той веднага съобрази, че къщата е обградена.

— Усойница! — изкрещя. — Ти си ме издала на полицията.

— Да — отговори тя със застрашителна студенина.

Мануелита стоеше спокойно като красива мраморна статуя. Погледът ѝ излъчваше дълбоко презрение към разобличения престъпник. „Сбогом, Хуан!“ — промълви тя на себе си.

Баронът се хвърли върху беззащитната жена, хвана я за косата и я повали на земята.

Мануелита не издаде никакъв звук.

Той я вдигна и я хвърли на канапето, стисна побеснял шията ѝ като с железни клещи и я държа така, докато я задуши.

Междувременно отвън, в коридора, се чува стъпки и след миг някой почука силно на вратата.

— В името на закона, отворете! — извика силен глас.

Баронът не отговори, а отиде до прозореца и тихо го отвори, макар че не виждаше начин за спасение.

Тропането на вратата се повтори и цялата стена се разлюля от удари.

Той огледа всички ъгли на стаята и очите му изведнъж се спряха върху бездушното тяло на удушената.

Вратата пращеше от напора и нямаше да издържи дълго.

Баронът излезе през друга врата и се намери в стаята си, но и от нейните прозорци видя полицаи, сновящи из двора. Положението му беше критично. Трябваше да вземе решение и да предприеме отчаяно действие. Пусна някакъв предмет от джоба си, след това предпазливо откряна прозореца и скочи навън.

Настъпилият мрак го прикриваше. Той се хвана за корниза на покрива, след това се добра до улуците. Хвана се за онзи, който се спускаше надолу, и се плъзна по него. Отгоре се чува заканителни гласове и на прозореца се показаха черни сенки.

Баронът стигна благополучно земята, но понеже гладката бяла стена на зданието не беше никак сигурна, премина бързо свободното пространство пред себе си и потъна в тъмната сянка на парка.

— Стой! Стой! — извика някой след него и един човек препречи пътя му.

— В името на закона, вие сте арестуван!

Изтрещя изстрел от револвер и полицаят падна на земята. Последваха гърмежи от всички страни. Куршумите свиреха покрай зидовете на парка.

— Ето го тук! — извика един глас.

И наистина сянката на барона се открояваше горе, върху зида. Отново засвириха куршуми и сянката изчезна.

— Ударен е! — чуха се възгласи.

От другата страна на зида им отговори подигравателен смях. Когато полицаите излязоха извън парка, не можаха да открият никаква следа от престъпника. Той беше изчезнал.

Горе, в добре осветената стая, няколко служители от полицията намериха мъртвото тяло на нещастната Мануелита. Наведени над него, те напрегнато следяха усилията на лекаря да възвърне живота в него.

По лицето на лекаря ясно се четеше безнадеждният резултат.

— Вече няма смисъл.

Един от полицаите извади бележника си.

— Причини за смъртта? — попита той.

— Била е удушена — отвърна лекарят.

Конни патрули запретърсваха околността. Телеграфът работеше без прекъсване. Но всичко беше напразно. Престъпникът сякаш беше потънал вдън земя.

Заведението „Уайт Касъл“ беше затворено от полицията въпреки недоволството на хората, свикнали да живеят нашироко и да се развличат там.

Из града се носеха най-фантастични слухове за тайнствения човек, превърнал казиното в източник на мистерии и изчезнал безследно.

Много любопитни насочиха вниманието си и към мистър Кемпъл, но и неговият дом беше затворен. Казаха, че семейството заминало на север за известно време.

Скоро обаче животът започна да тече както обикновено и хората забравиха за станалото и за жертвите на печалното стълкновение.

МАГЬОСНИКЪТ

Тези жертви бяха четири.

Полицаят, когото Артур Норт застреля при бягството си, загина при изпълнение на служебните си задължения, рискувайки живота си. Въпреки смелостта си, той прояви и непредпазливост, заплатена скъпо срещу такъв ловък противник като Норт.

Приска стана жертва на своето любовно увлечение и на отчаяното си решение на всяка цена да свърже съдбата си с тази на Ричард Кемпъл. Красивата жена, тласната към фаталния край, стана невинна жертва на разигралите се събития. Но за нея най-много трябваше да се съжاليا. Тя нямаше никакви близки, роднините ѝ бяха на десетки хиляди километри от чуждата Америка и нямаше кой да жали за нея. Най-близките ѝ приятелки, с които прекара много тежки и тревожни дни от своя земен път, нито знаеха, нито пък подозираха за печалния ѝ край.

В значителна степен самоубийството на Ричард Кемпъл бе заслужено. Той извърши два големи греха: проигра на комар и рулетка огромни суми и се обвърза с барон Фон Фалкенбург. Неговата вина бе в лекомислената подкрепа, която даде на авантюриста.

Има много хора, които лесно се увличат по външните качества на недотам познати им лица и така дават обществен кредит на ловки спекуланти и лицемери като барона.

Ричард бе от онези, които въведоха в обществото Фон Фалкенбург, възвеличиха го, очаровани от неговата външност и зяпнали глупаво в устата му, разтръбиха навсякъде, че той е рядък човек.

Авантюристи като барона има навсякъде, но за да се издигнат и да успеят, те винаги използват наивници от рода на Ричард. Лековерието на едните улеснява престъпленията на другите, затова и мнозина бяха склонни да считат, че Ричард е заслужил съдбата си.

Най-голямата жертва на барон Фон Фалкенбург бе Мануелита Блекбърн, но нейната участ беше и най-заслужена. Тя не само улесни

престъпника, но и участва в престъплението. Опомнянето дойде твърде късно. Тя бе помогнала в убийството на нейния добър съпруг, стария Блекбърн, и толкова се обвърза с убиеца, че когато се опита да се освободи и да се разкае за сторената грешка, това бе станало невъзможно и ѝ струва живота.

Такава е участва на всички съучастници, предатели и шпиони. Първо им обръщат гръб тези, на които са помогнали, и забиват ножа в тялото им като тъжна награда за подлата и коварна услуга.

Смъртта на Мануелита бе справедливо и заслужено възмездие за коварството ѝ. Сякаш изплъзването на барона въпреки нейната смърт от неговите собствени ръце бе оправдано от тежестта на нейното престъпление. И с деянието си, и със смъртта си тя улесни бягството му. И беше изиграна, защото бе надценила твърде много силите си и смяташе, че ще може да улови в примката си такъв хитър демон като Артур Норт.

Не! Той бе омагьосал толкова много хора, че те започнаха да се възхищават от поразите, които той, преднамерено или не, нанасяше наляво и надясно.

Силата опиянява. Артур Норт бе извънредно силен физически и душевно. Хората възхваляват боксьорите, борците, донжуаните, прелъстителите, насилниците — онези, които ги заставят да вършат или не нещо, и в това възхваляване има нещо трагично, някакъв култ към злото, което сякаш се харесва.

Хората пеят често хвалебствени песни на силата, без да подозират, че тя може да се обърне срещу тях. Така се случи и с Ирма, и с всички други, омаяни от Артур Норт. Той продаваше всички със силния си характер и жаждата да живее дори и в ущърб на другите.

Веднъж вече надникнахме в душата му. Сега отново трябва да проникнем във вътрешния му мир.

Артур Норт познаваше добре силата си, както и възхитата, която тя предизвикваше у наивните и чувствителните. На тази основа реализираше своите планове и действия. Видяхме как той се изплъзна в Ню Йорк, от парахода, плаващ по Хъдсън Рив, от фермата на Върмънт, спаси се от клопката на граф Джирарди, от хитростта на Макнийл, Шелер и Роджър, от дома на Сейнт Артай, от М. и „Уайт Касъл“.

Винаги безумно смел. Неуловим гений на злото.

Природата не създава само гении на доброто. Като че ли голямата ѝ цел е да създава завършени личности, независимо от това, дали стремежите им са насочени към творчество или към разрушения.

Читателите сигурно се чудят как успява Норт във всички случаи да избегне поставените му клопки, как винаги успява да се изплъзне, и то без да остави следа, и така лесно се преобразява, че веднага се появява като съвсем нов човек в коренно различна обстановка. Наистина, как ставаше това?

Отговорът е: защото имаше срещу себе си доверчиви и несъобразителни противници. Или по-точно казано — превъзхождаше противниците си по находчивост, бързина, ловкост, присъствие на духа, сила на волята, убедителност в говора, в изкуството да живее и да побеждава в борбата за живот. Той беше магьосникът Артур Норт — призрак, видение, неуловима сянка, дух, неспокоен и непобедим.

Жертвите му сами се предаваха. Старият Блекбърн, Сейнт Артай, Луиза, Шелер, Джеймс, Мануелита. Колко смешни изглеждаха пред него със своята непохватност и непрозорливост. Като джуджета пред великан! Затова Артур Норт продължаваше да побеждава, да живее, да граби, да убива умишлено или при самоотбрана. Защото срещу него не се изправи друг гигант, равен му по прозорливост, хитрина, сила и ловкост.

Не трябва да се забравя и това, че Норт действаше в Америка, страната на чудесата, на необятните поля и гори, на невероятните възможности за спечелване на грамадни богатства. А там, където има големи богатства, има и големи стремежи за притежаването им.

При такива условия хитреци като Артур Норт със страстта си към приключения и жажда за богатство трудно изпускат шанса си.

ТАЙНСТВЕНИЯТ ЧУЖДЕНЕЦ

— Добър вечер, г-н Донелсън! Добър вечер на всички!

Лицето, което влезе и произнесе тези думи, беше един пълничък господин с кротко изражение на гладко избръснатото си лице. Той свали шапката си и заедно с бастуна я подаде на келнера, който почтително ги взе. След това седна на една голяма дъбова маса, около която бяха насядали мъже, повече то от които бяха на средна възраст.

Заведението, в което се намираха, беше изискан клуб, луксозно подреден.

— Но защо идваш толкова късно? — попитаха новодошлия.

— Вярно е, че закъснях, но нямах възможност да дойда по-рано. Съпругата ми имаше гости и аз бях принуден да чакам, докато си тръгнат.

— Виждаш ли, Донелсън — смеейки се, каза един възрастен мъж, като остави на масата вестника, който четеше, — какво трябва да търпи мъж на твоята възраст, когато се ожени за млада и красива жена, която е гордостта на нашия Нашвил! Той не може да се радва на свободата си, защото винаги трябва да се съобразява с жена си.

— Може би имаш право — отвърна Донелсън, — но аз се чувствам великолепно! И трябва да знаеш, Филип, че никога не съм бил под чехъла на жена си.

— Не знам ще можеш ли да докажеш това.

— Можеш да ми се надсмиваш колкото искаш! — заяви леко ядосан Донелсън. — Моя работа е как живея и как се разпореждам в дома си.

Изисканият клуб, в който се водеше този разговор, беше на най-видните и богати жители на град Нашвил. В него те провеждаха и клубните си заседания.

— Какви новини има? — попита Донелсън, отпивайки от чашата си.

— Много по-интересни, отколкото можеш да предположиш.

— Кое е толкова интересно?

— Лично аз не зная нищо. Идва управителят на клуба и ще ни разкаже подробно всичко.

Управителят, висок мъж с приятна външност и изискани маниери, седна при тях.

— Представете си, господа — важно заяви той, — в хотелското крило на клуба гостува един пътник, който желае да покаже пред публика няколко сеанса от тайнствените си познания.

— Искате да кажете, че е магьосник или нещо подобно? — попита недоверчиво Донелсън.

— Не, господа! Но ви уверявам, че е много интересен човек. Казва се маркиз Дьо Ц. и показва изкуството си повече за удоволствие, отколкото за печалба. Маркизът не е магьосник, а изкусен гадател на мислите и чувствата на човека.

— Веднъж четох за нещо подобно — каза Филип, — но този вид изкуство за мен си е чисто шарлатанство.

— Не, уверявам ви, че в този случай няма никакво шарлатанство, а чудеса! Чудеса, които този човек показва в интимен семеен кръг.

— Дявол да го вземе! Любопитен съм да видя това! — извика г-н Донелсън.

— Благородният чужденец — продължи управителят — може да хипнотизира човек и след това да го накара да прави, каквото поиска: да лае като куче, да трака с клюн като щъркел, да подскача като жаба...

— Ха-ха, като жаба! — изсмя се Филип. — Пръв трябва да опита това нашият приятел Донелсън. Ха-ха, представете си, че той е жаба и подскача ли, подскача!...

Бурен смях избухна в стаята.

— Тогава ти, Филип, трябва да си представиш, че си щъркел — отвърна ядосан Донелсън. — С твоите дълги крака спокойно можеш да го имитираш.

Членовете на клуба отново се разсмяха.

— Интересното е, че тайнственият маркиз провежда сеансите си винаги с маска — заяви управителят.

— И тук ли дойде маскиран?

— Не. Но беше си вдигнал яката на палтото и нахлупил шапката си до ушите. Обаче на сеанса иска да бъде маскиран, защото имал много роднини навсякъде в Америка и по този начин се предпазвал от нежелани срещи с тях.

— Добре е да видим този интересен човек. Колко време ще остане в Нашвил?

— Само два дни. Утре ще изнесе лекция в малкия салон.

— Ще бъдат ли разпратени покани?

— Не — отговори управителят. — Маркизът иска да се изпратят покани само на висшето общество в града. Но тъй като в клуба членува точно това общество, едно съобщение тук е достатъчно.

— Непременно ще дойдем — извикаха членовете на клуба.

— Каква ще бъде цената на входа?

— Десет долара на човек.

— Не е много скъпо.

— Заповядайте точно в 9 часа, господа!

— Може ли да доведем и жените си с нас?

— Разбира се, че можете. Това зависи от вашето желание — отвърна управителят.

— Аз няма да доведа жена си — заяви Филип. — Възможно е по време на сеанса да бъде направено нещо неприлично. Тогава жена ми ще ми го напомня, докато съм жив.

Много от членовете на клуба се съгласиха с Филип.

— Знаете ли нещо за това тайнствено изкуство? — попита Донелсън управителя на клуба.

— В Ню Йорк съм виждал много пъти такива сеанси и мога да ви ги опиша накратко. Работата, господа, е твърде проста: хората, които се занимават с това, имат силни, властни очи и с тях фиксират очите на зрителя. От силата на погледа му те изпадат в състояние на хипноза и стават безучастни към околния свят. Дори ако бъдат убождани с игла, не чувстват болка.

— Но това наистина е интересно! — възкликна Донелсън.

— В такова състояние на приспаните се дават заповеди, които те, след като се събудят, трябва да изпълнят точно.

— Аз не вярвам в такива измишльотини! — твърдо заяви Филип.

— Ако присъствате на сеанса, ще се убедите в правотата на думите ми.

Донелсън изслуша мълчаливо всичко, като поглеждаше недружелюбно към Филип. Прякорът „Жаба“ съвсем не му харесваше и го вбесяваше.

— И аз мога да познавам човешки мисли — изведнъж каза той.

— Така ли? И какво мисля аз? — подигравателно попита Филип. Донелсън, който незабелязано беше погледнал часовника си, отвърна:

— Моят приятел Филип сега си мисли: „Дявол да го вземе! Часът е десет и половина, време е да си отиваме“. Така ли е, Филип? Тебе те чака някой. Аз знам това!

Филип го погледна изплашено, изведнъж скочи, взе пардесюто си и каза:

— Добре, и аз някой път ще разгадая твоите мисли!

И напусна клуба, изпратен от смеха на останалите членове, които продължиха да коментират тайнствения маркиз. Човек, който умее да внушава каквото си поиска на хората, наистина е една голяма загадка.

ЧОВЕКЪТ С МАСКАТА

На следващата вечер в клуба отново се събраха членовете му, шестнадесет на брой.

Всички очакваха с нетърпение появата на тайнствения маркиз.

— Всички ли сме тук? — попита Филип, който също беше дошъл.

— Не — отговори някой. — Донелсън го няма.

— Той непременно ще дойде, но не сам.

— Няма да бъде сам?

— Донелсън ще дойде с жена си — иронично заяви Филип.

— Аз не съм казал на жена си — каза един от присъстващите.

— Аз също не съм казал нито дума — добави спокойно Филип.

— Тихо, Донелсън идва!

Наистина в този миг Донелсън влезе, придружаван от една дама. Филип имаше право в преценката си предната вечер. Г-жа Донелсън беше жена с предизвикателна красота. Черна коса ограждаше красиво бяло лице. Очите ѝ можеха да покорят всеки мъж. Гордо изправената ѝ фигура издаваше властната личност.

— Няма ли да има други жени? — попита тя тихо съпруга си.

Донелсън зададе същия въпрос на приятелите си. Всички намериха някакво извинение, че не са довели съпругите си.

— Въпреки че съм единствената дама сред толкова кавалери, аз ще присъствам на сеанса, господа — усмихната заяви красивата г-жа Донелсън.

Управителят влезе в салона.

— Всичко е готово, господа, последвайте ме.

Качиха се на горния етаж в салона, където трябваше да се състои сеансът.

Салонът бе тапициран с червен плат. На една малка естрада бяха подредени столове. Пред тях имаше масичка, покрита с черно покривало. На масичката горяха два свещника, а между тях беше поставен човешки череп.

Членовете на клуба, малко притеснени, заеха местата си. Донелсън и съпругата му седнаха на първия ред.

Настана дълбока тишина. Загадъчната обстановка толкова силно им беше подействала, че дори разговаряха шепнешком.

Изведнъж в дъното на салона завесата се вдигна и се появи добре сложен мъж, изискано облечен. Той се приближи с уверени крачки и вежливо се поклони. Къдрава кестенява коса красеше благородната му глава. Над устата се спускаха гъсти мустаци. Очите и малка част от челото бяха закрити с черна маска от кадифе. През отворите ѝ светеха две очи с такава сила, че г-жа Донелсън неволно се притисна до съпруга си.

Без да удостои никого с поглед, чужденецът с надменна походка се качи на естрадата и застана зад масата.

Няколко минути цареше гробна тишина. След това тайнственият маркиз каза със силен звънлив глас:

— Уважаема госпожо, почитаеми господа! Въпреки че, предполагам, нямате познания за загадките и тайните на човешката душа, дълбочини, неизследвани досега от науката, вярвам, че поне сте дочули за силата, която притежават някои хора. Те се наричат медиуми и са надарени, за разлика от обикновените хора, да проникват със силата на волята си в душевния мир на всеки човек. Аз дълги години се занимавах с разгадаването на тези тайни и най-после придобих способността да прониквам в тайните на човешката душа, да гадая съдбата на човешките същества. Изберете двама или трима господа, които да напуснат заедно с мен салона. След това скрийте в него някой малък предмет, който аз ще намеря с вързани очи.

Шепот на учудване се разнесе из редовете на присъстващите. Решиха да напуснат залата Донелсън и Филип. Тайнственият чужденец ги последва.

В един миг г-жа Донелсън почувства някакво безпокойство. Вдигна глава и видя маркиза, който беше спрял пред нея и я гледаше с пронизателен поглед. Това продължи няколко секунди, след това той бързо настигна Филип и съпруга ѝ.

В това време другите спореха какъв предмет да скрият. Най-после се спряха на една брошка.

— Но къде да я скрием?

— Позволявате ли да я забодем на вашата рокля, г-жа Донелсън?
— попита един от господата.

— Не! — отказа категорично тя. — Страх ме е от този човек. Предчувствам, че ме застрашава някаква опасност.

Най-после мъжете решиха да скрият брошката между зъбите на черепа, които беше на масата.

Скоро след това Донелсън и Филип се върнаха в салона, водейки маркиза за ръка. Когато стигнаха в средата на салона, той пусна ръцете им и се обърна към един от присъстващите, до когото случайно се допря.

— Бъдете така добър, подайте ми ръката си!

И като хвана лявата му ръка, започна да обикаля с него салона. В един миг забави стъпките си и се спря като човек, незнаещ какво да прави по-нататък.

Но изведнъж човекът с маската се обърна и направи няколко крачки към масата. После отново спря. Обръщаше глава ту към лявата, към дясната свещ, като същевременно не изпускаше ръката на мъжа. След това се наведе бързо, вдигна черепа и извади от него брошката.

Силни аплодисменти изпълниха салона. Маскираният мъж се поклони в знак на благодарност. След това от един цилиндър извади навита на руло хартия, разви я и я показа.

Беше голяма карта на Северна Америка.

— Това, което направих преди малко, сега ще се опитам да направя на тази карта. Изберете си, разбира се, без да го казвате, град или някоя област на тази карта.

Всички се събраха около нея и започнаха наум да четат хилядите написани имена.

— Трябва да изберем нещо, което е мъчно да се намери — прошепна някой.

— Да, но какво?

Най-после изборът падна не върху град или област, а върху едно почти пресъхнало блато в територията на Аризона, Ред Лак — Червеното езеро.

— Така! Уверен съм, че няма да може да го намери! Дори и името му на картата е напечатано с толкова малки букви, че едва се чете — заяви самонадеяно един от мъжете.

Тайнственият маркиз, който беше излязъл от залата, се върна, воден за ръка от двамата си водачи. Отново поиска от един от мъжете да му подаде ръката си и да го заведе пред картата.

И сега очите му бяха завързани.

Стиснал ръката му, той направи с нея няколко кръга над картата. Внезапно спря и с пръст посочи някаква точка на картата. Тази точка беше Ред Лак в щата Аризона.

— Избраното от вас място е Червеното езеро — каза той, без да сваля къпката, закриваща очите му.

Изненадата за всички беше голяма и те продължително го аплодираха.

— Това за мен е необяснимо! — прошепна Донелсън на Филип.

— Имай търпение. Много работи ще узнаеш, когато дойде редът ти.

Донелсън започна да се страхува.

— Само да не ме прави на жаба! — изпъшка той жално, поглеждайки към жена си.

Мъжът с маската сне къпката, с която беше закрил очите си.

— Това, което показвах, е само началото, обясняващо отчасти влиянието на някои фактори върху душевния мир на човека. Сега ще проведем друг сеанс с помощта на някои от вас. Те трябва да изпълнят точно това, което им заповядам, за да почувстват благотворното влияние на някои сили. Разбира се, няма да успея с всички господа, затова ще се огранича с няколко опита.

Повечето от мъжете, между които и Филип, предложиха услугите си за опитите. Донелсън благоразумно предпочете да се въздържа.

Маркизът премести няколко стола на естрадата и покани няколко от господата да седнат на тях. След това се вгледа в очите на Филип, който седеше най-близо до него, и направи няколко движения с ръце. В залата се разнесе шепот на изненада — Филип беше заспал веднага!

От петимата, които се бяха поставили в разположение на маскирания мъж, трима изпаднаха в доста дълбок сън. Той се наведе над тях и полугласно им даде някакви заповеди.

След тия заповеди Филип трябваше да повярва, че салонът няма нито врата, нито прозорци. Единият от останалите двама мъже трябваше да си мисли, че в салона горещината е 50 градуса, а другият — че температурата е спаднала под нула градуса.

Тайнственият мъж ги събуди с няколко движения с ръце и леко подухване в лицата им.

В салона цареше гробна тишина.

Събудените отвориха очите си и загледаха учудено, Филип пръв стана от стола, оглеждайки се на всички страни.

— Но какво е това? — извика уплашено той. — Къде се намирам?

Донелсън промърмори доволно нещо.

— За бога! — продължи Филип. — Къде е вратата?

И пак се огледа уплашено на всички страни.

— Няма нито врата, нито прозорци! Боже мой, как ще излезем оттук?

В това време единият от двамата мъже се спусна към прозореца. Беше разкопчал дрехите си и дишаше тежко.

— Каква е тази тропическа горещина? Задушavam се! — и отвори бързо прозореца.

— Какво правиш, луд ли си! — извика другият. — Защо отваряш прозореца в този студ? Къде ми е палтото?

— Всички тук ще умрем от глад! — извика Филип отчаяно.

Мъжът с маската се приближи и прикова поглед в тях. След това един след друг ги отведе до столовете им. След миг умореното им дишане показваше, че бяха заспали отново.

Аплодисменти гръмнаха от всички страни. Удивлението им от тайнствената могъща сила на чужденеца беше безкрайно. Той учтиво им благодари и каза:

— Това, което видяхте, може лесно да се обясни. Когато човек е заспал, не мисли, няма никакви грижи. Затова в това състояние вярва, че всичко, което му казвам, наистина съществува.

Госпожа Донелсън стана от стола си.

— Къде отиваш, скъпа? — попита я съпругът ѝ.

— Искam да видя дали и аз мога да бъда хипнотизирана.

— По-добре остане на мястото си.

— Не! Много съм любопитна да узная.

Красивата жена се приближи до маскирания, който стоеше неподвижно до приспаните членове на клуба.

— Искате ли да направите един опит и с мен? — попита го тя с чаровна усмивка.

В очите му като че ли блесна мълния.

— Защо не, милостива госпожо. С най-голямо удоволствие!

Скоро и съпругата на Донелсън спеше дълбоко.

Маркизът постоя около минута неподвижен, след това погледна лукаво към зрителите и решително се наведе към тримата спящи господа.

Този път не се чу нищо от това, което им каза. Заповедите бяха прошепнати на ухото на всеки от тях.

Тези трима господа биха били много учудени, ако можеха да разберат онова, което странният чужденец им заповяда. Всеки от тях получи следната заповед:

— Утре вечер ще дойдете на представлението. Трябва да донесете всичките си пари и ценни книжа, които имате в наличност. Ще ги оставите на мое разположение и ще се подчинявате на моите заповеди така, както се подчинявахте тази вечер!

Това беше странната заповед, която получи заедно с останалите и Филип.

След това маскираният мъж се приближи до госпожа Донелсън. Наведе се над нея и устните му ѝ прошепнаха:

— Хубава госпожо, утре вечерта точно в девет часа идете на северната железопътна гара. Ще си купите билет за Бентън. Когато пристигнете там, ще слезете на гарата и ще чакате в чакалнята, докато дойда и аз.

Той се вгледа с голямо любопитство в хипнотизираната жена. Лицето ѝ беше запазило спокойното си изражение. Тогава отново прошепна:

— Утре вечер ще откажете да придружите съпруга си на представлението, но ще настоявате той непременно да дойде. Всички скъпоценности, които имате, ще сложите в една чантичка и ще ги вземете със себе си.

След това докосна леко с ръце слепоочията на хипнотизираните и те отвориха очи.

Маскираният мъж бавно се приближи до масата и каза на зрителите:

— Последният ми опит ще надмине всичко, което видяхте досега. Заповедите, които дадох преди малко на тримата господа, приели така любезно да се подложат на моя експеримент, ще се

изпълнят точно в продължение на двадесет и четири часа. Вие ще видите ефекта на представлението утре вечер. Съжалявам обаче, че не можах да постигна същия ефект и с младата госпожа. Но и моята сила има граница! Довиждане, господа!

След тези думи маркизът се поклони и напусна залата.

— Ей, Филип, събуди се! — смеейки се, викаше Донелсън. — Ако знаеш колко беше смешен, когато казваше, че ще умреш от глад! А как тичаше отчаян, за да намериш изход от залата!

— Аз не помня нищо — заяви Филип объркано. — Не мога нищо да си обясня.

— Разбира се! Но аз съм много любопитен да видя какво ще се случи утре вечер. Вярвам, че всички ще дойдем пак.

— Разбира се.

— Значи се разбрахме! Довиждане.

ОСВОБОДЕНАТА

Ирма беше в стаичката, когато хазайката ѝ влезе.

— Безпокоя ли те? — попита жената.

— Не.

— Представете си, госпожице, какво ми се случи вчера! — избъбри приказливата старица.

Ирма я погледна въпросително.

— На горния етаж живее семейство Хонкинс. Вие май не го познавате, нали? Е, това няма значение. Вчера малкото им момиче тичаше по улицата. Изведнъж видях, че идва кола, конете, на която препускаха бързо, подплашени от нещо. Коларят не можа да ги спре и те стъпкаха детето. Сега то е на легло и има слаба надежда за спасението му. Ето какво правят неразумните деца!

Очите на Ирма се напълниха със сълзи от състрадание. Тя веднага помисли за своето дете, за малката Лидия.

— Да, такива са децата! — повтори старицата. — Излязат от къщи и човек не знае какво ще стане с тях. Може да ги премажат или пък да отидат толкова далече, че не знаят как да се върнат обратно вкъщи. Всеки ден във вестниците се съобщава за изгубени деца. Поминалата седмица едно било намерено от полицията и сега търсят родителите му.

— Къде, къде е намерено? — извика Ирма.

— Боже, не мога да си спомня добре къде е било това, защото измина цяла седмица оттогава... А, чакай... точно така... било е в Марвил... там е било намерено!

— Марвил! Трябва да е някой по-голям град. В кой щат се намира?

— В Колумбия, госпожице.

— В Колумбия ли? — извика изненадано Ирма. — О, Господи, това може да бъде моята Лидия!

Старицата я изгледа учудено, тръгна към вратата, мърморейки:

— Значи тя има и дете!

Ирма остана сама, изпълнена с тревога. Тя трябваше да намери какъвто и да е начин да отиде в Марвил и да разбере дали това не е нейното дете. А може би е съвсем друго? Голямото ѝ желание да намери Лидия я караше да вижда във всяко загубено, отвлечено или пострадало дете своето момиченце.

В тази минута си спомни, че беше обвързана с договор със собственика на заведението. А имаше и дългове, които беше направила, за да си купи рокли. Тези мисли я натъжиха още повече. Може би там нейната Лидия плачеше за майка си, може би имаше нужда някой да я защити от груби хора и тя със сълзи на очи протягаше ръце към майка си, която е толкова далече от нея! А тя не можеше да направи нищо, защото беше почти робиня и не можеше да спаси обичното си дете.

Откъде можеше да намери средства, за да се избави от това плачевно състояние? Какво можеха да помогнат нейните сълзи и молитви? Упоритият собственик имаше законно право и ако тя избягаше, полицията щеше да я преследва.

След един час тя трябваше да пее, да пее със сърце, препълнено от мъка. Трябваше да потисне разкъсващата я скръб и да застане усмихната пред публиката и да я развесели. Това беше прекалено жестоко. Въпреки това тя надви болката и отиде на работа.

След като с големи усилия изпя песните, тръгна към дома си.

Ирландецът Пати както винаги я чакаше на входа. Вървяха мълчаливо, но на светлината на един фенер той я погледна и попита:

— Плакала ли сте?

Ирма потвърди с кимване на глава.

— Да не ви е обидил някой? — прозвуча заканително гласът му.

Няколко минути Ирма се бори в себе си, но нуждата да сподели с някого мъката си надделя. Тя разказа със задавен глас своята съдба и съдбата на детето си.

След като изслуша разказа ѝ, ирландецът се замисли.

— Добре тогава — промълви той след дълго мълчание. — Ако тази вечер имате малко свободно време, запазете го за мен, мис. Нека да се поразходим малко. Искам да ви кажа нещо.

Ирма се съгласи и скоро се озоваха в една пуста улица.

— Днес ме виждате за последен път, мис! — каза Пати.

Тя го погледна изплашено. Кой щеше да я пази занапред?

— Да, днес ви съпровождам за последен път! — повтори той.

— Ще напуснете ли града?

— Не. Но днес мислих много. Реших, че вие вече нямате нужда от мен. Помните ли, мис, когато ме избавихте от хората, които искаха да ме пратят на оня свят. Тогава аз се заклех да ви закрилям като сестра. И удържах на думата си. Съжалявам, че не дадох по-добър урок на нехранимайковците, които ви нападнаха. И понеже ми казахте, че съдържателят ви държи в ноктите си, аз разбрах какво трябва да направя. Вие не само ме спасихте тогава, но направихте от мен порядъчен човек. Откакто ви познавам, не съм допрял чаша с ракия до устните си. А миналата неделя дори отидох и на църква.

— Това изпълва сърцето ми с радост — каза Ирма и му подаде ръката си.

Бяха стигнали до неговия дом.

— Сега ще се сбогувам с вас — каза Пати. — Досега не можехте да търсите детето си, защото няхахте средства, а имате и дългове. Зная, че лесно не можете да се отървете от този подлец. И понеже искам да ви помогна, днес отидох при един адвокат и заедно с него отидохме при съдържателя. Поисках му да ви освободи срещу едно малко обезщетение. Сега вече няма нужда да се връщате там, където толкова страдате, и ще можете да потърсите детето си. Съдържателят ще ви изплати и една значителна сума.

— Но защо сте направили това? — извика Ирма. — Защо заради мен се лишавате от припечеленото с толкова усилия? Не мога да приема тази жертва.

— Въпросът вече е приключен, мис, Бог да ви благослови да намерите детето си!

Пати се наведе и целуна ръката ѝ. Веднага след това бързо се отдалечи. Напразно Ирма го викаше да се върне. Развълнувана и смутена, тя се прибра в стаята си и пак заплака. Но сега в скръбта ѝ имаше и малко радост. Вече можеше да отиде в Марвил.

СМЕЛО НАЧИНАНИЕ

Тайнственият чужденец, който толкова бе учудил висшите кръгове в Нашвил, седеше в разкошната хотелска стая и се усмихваше зловещо. Усмивката му означаваше тържество над хорската глупост и лековерие, а също така, че стои над всички, които поне за миг си помисляха, че могат да му се присмоят или да го надлъжат.

Сега беше без маска. Лицето му беше открито. Това беше истинското лице на човека със стоте маски: Норт, Гулд, Уилсън, Върмънт, Уорънс, барон Фон Фалкенбург.

От М. той избяга благополучно, като успя да вземе със себе си цялото си богатство. Помогна му Хосе. Двамата заличиха следите си и успяха да заблудят полицията. Артур се ужасяваше от мисълта, че може да бъде заловен. Това го принуждаваше да измисля най-различни планове в случай на бягство. Те бяха така гениално замислени, изпълнени с умение и смелост, че поставяха полицията в безпомощно състояние.

Надявайки се само на себе си, той успя да остави далеч зад себе си М. и когато се отдалечи много, намери град Нашвил за безопасен и реши да се установи в него. Хрумна му мисълта да започне да хипнотизира хората. Тази способност вече му се удаваше и беше нещо съвсем ново за него. А това го привличаше.

Затова сега, потънал в дълбокото кресло, самодоволно се усмихваше. Пръстите му потрепваха, предчувствайки предстоящия успех. Така потреперват пипалата на паяка, преди да хване своята жертва.

— Мисля, че ще успея — прошепна той. — Не съм напълно сигурен, но вярвам в щастието си. Досега то не ме е изоставяло никога.

Отново и отново преценяваше плановете си, магическата сила на очите си. Беше изучил едно страшно изкуство, за което науката и силата на волята му помогнаха. С първия сеанс има успех. Измислената титла на маркиз също улесняваше появата му сред изисканото общество.

Той мечтаеше да стане много богат. Сега отново можеше да постигне тази мечта. Но покрай нея се разгоря и старата му страст на ловец на жени.

Беше срещнал красива жена, която много му хареса, и кръвта му закипя. Звярът в него се пробуждаше, ставаше опасен в желанието си да се нахвърли върху богатата плячка. Той душеше, дебнеше, усещаше във въздуха уханието на нежна плът, на кръв. Очите му пламтяха, ръцете бяха готови да прегръщат сладострастно, зъбите бяха готови да разкъсат врага.

Кой можеше да устои на такъв противник? Кой можеше да устои на страстното му увлечение?

Г-жа Донелсън беше най-новата му плячка. Тя беше много красива и елегантна. Очите, косата — всичко в нея му напомняше Ирма.

Той не я беше забравил, все още я желаше. И сега, като видя жена, която много приличаше на нея, поиска да компенсира нейната загуба. Знаеше, че трудно можеше да намери жена, която да съперничи по красота с дъщерята на граф Фон Хоенщайн.

Да я спечели отново, за него това беше въпрос на живот и смърт.

Той се засмя самоуверено.

„Ще намеря Ирма на всяка цена. Дотогава други жени ще я заместят. Хосе и Боб чакат. Метисът е хитър. Ще го изпратя по следите на Ирма. Тя трябва да бъде пак моя, а сега не трябва да изпусна тази красива амазонка!“

Той мислеше и за Мери, която живееше уединено в Ню Йорк. Често кроеше планове да се приближи до нея, но бързо ги изоставяше. Налагаше се да бъде много предпазлив, понеже вестниците бяха отпечатали портрета му и имената Гулд и Норт бяха доста известни.

Но Америка крие и много тайни. Човек можеше да потъне в нея, без да бъде намерен. Това го спасяваше. В страната на динамичния живот бързо забравяха човека. Това щеше да спаси и него.

Той беше махнал от лицето си изкуствения белег, но все пак оставаха някои други отличителни черти, по които можеше да бъде разпознат от някой наблюдателен полицаи. Затова беше измислил да се появява пред хората маскиран.

Артур погледна към стенния часовник.

— Часът наближава — промълви той. — Скоро ще разбера дали опитът ми е успешен. Парите ми вече са на привършване.

Време беше да действа. Беше се разплатил с хотелиера. Багажът му, състоящ се от един куфар и един пакет, също беше готов. До тях бе оставил мантията и шапката си.

След като се увери, че всичко е наред, напусна стаята.

Членовете на клуба бяха вече в тапицираната в червено стая.

— Но къде е г-жа Донелсън? — попита Филип.

— Остана вкъщи — отвърна Донелсън.

— И те остави да дойдеш сам? Струва ми се, че тя много искаше да види сеанса.

— Не, не поиска да дойде с мен. Аз също не исках да идвам, защото помислих, че може да не ѝ е добре. Но тя не пожела да остана при нея, щом всички ще бъдат тук. Слушай, Филип! — смени изведнъж темата Донелсън, който беше касиер на клуба. — Трябва да платя наема на клуба. Можеш ли да ми развалиш хиляда долара?

— С удоволствие — отвърна Филип и извади портфейла си. Като го отвори, се видя ясно с какво е пълен.

— Дявол да го вземе! Защо си понесъл толкова много пари, ами ако го загубиш?

— Не се бой, ще си отварям очите.

В този миг завесата се вдигна и тайнственият маркиз се появи на естрадата.

— Тя не е дошла — каза си тихо той. — Струва ми се, че ще успее. След половин час влакът тръгва...

— Ще позволите ли — попита той с висок глас — да помоля господата, които благоволиха вчера да вземат участие в сеанса, да седнат отново на тези столове?

Филип и приятелите му от клуба отидоха и седнаха на столовете, които им бяха показани. След няколко минути бяха приспани.

След това мъжът с маската се обърна към зрителите:

— Ще имам честта да ви покажа един от най-интересните си сеанси и затова ви моля да си изберете място извън залата, където да се скриете. Тези господа по мои указания ще ви намерят дори и в най-потайните места. Моля, съгласни ли сте?

Всички се съгласиха и напуснаха залата, шегувайки се.

Щом излезе и последният от тях, мъжът отиде до вратата и я заключи. След това се отправи към спящите членове на клуба. Бързо пребърка джобовете им и извади портфейлите им.

Като прибра парите, които носеха, им каза бавно:

— Заповядвам ви да спите непрекъснато до утре сутринта! Никаква човешка сила не е в състояние да ви събуди.

Бързо отключи вратата и напусна клуба. След няколко минути беше в стаята си. Наметна мантията, нахлупи шапката до ушите си, скри маската в джоба си, хвърли последен поглед на стаята и излезе. Премина тихо през коридора и по стълбата за прислугата слезе в двора на хотела.

Като видя, че няма никой, се прехвърли през зида в съседния двор, след това в следващия и оттам на улицата...

В това време членовете на клуба си бяха избрали скривалища в най-затънтените места. Донелсън се бе свил под една мивка. Другите се бяха скрили под кревати, в скринове, на места, където смятаха, че трудно ще бъдат намерени.

— Е, няма ли най-после да ни търсят? — изсумтя ядосано Донелсън, след като измина близо час, откакто се беше скрил.

— Направо се схванах под тази мивка!

Другите също чакаха в скривалищата си около час, след това един след друг започнаха да излизат от тях.

— Никой не дойде при мен — каза един.

— При мен също — потвърди друг.

— Изглежда този път опитът му не успя — заключи Донелсън, като се присъедини към останалите.

— Да отидем отново в залата — предложи някой.

— Да отидем, повече не можем да чакаме!

Стигнаха бързо до залата, послушаха се предпазливо и като не чуха никакъв шум отвътре, отвориха бавно вратата.

— Ето ги и тримата! — извика Донелсън. — Но къде е маркизът?

— Няма и следа от него!

Дойде и управителят.

— Къде е човекът с маската? — питаха всички.

— Как, не е ли тук?

— Добре виждате, че го няма.

— Да не би да е в стаята си?

Изпратеният келнер се върна бързо.

— Почуках силно няколко пъти на вратата, но никой не отвори.

— Ще отида аз да проверя — каза управителят.

Тримата хипнотизирани още спяха. Блъскайки силно вратата, управителят се върна.

— Господа, той си е заминал!

— Заминал? Не е възможно!

— Сериозно ви говоря. И багажа му го няма, в стаята няма нищо негово.

Попитахте ли портиера?

— Не е видял да излиза никой през входа.

— Изглежда това е бил дяволът — пошегува се Донелсън, — щом е изхвъркнал през прозореца.

След това пораздруса Филип.

— Хей, стани да видиш чудеса!

Но нито той, нито другите се събуждаха. Направиха всичко възможно да ги събудят, но усилията им отидоха напразно.

Много разтревожени от състоянието им изпратиха да извикат лекар.

След като ги прегледа, лекарят попита:

— Кой ги е хипнотизирал?

— Хипноза ли? — учуди се Донелсън.

— Да. Този изкуствен сън е предизвикан от хипноза.

— Така, така!

— Аз ще ги събудя — уверено каза лекарят.

— Ще можете ли да направите това?

— Да. Това не е трудно. Бързо ще ги върна в нормалното им състояние.

Влезе човек от прислугата.

— Г-н Донелсън, прислужницата ви пита за вас.

— Дошла е тук да ме търси? — учуди се той.

Едно младо момиче се показва на вратата и разтревожено извика:

— Г-н Донелсън, елате бързо вкъщи!

— Какво се е случило?

— Госпожата си замина!

— Замина ли?...

— Да, да! Елате веднага!

— Но, за Бога, какво се е случило, къде отиде тя?

— Госпожата беше в някакво особено състояние — през сълзи каза момичето. — Взе и всичките си бижута...

— Защо не дойде да ми кажеш веднага? — ядосано я прекъсна Донелсън.

— Помислихме, че господарят и господарката са се поскарали, случват се такива неща понякога. И тя е решила да отиде за няколко дни. Около осем и половина попитах госпожата иска ли да я придружа до гарата, но тя въобще не ме и погледна.

— Какво нещастие! — простена Донелсън и се втурна навън.

Усилията на доктора бяха възнаградени.

— Къде съм? Какво се е случило? — извика Филип.

Разказаха му набързо какво се е случило по време на съня му.

— Значи той не е никакъв благородник, а обикновен мошеник!
— определи един от мъжете.

— Той си плати сметката — отбеляза управителят.

Изведнъж Филип извика:

— Портфейлът ми, къде е портфейлът ми?

— Може да е паднал някъде...

— Не може да бъде, а ми няма и часовника! Ограбен съм!

— Много ли пари имахте в него? — попита някой.

— Много! Около сто хиляди долара.

— Но защо сте носили такава голяма сума? — попита лекарят.

— И аз самият не зная! Нещо ме караше да взема в себе си всичките си пари — простена Филип.

— Няма съмнение, че този мошеник ви е внушил това, след като ви е хипнотизирал.

— Възможно ли е това?

— Да. Такъв подлец може да ви внуши да извършите и убийство.

— Но това е много опасно!

Събудиха се и другите. И те изживяха изненадата на Филип. И на тях им липсваха часовниците и портфейлите, в които имали големи суми пари.

— Къде отиде Донелсън? — попита Филип.

— Отиде си къщи. Жена му е избягала!

— Избягала?

— Може би измамникът е примамил и нея! — усъмни се някой.

— Твърде е възможно — потвърди лекарят.

— Но защо сте толкова уверен?

— Не беше ли и тя на сеанса? — спокойно запита той.

— Да.

— Така! А красива ли е? Извинете ме, питам това, защото не познавам мисис Донелсън!

— Много е красива — увери го Филип. — Тя е най-красивата жена в Нашвил.

— Участва ли и тя в сеанса?

— Да, беше приспана и тя.

— Тогава, господа, аз съм сигурен, че не става дума за малък семеен скандал. Този мошеник е принудил дамата да тръгне с него. Така е съчетал полезното с приятното.

— Това не е възможно! — отрече Филип. — В осем и половина той беше тук, а влакът тръгва в девет. Просто е нямал време да отиде до къщата на Донелсън, който не живее близо. А отгоре на всичко да убеди и мисис Донелсън, една много честна жена, да замине с него.

— Това не е било нужно — усмихна се лекарят. — Още снощи, на сеанса, той ѝ е заповядал да отиде на гарата и да го чака там или нещо подобно. Тя не е могла нищо да стори, просто под въздействието на хипнозата е изпълнила желанието му.

— Нима е възможно такава нещож?

— Всичко е възможно, мистър. Такива престъпници не се спират пред нищо, когато преследват някаква цел.

— Затова той покани на сеанса толкова малко хора. Ако имаше повече, би му било по-трудно да се изплъзне.

— Всичко е ясно — допълни един от мъжете, който също беше обран. — Тия мошеници хващат на въдицата си такива наивници като нас. Иде ми да се набия сам за глупостта си!

Тази нощ полицейските агенти в Нашвил с пълно право можеха да проклинат новата наука — хипнозата. Телеграфът работеше непрекъснато, околността беше претърсена.

Отчаяният Донелсън не можеше да си намери място и в гнева си изпъди цялата прислуга.

Всички издирвания претърпяха неуспех. Престъпникът и неговата жертва сякаш бяха потънали в земята.

БЯГСТВОТО

След като се изплъзна от хотела, Норт се отправи към гарата. Като пристигна там, си взе билет и бързо се качи в потеглящия влак.

В купето Норт преброи парите, отмъкнати от наивниците от клуба.

— Близо четиристотин хиляди долара! — усмихна се доволно той.

Друг път такава сума би му се видяла недостатъчна, но сега имаше голямо значение за него. Спомни си за милионите, които притежаваше в М., доста, от които вече бяха изгубени. Мануелита бе занесла тайната в гроба.

Норт ядно скръцна със зъби, като помисли за голямото богатство, което притежаваше. Тогава имаше около двадесет милиона долара. И ако беше успял да прибави и имота на красивата мексиканка, колко богат щеше да бъде сега! Но — уви! Идеше му да побеснее от яд.

През главата му мина мисълта, че Хосе би могъл да разбере къде бяха изчезнали тези пари. Пред очите му изплува образът на мисис Донелсън. Ако опитът му е сполучлив, тя трябваше да се намира в същия влак. Но щеше ли да му бъде полезна в изпълнения с опасности авантюристичен живот?

Една сатанинска мисъл мина през главата му. Вече знаеше как да я използва.

— Да, точно така! — промълви той. — Тя подхожда за моите планове. Трябва да намеря начин да си върна богатството, което Мануелита скри от мен.

— Гара Бентън! — извика кондукторът.

— Отлично, пристигнах бързо! Може би вече са открили измамата ми в Нашвил и ще ме търсят по всички гари.

Той напусна бързо вагона и изчака, докато влакът отмина.

След това влезе в чакалнята. В един ъгъл видя дама с воал на лицето, облечена в пътнически костюм и мантия, която държеше в ръка малка пътна чанта.

— Тя е — зарадва се Норт. — Сега трябва да действам.

Напусна бързо чакалнята и излезе на перона.

— Познавате ли добре град Бентън? — попита той любезно един от гаровите служители.

— Разбира се.

— Къде мога да ангажирам един файтон за два дни?

— Пред гарата има доста файтони, които чакат пътници.

— Много добре. Благодаря ви!

След няколко минути Норт се споразумя със собственика на един файтон. Сега оставаше най-трудното: да успее да накара госпожа Донелсън да се качи във файтона.

Как да постъпи? Имаше вероятност хипнозата вече да не действа с такава сила. А той не можеше да допусне да стане някой скандал. Най-после реши какво трябва да направи и тръгна към чакалнята. Дамата все още стоеше в същия ъгъл, неподвижна като статуя. Той седна близо до нея и започна да я фиксира с очи. Изведнъж тя започна нервно да крачи в чакалнята. Норт разбра, че успехът е в ръцете му. Постепенно се приближи до нея, като не преставаше да я фиксира с очи. Щом приближи до нея, видя, че очите ѝ се затваряха.

— Следвайте ме! — прошепна ѝ властно той.

Пред гарата файтонът го чакаше. Норт помогна на красивата си спътница да се качи във файтона и затвори вратата.

След миг файтонът бавно се отдалечи от гарата.

По същото време в Нашвил, след като се установи измамата на Норт и изчезването на госпожа Донелсън, полицията вземаше мерки, за да открие престъпника. С нощния влак, идващ от юг, пристигнаха двама пътника и се настаниха в същия хотел, където се беше разиграла трагикомедията.

Управителят, все още зашеметен от случилото се, посрещна пътниците — строен, добре облечен мъж и една млада дама.

— Една стая за мен и една за племенницата ми, ако обичате.

— Разбрано, господине. Желаете ли да вечеряте?

— Да — отговори мъжът.

Управителят ги заведе в ресторанта, в който нямаше други посетители.

Като прие поръчката им, сервитьорът постави на масата тетрадката за регистриране в хотела. След като написаха имената си, я взе и я отнесе при управителя.

— Кой са новопристигналите? — попита той.

— Полицейски полковник от Ню Йорк, Роджър, и внучката му, Жанет дьо Мартон, също от Ню Йорк — прочете сервитьорът.

— Жалко, че не дойдоха няколко часа по-рано — съжали управителят. — Това не пречи да му разкажа какво се е случило тук.

— Какво правят сега, започнаха ли да вечерят?

— Още не.

— Тогава ще отида при тях.

Полковник Роджър беше малко блед, а челото му беше превързано с широка превръзка.

След като се приближи и се извини за безпокойството, управителят му разказа за произшествието, станало преди няколко часа, и се постара подробно да опише престъпника.

Полковникът го изслуша внимателно. След това каза:

— Това, което разправяте, е много заинтригуващо, възможно е тайнственият маркиз, когото описахте, да е престъпникът, когото и аз търся. Утре ще поговорим отново.

След като управителят ги остави сами, той се обърна към младата дама:

— Какво ще кажеш за всичко това, Жанет? Възможно ли е това да е престъпникът, когото търсим?

Момичето повдигна рамене.

— Възможно е. Много е възможно, той изчезна така бързо от М. Може да е бил изненадан и да е нямал възможност да вземе повече пари в себе си. Жалко, че никой не е видял добре лицето му!

— Много вероятно, много вероятно — потвърди и полковникът. — Цялата история изглежда много загадъчна от момента, в който намерихме удушената жена, и дава повод за много подозрения. Ако не бях ранен при експлозията в речния параход, този подлец щеше да е отдавна в ръцете ми.

Тя кимна в знак на съгласие с полковника.

— Дълга ти много, Жанет — продължи полковникът. — Ти ми спаси живота. Веднъж, когато ме предупреди да напусна парахода, и

втори път, когато бях ударен в челото. Ако ти не ме придържаше с всички сили, докато ни дойде помощ, аз бях изгубен.

— Не говорете така, господин полковник! — помоли притеснено момичето.

— Казах ти да не ме наричаш господин полковник, а вуйчо. Знаеш, че те представям за моя племенница. Аз те обичам като моя дъщеря и се надявам да мога да ти се отплатя.

— Желаете ли още нещо, господине? — запита приближилият се сервитьор.

— Не, нищо повече. Кажете да ни приготвят стаите. Имаме работа в града и ще се върнем късно. Предупредете за това и портиера.

— Ще бъде изпълнено, господине!

— Сега слушай, дете мое! Ако човекът, който е извършил тази голяма измама тук, е Норт, тогава ние все още сме по следите му. Скоро ще разгадаем тайната в М. Аз дори и сега не мога да си обясня защо този злодей е убил нещастната госпожа Блекбърн.

— Може би е помислил, че тя го е издала на полицията.

— Възможно е.

— Но откъде тя може да знае, че барон Фон Фалкенбург всъщност е търсеният от полицията престъпник Норт?

— Ето, това е възелът, който не можем да развържем. И аз самият се съмнявам, въпреки че има толкова улики и съвпадения. Може би тя го е шпионирала и така го е разкрила или той сам от непредпазливост се е издал — предположи Роджър.

— Смятам, че измислих начин, чрез който може да разберем дали авантюристът, който е бил тук, е Норт — каза Жанет, след като помисли малко.

— Любопитен съм да разбера как.

— Според мен една дама от висшето общество може да последва един такъв престъпник само чрез измама или чрез някакво друго влияние.

— Така е. Норт умее да подчинява жените на своята воля — забеляза полковникът.

— Дори да е така, той не е имал достатъчно време, за да покори сърцето на една честна жена. Една жена, съпруга на богат и уважаван мъж, няма да го напусне, за да последва един авантюрист, появил се случайно в живота ѝ.

— Понякога жените бързо се увличат.

— Въпросът е — продължи Жанет, — как е успял да я накара да тръгне с него. Всички го търсят, но въпреки всичко не са открили нищо нито за него, нито за жената. Това показва, че престъпникът е успял да заблуди полицията. Най-близкият град е К. и аз вярвам, че той е отишъл там. Наел е някоя вила и там се укрива с жертвата си, която се подчинява на волята му.

— Отлично разсъждаваш! — възхити се Роджър. — Виждам, че от теб може да стане много добър полицейски агент.

Момичето отново се изчерви.

— Какво би станало — продължи то, — ако, след като узная мястото, където се е скрил, отида там и поискам да ме наемат за компаньонка на жената. Такава дама има нужда от прислуга, все пак тя е от висшето общество. Ако ме вземат, ще мога да разбера дали това е Норт.

Полковникът остана дълго замислен.

— Идеята ти не е лоша, но е и много опасна. Ти ще имаш работа с престъпник, който не се спира пред нищо.

— Не се безпокой, ще се справя!

— Мислиш ли, че няма да те познае?

— Сигурна съм! Дори не ме е страх и от неговия слуга Хосе. Той почти не ме е виждал. Само така ще мога да изпълня клетвата си; да отмъстя на този подлец за срама и смъртта, които той причини на моята нещастна приятелка Луиза! — каза разпалено Жанет.

— Добре — съгласи се Роджър. — Планът ми се вижда добър. Аз ще бъда наблизо, за да мога да ти помогна, ако потрябва.

И той отново се замисли за нещо свое. Очите му гледаха тъжно.

— Какво мислиш? — попита Жанет.

Полковникът трепна изненадано.

— Мисля за една жена, която подлецът измами. Може би тя е станала жертва на неговите машинации, защото досега не съм чул нищо за нея. Сега аз ще отида в полицията да поискам някои сведения и утре ще тръгнем по дирите на престъпника. Ти ще отидеш да си легнеш.

Като остана сама, Жанет промълви:

— Горката Луиза! Тя пожертва живота си за този престъпник. Ще дойде ли денят, когато това чудовище ще изкупи злините си?

Роджър отново започна да вярва, че може да открие следите на убиеца Гулд.

Дълго време той не се появи в нашия разказ и читателят може да е помислил, че е загинал.

Но както злото, олицетворено чрез Артур Норт, не се оставяше да бъде победено, използвайки всички възможности, така и случаят спаси живота на Роджър.

Ние го оставихме в мига, когато той напусна речния параход с една лодка. Влачена от вълните гредя обръна лодката и го рани.

Вълните го носеха към брега. С помощта на Жанет се спаси от удавяне. На брега ги изтеглиха двама рибари, които, като чува взрива, дойдоха на мястото на катастрофата и забелязаха давящите се мъж и жена. В тяхната колиба Роджър беше превързан и двамата с Жанет изсушиха дрехите си на огъня на бедните, но честни рибари. След като преспаха там, Роджър и Жанет събраха сили и тръгнаха към града. Той, въпреки че беше ранен, не преставаше да мисли за задачата, с която се беше нагърбил — преследването на Норт.

Вместо да се върне в Нови Орлеан, заедно с Жанет тръгна на север. Той беше уверен, че и Норт е тръгнал нататък, защото не можеше да рискува да се върне в Нови Орлеан, където лесно щяха да го разпознаят.

И така, Роджър тръгна по Мисисипи на север. След дълго пътуване стигна до Мемфис, голям град на Мисисипи в щата Аризона. Тук живеяха богати френски колонисти и търговията процъфтяваше.

Роджър знаеше, че престъпниците се крият или в слабо населени райони, или сред тълпата в големите градове. Попадна в следите на Норт, след като той беше извършил своя удар в Мемфис, в заведението „Уайт Касъл“ под фалшивото име барон Фон Фалкенбург.

В Мемфис живеяха много французи, преселници от някогашното френско владение Нови Орлеан. Това значеше, че Норт няма да вземе френско име, а немско или английско, които бяха по-малко разпространени тук. Само така можеше да се укрие.

И наистина предположенията на полицейския полковник се потвърдиха. Той успя да попадне в следите на Норт, макар и малко късно.

Бележката на Мануелита до Блекбърн разкри и новото му име — барон Фон Фалкенбург.

Когато той избяга от засадата на полицията в „Уайт Касъл“ в Мемфис, Роджър реши, че сега Норт ще смени посоката на бягството си, за да избегне преследванията на полицията. Затова се отправи за Нашвил, град на изток от Мемфис, до река Къмберланд в щата Тенеси. Като пристигна тук, Роджър се убеди, че наистина е по следите на Норт.

ПО ЖЕЛЕЗОПЪТНАТА ЛИНИЯ „ПАСИФИК“

Експресният влак „Тексас — Пасифик — Райл — Уей“, проточващ се като гигантски змей, изминаваше бързо безкрайните равнини, които разделят исполинските планини на северноамериканските съединени щати.

Влак, който трябва да пътува цяла седмица, за да измине разстоянието между Атлантическия и Тихия (Пасифик) океан, е един миниатюрен свят. В него има ресторанти, спални, вагони за игра, декорирани с изискан вкус.

В един вагон, подреден като сладкарница, седяха мъж и две дами в елегантни пътнически костюми, очертаващи прелестните им форми. Само един поглед бе достатъчен, за да се уверим, че това бяха нашите стари познати Мая, Азума и техният кавалер Хуан Калдер.

Превратностите на съдбата, коварните ходове на Артур Норт, планът на Мануелита Блекбърн да отмъсти на Норт, макар и ненапълно успял, ги бяха събрали в този влак, който летеше към далечно Мексико.

Двете момичета пиеха сутрешното си кафе, а Хуан Калдер, който ги придружаваше навсякъде, стоеше до прозореца и се любуваше на прекрасната природа.

Пътниците бяха престояли един ден в Литъл Рок, за да пазаруват. Сега им предстоеше преход от пет-шест дни, докато спрат отново в някое по-населено място.

След като напуснаха „Уайт Касъл“ в Мемфис, момичетата тъгуваха много за добрата си приятелка Приска, която изчезна безследно. Сега мъката им беше попреминала, а и бяха сигурни, че ги очакват много хубави изживявания.

Във всякакво отношение Хуан Калдер се оказа истински джентълмен. Той се стараяше да изпълни всички желания на момичетата, дори и най-капризните. Чрез неговото отношение Мая

отново възвърна доброто си настроение. Азума обаче беше винаги сдържана и мълчалива.

Мая още не можеше да свикне с модерния си костюм, защото беше свикнала да носи широки дрехи. Но на Азума новият костюм стоеше чудесно. Роклята в сиво правеше да изпъква хубавата ѝ глава и големите черни очи. Дългата ѝ светла коса беше модерно фризирана. Мая носеше косата си разплетена, както и преди.

— Е, госпожици — попита Хуан, — добре ли спяхте?

— О, сега спяхме добре, за разлика от първите дни — отговори Мая.

— Още малко ще потърпите и скоро ще бъдем в Мексико.

— Там не е ли много студено?

— Не, мило дете, в Мексико е топло като в твоето любимо отечество Индия.

Очите на Мая весело блеснаха.

— И какво ще правим там?

— О, в Мексико има много развлечения: борба с бикове, театри, балове, концерти... Няма да ви бъде скучно!

— И смятате, че хората там ще се отнасят добре с нас? — запита направо Азума.

И двете в този миг изглеждаха натъжени.

— Госпожици — започна да ги успокоява Хуан, — добре е, че ми зададохте този въпрос. Ще можем да приключим с тази тема веднъж завинаги. От Мануелита научих всичко за вас... Трябва да знаете, че отивате в земя, където все още властва старият испански дух на Кортес. Духът, който победи маврите и освободи Испания от арабския ярем, а хубавите испански момичета — от харемите. Испанските кавалери смятаха за голяма чест да получат ръката на тези момичета. Мексико е населено с потомци на герои с буйна испанска кръв. Тази страна ще стане ваше отечество, в тази страна на свободата с вас ще се отнасят като с всеки друг. Бих желал да видя испанец, който би дръзнал да отправи и най-малката обида към вас. Бога ми, след това едва ли би имал време да изрече последната си молитва!

Очите на Мая се просълзиха от признателност. Азума, която до този миг не помръдваше с втрънен в Хуан поглед, изведнъж коленичи пред него.

— За Бога, госпожице, какво правите? — извика той изненадан.

Но тя не му отговори, а взе ръката му в своята. Хубавата ѝ глава се наведе и устните ѝ опариха дланта му. С негова помощ тя се изправи. Очите ѝ бяха устремени към него с такава признателност и обич, че той трепна от дълбочината на този поглед.

Скоро влакът спря на една малка гара.

— Фултън! — извика кондукторът. — Време е за закуска.

Много от пътниците слязоха от влака. Хуан също слезе и донесе на своите дами закуски и разхладителни напитки. След това отново излезе на перона.

— „Ню Йорк Херълд“! — провикваше се едно вестникарче. — Само десет цента!

Хуан купи един вестник и се върна в купето, за да прочете новините. Момичетата бяха отишли в съседното и той седна до прозореца. Още не можеше да забрави очите на Азума, затова погледът му скачаше от заглавие на заглавие, докато изведнъж се прикова от заглавие, написано с едър шрифт.

„ТАЙНСТВЕНО УБИЙСТВО В МЕМФИС“

Зачете статията с невярващи очи. Не можеше да повярва, въпреки че я прочете два пъти.

Мануелита убита!

Пред очите му притъмня. В този миг се върнаха Мая и Азума и останаха смаяни от сломения вид на Хуан. Мая се засуети и заплака, Азума веднага разбра, че се е случило нещо лошо.

Той отново разтвори вестника и прочете зловещата новина. Пред него изплува образът на Мануелита и очите му се изпълниха със сълзи. Едва беше намерил своята любима приятелка от детинството си и я загуби, този път завинаги.

Първата му мисъл беше да се върне в Мемфис, но скоро се отказа от нея, защото беше трудно осъществима.

Но какво трябваше да прави сега? Спомни си за писмото, което Мануелита му беше дала при тръгването. Отпрати се към спалния вагон, където беше багажът му. Двете момичета гледаха изплашени

след него. Хуан намери веднага писмото в един голям плик. Върна се при момичетата и им обясни какво се е случило. Мъката им беше голяма. Мая и Азума се прегърнаха и заплакаха, защото за кратко време Мануелита бе спечелила сърцата им.

Хуан разпечата плика и извади от него голям изписан лист, подпечатан с печат. Младият мексиканец бавно го прочете:

„Мили мой Хуан!

От няколко дни ме измъчват мъчителни предчувствия. Струва ми се, че ми остава да живея много малко, затова съм много тъжна. Може би ще се смееш на писмото ми, но ние сме слаби човешки същества. След няколко дни трябва да бъда при теб, мили. Но за всеки случай направих завещанието си и ти изпращам нотариално заверено копие.

Аз мога свободно да разполагам със своето имущество. И като познавам гордостта ти, знаейки, че не ще приемеш нищо от мен, обявих за мои наследници нещастните момичета, които придружаваш. В случай че умра, ти ставаш изпълнител на моето завещание.

Ще купиш мината, за която ми говори, на името на тези три момичета и ще я разработиш. Твоята непоколебима честност е достатъчна гаранция, че ще изпълниш последната ми воля.

Бъди здрав. Желая ти всичко хубаво!

Твоя Мануелита“.

— Уви! Това ужасно предчувствие се сбъдна — с мъка издума Хуан.

Взе вестника и отново прочете тъжната новина. Очите му съгледаха още една трагична статия.

„НЕОБЯСНИМО САМОУБИЙСТВО“

В нея се разказваше за самоубийството на двама влюбени — Ричард и Приска. Хуан никога не беше виждал младата полякия, затова предпочете да скрие от момичетата известието за смъртта на обичната им приятелка. В този тъжен час младият мъж реши да прекара живота си в тежък труд, за да задуши по този начин болката от загубата на обичаната от него жена.

Изведнъж се чуха силни викове. Погледнаха към прозореца. Хоризонтът аленееше, като че ли беше огнено море. Имаше пожар в прерията. Пламъците бяха високи като кули. Лошото беше, че вятърът ги носеше към влака, който засили скоростта си.

— Бързо закрийте прозорците с мокри дрехи или покривки! — завика кондукторът.

Персоналът на влака донесе веднага мокри покривки и закриха с тях прозорците откъм страната на пожара.

— Главното е вагоните да не се запалят отвътре — обясни кондукторът. — Отвън огънят бързо ще угасне, но вътре е опасно, защото димът може да ни задуши и всички да умрем.

Влакът летеше с голяма скорост. Явно машинистът правеше всичко възможно да избягат от тази опасна зона. Прозорците бяха закрити, злокобните отблясъци от пожара изпълваха вагона.

Мая бе коленичила на земята, трепереща от страх. Азума я повдигна и я накара да седне на канапетото. Със смелото си държане успя да я окуражи.

В това време бързината, с която се движеше влакът, се увеличи още. Повечето служители от персонала на влака отидоха при локомотива, за да могат да помогнат на машиниста в този решителен миг. Всички разбираха, че влакът ще трябва да премине през пламъците. Това щеше да трае няколко минути, но те бяха съдбоносни и решителни, понеже за това време огънят можеше да унищожи влака.

Хуан погледна навън и се уплаши. И най-смелият човек би се стреснал при вида на исполинските пламъци, които се издигаха само на няколко метра пред влака.

Най-после влакът навлезе в този грамаден горящ облак. Чуваше се пращенето на запалена тръстика, пламъците обхванаха вагоните. Въздухът в тях се нажежи. Азума взе една мокра покривка и зави с нея неподвижното тяло на вцепенената от страх Мая.

Хуан не се отместваше от прозореца.

— Синьор Калдер — каза египтянката тихо, — моля ви, минете на отсрещната страна на вагона.

Мексиканецът я погледна и твърдо каза:

— Оставам тук. Ако падне някоя покривка, трябва да я поставя отново на мястото ѝ.

Изведнъж няколко стъкла се пръснаха от високата температура, Хуан скочи веднага към застрашената страна, Азума следеше всяко негово движение.

От всички вагони се чуваха викове за помощ. Тежки минути бяха настанали за всички пътници. Строшиха се още няколко стъкла, една покривка падна и пламъците се промъкнаха във вагона. Хуан се спусна веднага и постави отново покривката, която беше доста тежка. Азума му се притече на помощ.

— Махнете се от прозореца, госпожице! — извика той. — Огънят може да стигне до вас.

Но египтянката не помръдна.

Изведнъж вълна от пламъци нахлу през прозореца и блъсна Хуан. Той се олюля и падна на пода. Азума се хвърли върху него и той почувства нежното ѝ тяло, което го закриляше от голямата опасност.

След това изгуби съзнание.

ПРОСЯКИНЯТА

Един летен следобед слънчевите лъчи грееха силно над шосето, което свързваше Файствил и Стивънсън.

Докъдето можеше да стигне човешкият поглед, не се забелязваше признак на живот. Цялата местност бе покрита с памук и ниски храсталаци.

Пустото шосе като че ли нямаше край. Под оскъдната сянка на единственото дръвче край шосето се виждаше някакво човешко същество.

Беше жена, явно смазана от умора, защото лежеше на земята, подпряла главата си на стъблото на дървото. До нея стоеше вързоп със стари дрехи.

Жената имаше красиви черти. Но многото изпитания и гладът бяха развалили фигурата и лицето ѝ. На благородното бяло лице светеха две тъжни очи, които сякаш надаваха вик за помощ.

Това беше Ирма — голямата мъченица, изкупителната жертва на доброто, нещастната майка и съпруга!

Силите ѝ съвсем я бяха напуснали и тя беше принудена да прекъсне пътуването си. Беше пътувала много дни. Въпреки че похарчи всичките си пари за пътуването по влака, не можа да стигне до Марвил. Затова, след като остана без пари, тръгна пеш към целта си.

Хората, които срещаше, ѝ показваха вярната посока, в която трябваше да върви, защото и най-коравите сърца трепваха при вида на тази нещастна жена.

Днес беше вървяла дълго, без да спира. Слънцето грееше силно и тя едва се крепеше на подбитите си крака. Устните ѝ бяха пресъхнали, но очите ѝ никъде не виждаха вода. Гладът също я измъчваше, защото от два дни не беше хапнала нищо.

Беше бедна, толкова бедна, че нямаше дори и един цент, с който да си купи късче хляб. Нито един цент!

Какво щеше да стане с нея? Дали не беше обречена да издъхне на това самотно място? Тя, Ирма фон Хоенщайн, живяла сред богатата

обстановка на бащиния замък. Тя, чието детство беше една непрекъсната верига от щастие и блясък под грижите на грижовната майка и гордия баща. В мечтите си те виждаха княжеска корона на главата ѝ.

Уви! Всичко това изчезна като сън. Остана само грозната действителност.

Единствената наследница на милионите на богатия графски род Хоенщайн в този миг лежеше примряла от глад край едно пусто шосе в далечна Америка, сред прерията на Тексас, на хиляди километри от златната си люлка. Трябваше ли да умре в този забравен от Бога край, така близко до детето си? Да умре, без да може да види поне още веднъж скъпата си рожба, да я прегърне и да успокои измъченото ѝ сърце?

Не, това не трябваше да стане! Колкото и да беше измъчена, тя трябваше да върви напред!

Опита се да се изправи, но не успя. Очите ѝ се изпълниха със сълзи на безсилие. Нима Бог ѝ беше определил такава съдба?

Изведнъж ѝ се стори, че някакъв шум достига до нея. Повдигна натежалите си клепачи и видя нещо черно, което идваше по шосето.

Към нея се приближаваше файтон, каран от едър брадат човек. В него седяха две жени, едната доста възрастна, и оживено разговаряха.

Ако конят не беше се подплашил от лежащата до пътя жена, едва ли пътниците щяха да я видят. Кочияшът веднага дръпна юздите.

— Защо спря? — попита по-възрастната жена.

— Под дървото лежи някакъв човек — отговори той, като сочеше с камшик.

— Но това е жена! — възкликна тя.

— Виж колко е красива, мамо! — забеляза по-младата жена.

— Да, хубава е. Сигурно е просякиня. Пътищата са пълни с такива като нея.

— Ама така ли ще я оставим?

— Ти да не искаш да я вземем при нас?

— Не виждаш ли колко е изморена? Сигурно не може да върви повече.

— Да я вземем, но какво ще каже съпругът ти?

— Няма да каже нищо лошо, знаеш колко е добър. Ние ще я закараме най-много до Стивънсън.

Когато файтонът спря, по-младата жена бе взела парче хляб, намазано с масло, за да се подкрепи, и все още го държеше в ръката си.

Очите на Ирма се впиха в хляба. Гладът бе съкрушил гордостта ѝ. С молба в очите тя протегна ръка.

— Боже мой — каза младата жена, — тя е гладна.

Бързо слезе от файтона, отиде при Ирма и ѝ подаде парчето хляб.

От срам лицето на Ирма почервения и тя простена:

— Не, не! По-добре да умра, отколкото да прося.

— Но не се стеснявайте, това не е просия. Моля ви, вземете хляба!

— До това положение ли трябваше да стигна! — простена Ирма и заплака.

— Моля ви, бъдете благоразумна и вземете хляба! Представете си, че съм ваша сестра, нима тогава бихте ми отказали?

Ирма не можеше повече да се противи и взе срамежливо хляба.

В това време към тях се приближи и по-възрастната жена. Огледа изпитателно Ирма и бързо се убеди, че пред нея не стои просякиня.

— Ще ви вземем с нас, не можете да останете тук през нощта. Трябва поне малко да си отпочинете. Къде отивате?

— В Марвил — отговори Ирма.

— Роднини ли имате там?

— Не, търся детето си, момиченце. Казаха ми, че е там.

Възрастната дама почувства съжаление към измъчената жена. Наведе се и се опита да вдигне Ирма, но не успя.

— Ърнест! — обърка се тя към кочияша. — Ела да вдигнеш тази жена и да я занесеш до файтона.

— Идвам, госпожо.

Кочияшът бързо скочи на земята и се наведе да вдигне изнемошялата жена. Изведнъж обаче отстъпи назад и изненадано извика:

— Господи, не ме ли лъжат очите ми! Нима това е графиня Фон Хоенщайн? За Бога, графиньо, как сте попаднали тук?

Ирма закри лицето си с ръка. Отново силна мъка обля сърцето ѝ. Защо тъкмо сега, в най-голямото ѝ нещастие, просеща парче хляб, се намери човек, който да я познае?

Нямаше ли да свършат безкрайните ѝ страдания?!

— Боже господи! — извика пак кочияшът. — Не е възможно да се лъжа, това е графинята! Толкова малко се е променила, че веднага я познах. За Бога, какво се е случило с вас?

— Просякиня! — огорчено продума на себе си Ирма.

Настана мъчително мълчание. Двете дами не можеха да повярват, че тази окъсана, съсипана от път жена е от благороден произход. По ирония на съдбата кочияшът, който беше германец и беше работил дълго време в конюшната на граф Фон Хоенщайн, сега виждаше отново бившата си господарка при тези трагични обстоятелства. Очите на двете жени се изпълниха със сълзи от тази тъжна картина. Дъщерята тихо каза на майка си:

— Каква нещастна съдба! Колко ли е страдала досега тази измъчена жена?

С помощта на кочияша Ирма бавно се надигна и стигна до файтона, където я настаниха удобно. След това файтонът потегли. Кочияшът от време на време поглеждаше към жените и всеки път си казваше:

— Гледай какво било писано да ми се случи! Много пъти ми е домъчнявало за моята родина и винаги съм си казвал, че сгреших, като напуснах добрата си служба при графа. И сега, след толкова време, да намеря дъщеря му, просеща на пътя.

И в яда си, че вижда бившата си господарка в това уничително положение, удари с камшика конете.

Слънцето почти залязваше, когато файтонът спря пред една хубава къща. Пред нея стоеше едър мъж, който учудено се взря в непознатата. Младата жена с няколко думи обясни на съпруга си какво се беше случило. Като разбра коя е тя, той я погледна състрадателно и каза:

— Пригответе ѝ стая. Преди всичко тя трябва да си почине.

И с помощта на кочияша отведоха Ирма в къщата.

След като двете жени настаниха удобно измъчената графиня, отидоха във всекидневната.

— Как се чувства новата ти приятелка? — попита младият мъж съпругата си, като прекъсна разговора, който водеше с кочияша.

— Господи, тя едва се държи на краката си, толкова е изнемощяла!

— Не се съмнявам, че е била и много гладна.

— Дадохме й супа и мляко.

— Добре сте направили.

Мъжът пак се обърна към кочияша, като го помоли да продължи разказа си за графинята просякиня.

— Хоенщайн са много богати хора, господарю. Освен замъка притежават много земя, ферми, мелници, къщи. Този стар род е най-благородният в цялата провинция.

— И ти си сигурен, че жената, която намерихме, е наистина дъщерята на граф Фон Хоенщайн? — попита възрастната жена.

— Да, госпожо! Мога да се закълна в това. Бил съм на работа при тях около три години и помня добре младата графиня.

— А защо не остана там?

— Защото и аз бях един от тези, които вярвах, че в Америка гълъбите летят опечени и влизат сами в устата ти — усмихнато отговори кочияшът.

— Какво ще правим сега с нея? — обърна се мъжът към съпругата си.

— Не можем ли да пишем на баща ѝ?

— Според мен би трябвало първо да говорим с нея. Кой знае какво ѝ се е случило. Възможно е нещо да е прегрешила и баща и да е заповядал да напусне дома му.

— Това не е възможно! — възрази кочияшът. — Който познава графиня Ирма, не би повярвал, че тя може толкова да прегреша пред баща си, че да я изгонят от къщи. Може би някакво друго нещастие е преживяла.

— Добре, тези неща ще ги уточним утре — заключи фермерът. — Аз ще разговарям с нея, за да разбера как можем да ѝ помогнем.

Но на другия ден намериха стаята на Ирма празна. На масата имаше оставено писмо.

„Поднасям искрените си благодарности за помощта, която ми оказахте в този тежък час. Не намирам думи, с които да ви благодаря за вашата добрина, благодарение на която се спасих от гладна смърт.

Но срамът, че съм паднала толкова ниско, че бях принудена да протягам ръка за късче хляб, не ми позволява

да остана повече тук. Благодаря ви още веднъж за сърдечния прием, който ми оказахте.

Не ми се сърдете за начина, по който напускам къщата ви: без да се обадя, без лично да ви изкажа благодарностите си.

Бог да ви благослови за добрината, която ми направихте!

Ваша признателна Ирма Х.“

— Струва ми се, че ще изляза прав — каза фермерът, след като прочете писмото. — Какво ли се е случило, че тази жена е била принудена да напусне дома си?

Никой не можеше да отговори на този въпрос.

Кочияшът Ърнест след много колебания написа през нощта едно дълго писмо, за което не каза на никого. При първия удобен случай той отиде в града и пусна писмото в пощенската кутия.

На плика беше изписан следният адрес:

„До негово превъзходителство
граф Фон Хоенцайн
при Б-н...
Германия“

Издание:

Графиня просякиня. Часть вторая

ИК „Атания“, Русе, 1992

Корректор: Иличка Пелова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.